

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

E.V. OLSEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Çılgın Titan

Kuzey Kıyısı Titanları Kitap 3

E.V. Olsen

Telif hakkı © 2024 E.V. Olsen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu eserde anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Düzenleme: Kathleen Cousin

Düzeltilme: Cherie Mathis

Kitap Kapağı ve Biçimlendirme: Maldo Designs

Yayıncı: E.V. Olsen

<https://evolsenbooks.weebly.com/>

İçindekiler

1. Tropes & Trigger Uyarıları

2. En İyi Arkadaş Olalım

3. Bölüm 1

4. Bölüm 2

5. Bölüm 3

6. Bölüm 4

7. Bölüm 5

8. Bölüm 6

9. Bölüm 7

10. Bölüm 8

11. Bölüm 9

12. Bölüm 10

13. Bölüm 11

14. Bölüm 12

15. Bölüm 13

16. Bölüm 14

17. Bölüm 15

18. Bölüm 16

[19. Bölüm 17](#)

[20. Bölüm 18](#)

[21. Bölüm 19](#)

[22. Bölüm 20](#)

[23. Bölüm 21](#)

[24. Bölüm 22](#)

[25. Bölüm 23](#)

[26. Bölüm 24](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca E.V. Olsen](#)

Tropes & Tetikleyici Uyarılar

TROPES

koç/oyuncu, yaş farkı, yasak/sınır dışı, sahiplenici/koruyucu ana karakterler, takıntılı/sahiplenici/koruyucu ana karakterler, ona dokunursan ölürsün, gizli ilişki, takipçi ana karakter, maskeli ana karakter

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kitap, okuyucuları rahatsız edebilecek bazı temalar içermektedir: betimleyici seks sahneleri, şiddet içeren oyunlar, şiddet, sert cinsel oyunlar, yamyamlık, zorbalık, ensestten bahsedilmesi, cinayet, geçmişte hayvan istismarı, evcil hayvanın tehlikeye atılması (ancak kurtarılması), takip, dubcon, şüpheli güç dengesi

En İyi Arkadaş Olalım

Ayda bir kez, yeni çıkan kitaplar, özel fırsatlar ve üzerinde çalıştığım kitapların n izlemelerini içeren bir e-posta gönderiyorum. Listeye eklenmek isterseniz, sizinle tanışmak isterim!

Buradan kaydolun: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Bölüm 1

Viktor

Yumuşak bir müzik, mega yatın üst katındaki geniş dairesel odayı dolduruyor. İçeri girdiğimizde, bizi çevreleyen camlar mürekkep siyahı gökyüzünü süsleyen tüm yıldızları sergiliyor. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle ilk ben içeri giriyorum. "Kralınız geldi."

Tabii ki bu sözlerim gülüşmelere ve ardından el sıkışmalara neden oluyor. Crestwood Üniversitesi Titans hokey takımının sevilen kalecisi olmak gibisi yok.

Feisty Mouse omzuma hafifçe vurur. "Her zaman ilgi odağı olmak zorunda mısın?"

Ben burun kıvırıyorum. "Ben lanet olası güneşim, evrenin merkezindeyim."

"Güneş evrenin merkezi değildir." Zach, çirkin pembe altın Audemars Piguet saatini düzeltir.

Kim pembe altın saat alır ki?

Şimdi, Royal Oak koleksiyonundan, parlama önleyici safir kristalleriyle tamamlanmış kobalt mavisi saatim bir açıklama yapıyor.

Alexei, Eli'yi koca kollarıyla sarar, sonra onu uzaklaştırır ve gülümsemem kaybolur. Tabii, anlıyorum. Alexei New Jersey Devils ile sözleşme imzaladığından beri, mümkün olduğunca çok zaman birlikte geçirmek istiyorlar. Ama o salaklar yazın çoğunu Minnesota'ya gitmek için beni yalnız bıraktılar.

Kuzenim ve en iyi arkadaşımın Feisty Mouse ailesini görmeye gitmek için beni terk etmesinden daha kötü bir şey olamaz. Alexei de orada sezon dışı antrenman yaptı. Ama beni de davet edebildiler.

Çok kızamam. Kuzenimle gurur duyuyorum ve NHL'nin sonunda onu fark etmesine seviniyorum. Onun etrafta olmaması garip olacak, ama Eli'yi benim bakıma bırakıyor, en azından en iyi arkadaşım hala yanımda olacak.

Tabii ki Jackson dışarıda Killian'la konuşuyor. Serpents'la oynayacağımız bu sezonun nasıl geçeceğini merak ediyorum. Ama bu ikisi kavgayı bir tür ön sevişme olarak görüyor, bu yüzden maçlar muhtemelen yine aynı yoğunlukta geçecek.

Yine de onun için endişeleniyorum. Yeni yardımcı koçumuzla henüz tanışmadık ve takım arkadaşım onun iyi olduğunu söylese de, aksini gösteren küçük ayrıntılar fark ediyorum. Bu yıl oda arkadaşı olduğumuz için bunları fark etmek kolay. Endişelenmesine gerek yok. Biz varız ve bu yeni adam sorun yaratırsa... onunla biz ilgileniriz.

Connor omzuma vurur. "Sohbet zamanı."

En sevdiğim eğlence, ilgi odağı olmak ve Crestwood Atletizm Bölümü'nün düzenlediği Yıllık Gala bunun için mükemmel bir fırsat.

Solumda, Zach'in gözleri parlıyor, yumrukları sıkılmış ve açıkçası, birini öldürecekmiş gibi görünüyor. Ben ilgiyi seviyorum ama o, beşimizin arasında olmaktan pek hoşlanmıyor. Bir keresinde birlikte oynadıktan sonra, onunla aramızdaki ilişkiler bir süre garipti.

Neye bulaştığımı, onun ne kadar sadist olabileceğini bilmiyordum. Ne yazık ki, izler kaldı. Zach, Alexei öğrenirse ne yapacağından gizlice korkuyor galiba.

Tabii bunu kuzenime söylemeyeceğim.

Ama yaz boyunca Zach benden yardım istedi. Meğer üvey kardeşini bulmak için benim yardımına ihtiyacı varmış. Annem ve ailesi sayesinde bu benim uzmanlık alanım.

Elbette, aile işinin büyük bir kısmı kesinlikle yasal değil. Ama biz güçlüyüz. Ve matriarkalız.

Tanrıya şükür.

En azından hokeyi bırakmak konusunda endişelenmeme gerek yok. Öte yandan kız kardeşim, Alexei'nin annesi olan teyzemle yaşıyor. Teyzem her şeyi yönetiyor ve bir gün onun yerini alması için kız kardeşimi eğitiyor.

Annem ve babam, benim de kendime bakabileceğimden emin oldular. Kendimi korumayı ve takipçi eğilimlerimi besleyen diğer becerileri öğrettiler. Aptallar.

Ama onların pek de parlak olmayan fikirleri sayesinde, yazın çoğunu takım arkadaşımın kaçak kardeşini bulmasına yardım etmeye çalışarak geçirdim.

Meğer bu küçük pislik beş yıl önce Zach'i neredeyse öldürüyordu ve arkadaşım onun varlığını sona erdirmeye kararlı.

Odaya daha fazla insan geldikçe sohbetler daha da gürültülü hale geliyor. Connor ve ben yarım saat boyunca bağışçılarla sohbet ediyoruz. Daha çok manipülasyon becerilerimizi geliştiriyoruz. Ve bu konuda çok iyiyim.

Takım kaptanımız bir kızla flört etmeye başladığında, ben de salon alanına doğru yöneldim ve telefonunda gezinmekte olan Zach'in yanındaki sandalyeye oturdum. "Ben heteroseksüelmişim gibi davranabiliyorsam, sen de duyguların varmış gibi davranamaz mısın?"

"Duygular abartılıyor. Ve senin aksine, ben ilgiye ihtiyacım yok." Sesi her zamanki gibi soğuk ve düz. Bazen duvarla konuşmak gibi, ama Zach işte böyle.

"Blah, blah." Yumuşak deri koltuğa daha da geriye yaslanıyorum. "Henüz senin küçük hamamböceğini bulamadım."

"Babamın özel dedektifi de bulamadı. Önce o küçük pisliği bul."

Odayı gözden geçirirken başımı sallıyorum, dikkatim barda oturan bir adama takılıyor. Yanları kısa, üstü uzun, kalın, koyu kahverengi saçlarıyla çok yakışıklı. Ve kesilmiş sakalının çene hattını çerçevelemesi sikimi sertleştiriyor.

Sert ama zarif görünüşünü çok seviyorum. Dağınık saç stiliyle çok yakışıyor.

Çaba gerektirmeden titizlikle bakımlı.

Başımı eğip, sanki buraya ait değilmiş gibi etrafına bakıp kambur duruşuna daha yakından bakıyorum.

Ve o takım elbise... ucuz. Yani, bu kalabalığa göre ucuz. Evet. Onun burada olmaması gerekiyor.

Eminim bu salak yatağa gizlice girmiştir. Ya da belki de bu zengin yaşlı bayanların metreslerinden biridir.

Çok yazık. Sikimi titretmeye başladı, artık o benim. "Biraz eğlenme zamanı."

Zach telefonundan başını kaldırıyor. "Kimseyi öldürme. Babalarımızdan hiçbiri seni kurtaramaz."

"Evet, evet. Zamanı ve yeri var. Daha önce duydum." Elimi gelişigüzel sallıyorum, sonra Brioni takım elbise ceketimi düzeltiyorum ve gecenin oyuncağımla gözlerimle sikiyorum.

Adam neredeyse boşalmış bardağını çeviriyor, ben de bu fırsatı değerlendirip bara yanaşarak ona doğru bakıyorum. "Bir tane daha ister misin?"

"İyiim." Kafasını kaldırmaya tenezzül etmiyor ve bu beni sarsıyor. Bir meydan okuma.

"Az konuşan bir adam. Hoşuma gitti." Barmen'e işaret ediyorum. "Macallan 26, sek.

Bir tane de buzlu."

Kimliğimi gösterdikten sonra, içkilerimizi almaya gider.

"İyiim dedim."

"Bu noktada buzlu suyu sağlıyorsun. Sadece teşekkür et ve bu kadar huysuz olma. Bu bir gala."

O burun kıvrır.

"Yatağa nasıl gizlice girdiğini anlatır mısın? Buraya ait olmadığın çok açık."

Huysuz adam dönüp bana ters ters baktı ve lanet olsun, o da iki farklı göz rengine sahip insanlardan biriymiş — biri yeşil, biri mavi.

"Çok güzelsin."

Sözler ağzımdan kaçıyor. Onları durdurmak istediğimden değil, ama kesinlikle isteyerek söylemedim.

Neden beni tahrik ettiğini bile bilmiyorum. Belki de bunu sadece filmlerde gördüğüm içindir. Dizlerimin üzerine çöküp, ağzımda onun penisi varken gözlerine bakmak muhteşem bir manzara olacaktır.

Yüzü biraz yumuşar, ağzının kenarı sanki gülümsemek istiyor ama buna direniyormuş gibi seğirir.

Barmen içkilerimizi getirir ve ben bardağımla alıp bir yudum alırım. "Peki, bu yaşlı cadalozlardan hangisi seni buraya getirdi? Yoksa ilk seferinde haklı mıydım?"

Ve şimdi yine duygusuzlaşmış durumda. Zach ile konuşmak gibi, yemin ederim.

Ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyor. Benden uzaklaşıyor. Lanet olası bin dolarlık viski bardağını barda bırakarak.

Peki, o parayla kıcımlı silebilirim. Öte yandan, onun tavrı, normalde güneş gibi parlak ve biraz dengesiz kişiliğimi gölgeliyor.

Barmen'e dönüp üç bin dolar atıyorum, göz kırpmıyorum, sonra içkimi elimde onun peşinden gidiyorum.

İleride durup Koç Nieminen ile konuşmaya başlar, ben de geride kalırım. Koç Sikik kafalı bana içki içmekle ilgili nutuk atmaya başlayacaktır. Sanki yaptığım en kötü şey buymuş gibi. Eminim ki saçındaki beyazların çoğu benim ve arkadaşlarım yüzünden.

Gerçi, onda da karanlık bir taraf var.

Başta şüphelenmiştik, ama Jackson'ı dövdükten sonra Koç Buckland'ı uyuşturmaya yardım ettiğinde emin olduk. Sanki hiç zorlanmamış gibi.

Ne demişti? Evet, *"O, her pazar attığım çöp torbasından daha değerli değil."*

Biraz fazla yüksek sesle güldüm, sonra saklanmak için bir grup yaşlı adamın arkasına saklandım.

Bir süre konuşurlar ve yeni oyuncağımın mega yatağa gizlice girmediğini fark ederim. Davet edilmiştir. Ama burada olmak istemediği bellidir.

Çok yazık.

Onun kaybı benim sikimin kazancı.

Sonunda tuvalete gider ve Alexei'nin kitabından bir sayfa alarak, birkaç dakika sonra onu takip ederim. Dengesiz olsam da, erkekler işerken onlarla flört etmek konusunda sınırimi çizirim.

Çünkü bunu bir kez yaptım ve o pislik herif asparagus falan yemiş olmalı ki sidiği kokuyordu. Anında midem bulandı.

Audemars Piguet saatime bakıyorum. Beş dakika işimi bitirmem için yeterli olmalı. Koridorda yavaşça yürüyerek geniş mermer banyoya giriyorum.

Crestwood Üniversitesi, atletizm bağış toplama etkinliği söz konusu olduğunda masraftan kaçınmıyor. Zaten başka seçenekleri de yok. Evet, evet, evet.

"İşte orada, gecenin adamı." Yanına gidip içkimi yudumladıktan sonra bardağı masaya koydum.

O, ellerini yıkarken aynadan bana bakıyor.

Gülümserim, dalgalı sarı saçlarımı gözlerimden çekerek. "Hadi ama. Benim neşeli tavrımı sevdiğini biliyorum."

O sadece başını sallar, hala kayıtsız.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Dur tahmin edeyim, sen heteroseksüelsin." "Benim ne olduğum seni ilgilendirmez."

Başka bir misafir tuvaletten çıkıp ellerini yıkıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve pislik kıkırdıyor. Ama bu ahmağın çıkarken parmaklarını rahatça açıp oyunağımın kışına dokunduğunu fark ediyorum.

Yanlış hamle, pislik herif.

Aptal yaklaştığında, saçını tutup yüzünü duvara çarptım. Daha doğrusu, duvara takılı boy aynasına. "Okulda ellerini kendine saklamayı öğretmediler mi?"

Burnundan kan akarken, dudaklarını ve çenesini kaplayan kanla birlikte çığlık attı. "Senin neyin var lan?"

Oyuncakımı görmezden gelip sapığı kapıya doğru itiyorum. "Düşmüş gibi davran.

Aksi takdirde, kıyıya yüzerek dönersin, tabii başarabilirsen."

Adam bir sürü kağıt havlu kapar ve dışarı koşar. Oyunağıma geri dönerim, bardağımı alıp havaya kaldırırım ve havada tezahürat yaparım. "Rica ederim."

"Sen delisin."

Viskiyi yudumladım, sonra bardağı geri koydum. "Evet, ama ben senin parlak zırhlı şövalyem."

Beni geçmeye çalışırken kayıtsız ifadesini koruyor, ama ben onun önüne geçiyorum. "Gerçekten teşekkür etmeyecek misin?"

"Ne için?"

"Onun kışına dokunmasını mı istediniz?"

Cevap vermiyor.

"İstiyor muydun?"

"Hayır."

Reverans yapıp sırttım. "İşte, parlak zırhlı şövalyen."

"Büyü artık." Elini göğsüme koyar, beni zorla ama dikkatlice -eğer bu mümkünse- kenara iter, sonra kapıyı açar ve dışarı çıkar.

Tamam, bu tam olarak istediğim gibi gitmedi, ama çoğu insanın yaptığı gibi benden çığlık atarak kaçmadı.

Bu bir artı. Ve ben *olgun* davranabilirim.

Aynaya bakıyorum, dalgalı saçlarımı düzeltiyorum, ceketimi düzeltiyorum, sonra bardağımı alıp dışarı çıkıyorum.

Bu adam her kimse, gecenin geri kalanında benimle birlikte yatta kalacak. Onu kazanmak için bolca vaktim var.

Bölüm 2

Viktor

Frozen Four şampiyonasını kazandıktan sonra, spot ışıklarını çalan performansım haftalarca kampüste konuşuldu. Normalde benden korkan insanlar gülümsedi ve tebriklerini ilettiler. Bazıları bile cesaretini toplayıp yumruk tokuşturmak istedi.

"Hızlanmalısın Novy. İlk gününde geç kalmak istemezsin," diyor Connor.

Yine kaptan moduna girmişti.

Sweatshirt'ümü başımdan geçirip, pelvik koruyucumu yeniden ayarlamak için bir saniye durdum, sonra kaleci pantolonumu aldım. "Acaba yeni yardımcı koçumuz kim olacak?"

Connor çoraplarının ve tekmeliklerinin üzerine şeffaf bant yapııştırıyor. "Bu sefer üniversite halletmiş. Ebeveynlerin söz hakkı yokmuş."

Jackson irkilir.

Babasının homofobik bir pisliği önermiş olması onun suçu değil. Ama o köpekbalıkları iyi beslenmişti, en azından bir şey kazanmıştı.

Arkadaşım olan kişi olanlar konusunda hala hassas olduğu için, ağzımı kapalı tutuyorum. Bir kez olsun. Sadece Eli, grup sohbetine köpekbalığı yemi memi gönderdiğim için bana sert bir uyarıda bulunduğu için.

"Sence o kuralları biliyor mu?" Göğüs koruyucumu giyip, kayışları sıkıca velcro ile tutturuyorum. "Bilirsin, bizim işimize karışmamak gibi."

"Koç Nieminen bu yeni pisliğin kurallara uyacağından emin olacaktır." Zach bağcıklarını sıkarken sırtıyor.

Şeytan demişken, Koç Nieminen soyunma odasına girer. "Dört dakika içinde buzda olun, yoksa..."

Salam verip ona bir öpücük gönderiyorum. Elindeki klipsi sıkıca kavırıyor ve eminim ki onu kafama vurmak istiyor. Ama gerçeği biliyorum, mezun olduğumda beni özleyecek.

Islanders hala benimle sözleşme imzalamak istediği için beni her zaman televizyondan izleyebilir.

Hazır olduğumda, dördümüz buz pistine doğru yola çıkarız. Havayı kaplayan buzun tanıdık soğuşunu özlemişimdir. Jackson ve ben, Zach omzuma çarptığında, kayarak bankete doğru giderken konuşuruz.

"Bu sezon senin için eğlenceli geçecek." Çenesini Koç Nieminen'e doğru uzatır ve...

Hayatta olmaz.

Jackson, Zach'e bakar. "O kim?"

"Novy'nin galada becermeye çalıştığı adam."

"Çekmeye çalışıyordum" dediği kısmı kaçırmadım, çünkü o gece boyunca bardaki adam benden kaçtı.

Ben.

Tüm zamanların en iyi takipçisi olan kişi. İstihbarat konusunda bana başvurulmasının bir nedeni var. Ama bu pislik, normalde olduğum psikopat güneş ışığı yerine beni kasvetli hale getirdi.

İntikam acıdır ve ben intikamımı almaya geldim.

Kaskımı çıkarıp sarı dalgalı saçlarımı geriye attım. "Uzun zaman oldu, seksi şey."

Bakışlar öldürebilseydi, şu anda buharlaşmış olurdum.

"Umarım yanında fazladan Motrin vardır. O çok zorlu biridir." Koç Nieminen de bana sert bir bakış attı. "Novotny, bu sezon saçmalıklarını en aza indir. Savunmamız gereken bir şampiyonluk var."

"Oh, neden olduğum baş ağrılarına kesinlikle değerim." Geniş bir gülümsemeyle yeni yardımcı koçumuza göz kırtım.

Koç Nieminen burnunun köprüsünü sıkıştırıp başını sallar, kaleci koçum Kyle Rinne ise gülmesini saklamak için elini ağızına koyar. Ama omuzlarının titremesinden ne kadar güldüğü belli oluyor. Bu adamı seviyorum. Bana şikayet etmeden katlanıyor.

Çoğunlukla.

Sadece aşırı konuştuğumda inliyor gibi görünüyor, ama bunun onun çocuğuyla ilgisi var. O çocuğu bir kez gördüm ve size şunu söyleyeyim, o benden on kat daha fazla konuşabilir.

"Bu, Tampa Bay'den gelen yeni yardımcı koçumuz Beckett Harper." Nieminen Walsh'a dönerek, "Takımın *tüm* geçmişini öğrenmiş durumda." der.

Connor başını sallar.

Tabii ki Nieminen, sanki bir tür seçme gibi, bugün antrenmanı Beckett'a yaptırıyor. Ve bu pislik bizi buzda eziyor. Hatta Rinne ile çalışmak yerine beni de antrenmana katıyor.

Formda olduğumu sanıyordum. Yanılmışım. Nefes alamıyorum. Kıyafetlerim o kadar terlemiş ki, sanki göle atlamışım gibi.

Beckett Harper beni bir kez daha karamsar hale getirdi. Ama antrenmanın bittiğini belirten uzun bir düdük çaldığında gülümsemem geri geliyor.

"Antrenman için teşekkürler,

Becks." "Adım Koç Harper."

Oh, bu çok eğlenceli olacak. Henüz farkında değil, ama o zaten benim. Onu istediğıme karar verdim ve antrenman sırasında, soyunma odasında, hatta rüyalarında bile her düşüncesini tüketmeyi başaracağım.

Yaramaz bir gülümsemeyle, yeni yardımcı koçu baştan aşağı yavaşça süzdüm, uygun olmaktan biraz fazla uzun süre bakarak. "Oh, ve takıma hoş geldin... *Becks*."

Bölüm 3

Beckett

Rahat bağımsız kahve dükkânına adımımı attığımda, kahve ve taze hamur işlerinin zengin kokusu beni karşılıyor. Bu tür yerler, Rosewood Bay'deki yeni rutinimin hoş bir parçası haline geliyor. Yerel işletmeleri desteklemek iyi hissettiriyor ve kalitesi büyük zincirleri çok aşıyor.

Her zamanki siparişimi veriyorum: büyük boy kahve, koyu kavrulmuş, bolca şekerli. Ağız köşelerim yukarı doğru kıvrılıyor ve geçici bir gülümseme beliriyor.

Barista içeceğimi uzatır, ben de bir yudum alıp acı ve tatlılığın mükemmel dengesinin tadını çıkarırım, sonra bir avuç şeker paketi alıp daha sonra kullanmak üzere cebime atarım. Hazırlıklı olmakta fayda var.

İçeceğimi alıp dışarı çıkıyorum ve limandan esen ferahlatıcı deniz meltemini içime çekiyorum. Rosewood Bay, önümde adeta bir kartpostal gibi uzanıyor — Long Island'ın North Shore bölgesindeki lüks yaşamın küçük bir parçası. Malikaneler, kır kulüpleri, tasarımcı mağazaları. Hamptons'ın gösterişli küçük kardeşi gibi. Eski ve yeni zenginler, hepsi bir arada.

Tennessee'deki mütevazı köklerimden oldukça farklı bir yaşam. Kahve dükkanının üstündeki ayakkabı kutusu gibi dairem, bu zenginlik içinde komik bir şekilde yerinden çıkmış gibi görünüyor.

Bunu düşününce kuru bir kahkaha attım. Koçluk işinin konut yardımı olsa bile, bu eyaletteki fiyatlar gerçekten çok yüksek. En azından sadece ben ve kedim varız.

Çenem sıkılıyor.

Baktığım tüm daireler evcil hayvan dostu değildi ve ben kedimi başkasına vermeyecektim. Benim yüzümden yaşadıklarından sonra olmazdı. Bu yüzden onu gizlice içeri soktum ve ev sahibimin beklenmedik bir ziyaret yapmaması için her gün dua ediyordum.

Caddeyi geçip liman boyunca uzanan beton yola doğru yürüyorum. Bu taşınma yeni bir başlangıç olmalı. Bu koçluk işinin nasıl gideceğinden emin değildim. NHL kariyerim aniden sona erdiğinden beri hokeyden uzak duruyordum.

Ama bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Çok uzun süredir çıkmaz bir reklamcılık işinde boşa kürek çekiyordum.

Eski sevgilim bu kararı vermeme kolaylaştırdı. Birine uzaklaştırma emri çıkaracak türde bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama nihai karar faktörü, ikinci görüşmem sırasında Koç Nieminen'in o iğrenç kişinin Jackson Reed'e fiziksel saldırıda bulunduğu rahatsız edici ayrıntıları açıklaması oldu.

Onun yaşadıklarını düşündükçe hala midem bulanıyor.

Ancak Nieminen'in eski koçun ani ayrılışını bu kadar rahat bir şekilde geçiştirmesinin rahatsız edici bir yanı vardı. Crestwood'un başkanı Alfred Ghoram ise birçok oyuncunun ebeveynlerinin etkili ve güçlü konumlarını özellikle vurguladı.

Mesaj açık ve net bir şekilde anlaşıldı.

Cebimdeki telefonum titreyerek beni düşüncelerimden kopardı. Telefonumu çıkardım, ekranda kardeşimin adı yanıp sönüyordu. Cevap verdim ve telefonu kulağıma dayadım.

"Selam B. Nasıl gidiyor?" diye sordu Tommy.

"Oh, bilirsin. Hayalimi yaşıyorum." Ses tonum alaycıydı. "Orada hayat nasıl?"

"Fena değil. Hala bekâрім, ama bu yeni bir şey değil." Kıkırdar. "Sadece halini hatırını sormak istedim. Hokey dünyasına geri dönmenin kolay olmadığını biliyorum, özellikle de sakatlığınla ilgili olanlardan sonra..."

Yüzümü buruşturuyorum, boş elim refleks olarak belimin alt kısmındaki yırtık psoas kası nedeniyle oyunculuk kariyerimin daha yeni başladığı sırada sona eren yeri ovuşturuyor.

"Dayanıyorum. Takım, beni sürekli tetikte tutan zengin, şımarık veletlerle dolu."

"Eğlenceli görünüyor." Bir an sessiz kalır. "Hala Noah'a dava açmaman konusunda seninle aynı fikirde değilim. Ya durmazsa? Yasaklama emri sadece bir kağıt parçası, biliyorsun."

Yüzümü ovuşturarak iç çektim. "Giderken izlerimi sakladım. Nerede olduğumu bilmiyor."

"İyi. Dikkatli ol, tamam mı? Senin için endişeleniyorum, ağabey."

"Bir şey olmaz."

Sözlerim daha ağzımdan çıkmadan, Viktor Novotny önümde belirir, mavi McLaren GT'sine yaslanarak bana flörtöz bir şekilde el sallar.

Tam da o anda, duvarlarım yükselir, omuzlarım dikleşir. "Tommy, gitmem gerek. Seni sonra ararım."

Kardeşim cevap veremedi, telefonu kapatıp cebime geri koyuyorum. Kahvemi bir yudum daha içip, yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve beni takip ettiğinden şüphelendiğim küstah veledede yaklaşıyorum.

Birkaç kez ansızın ortaya çıktı. Kampüste bu anlaşılabilir bir durum olabilir ve Rosewood Bay küçük, birleşik bir köy olsa da, karşılaşmalarımızın sıklığı rastlantısal olamayacak kadar fazla — kesinlikle beni takip ediyor.

Bazı sınırlar koymanın zamanı geldi, Nieminen onun kim olduğunu söylediğinde galada yapmam gereken şey buydu.

Barda bana ilk yaklaştığında dikkatimi çekmişti. Gözlerimiz buluştuğunda verdiği tepki, bana güzel dediği an... Kahretsin, muhtemelen onu eve götürürdüm.

Ve o kesinlikle benim tipim.

Yaramaz.

Sonra o hakaret dolu ağzını açmak zorunda kaldı. Evet, elitlerin arasında göze batan bir parmak gibiydim. Ama lanet olsun, hakarete uğramaya gerek yoktu. Ve tuvalette yaptığı numara... Tam bir tehlike işareti gibiydi.

Bunların hiçbiri önemli değil çünkü sonuçta o benim oyuncum ve *bu* sınırı aşmam mümkün değil.

"Burada ne halt ediyorsun, Novotny?"

Beni sinirlendiren, kendinden emin sırıtışını göstererek yüzünden silmek istememe neden oluyor. "Sadece manzarayı hayranlıkla izliyorum, Becks."

Gözleri utanmadan, çok fazla samimi bir şekilde vücudumu tarıyor. Bu küstah velet, ben onu uyardıktan sonra bile antrenmanlarda aynı şeyi yaptı.

Sabırım tükeniyor, hırlıyorum. "Saçmalamayı kes. Ben senin koçunum, arkadaşın ya da kafanda canlandığından sapıkça bir şey değil."

Limanın hafif esintisi, kolonyasının kokusunu bana taşıyor —bergamot, biberiye ve hafif bir narenciye kokusu karışımı—ve direnmeye çalışsam da, kendimi derin bir nefes alırken buluyorum.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Viktor'un buz pistindeki bir buz tabakasına benzeyen soluk mavi gözleri, güneş ışığında neredeyse yarı saydamdır. Bir adım daha yaklaşır ve o şımarık tavıyla benim kişisel alanıma girer. "Bunun neresi eğlenceli, Becks?"

Düşünmeden, elim hızla uzanıp çenesini sertçe kavradı. Sırtışı yüzünden kayboldu ve gözleri, onu çelik gibi bakışlarımla karşı karşıya bırakınca büyüdü. Vücudu anında gevşedi ve göz bebekleri büyüdükçe boynuna kızarıklık yayıldı.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Kahretsin!

Bana böyle cevap veremez. Ama çenesini sıkıca kavradığımda, içimdeki ilkel bir ses onun başkasına da böyle cevap vermesini istemiyor.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, büyüyen şehvetle mücadele ediyorum. Sınırlar.

Sınırlar koymam gerekiyor.

"Dinle, kendini beğenmiş küçük pislik. Bana Koç ya da Koç Harper diye hitap *edeceksin*. Başka bir şey değil. Anladın mı?" Sesim derin bir gürültü gibi, otoriteyle doludur.

Viktor çılgınca başını sallar, dudakları hafifçe açılırken biraz

kıpırdanır. "Cevap ver, Novotny."

"Evet, efendim... Yani, koç."

Onu bırakıp bir adım geri çekilirim. Kalbim göğsümde çarpıyor, penisim uyanmaya başlıyor ve kanım, sinir ve adını koymak istemediğim bir duygu karışımıyla titriyor. "Güzel. Şimdi, profesyonel davran. Bir daha ansızın ortaya çıkma, bir daha beni kızdırma. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Koç Harper," diyor, ama gözlerinde bu işin henüz bitmediğini gösteren bir meydan okuma parıltısı var.

Başımı sallıyorum, sonra dönüp uzaklaşıyorum. Ona bu kadar yakın kalırsam, pişman olacağım bir şey yapabilirim.

Bu taşınma şimdiden zorlu geçeceğe benziyor. Ama ben buraya bir iş yapmak, yeni bir başlangıç yapmak ve geçmişimi geride bırakmak için geldim. Ve kimsenin, hele ki kendini beğenmiş, ayrıcalıklı bir hokey oyuncusunun bunu bozmasına izin vermeyeceğim.

Özellikle de koçluğunu yaptığım biri. Kesinlikle yasak olan biri.

Bölüm 4

Viktor

Bugün formumdayım, önüme gelen her şutu lanet bir ninja gibi engelliyorum. Eldivenle kurtarma, sopayla kurtarma, pedle kurtarma... Ne isterseniz yapıyorum. Sanki hokey tanrıları bana gülümsüyor, süper insan refleksleri ve yenilmez bir özgüvenle beni kutsuyorlar, her ne kadar bu sadece bir antrenman maçı olsa da.

"Tamam çocuklar, tekrar yapın." Koç Nieminen'in sesi buzun üzerinde yankılanıyor.

Maskenin arkasında sırtarak bir başka inanılmaz kurtarış yapıyorum. Ama gerçekçi olalım, bu gösteriyi sadece hokey sevgimden yapmıyorum. Hayır, başka bir amacım var.

"Hey, Becks!" Kendimi tutamayıp sesleniyorum. "Son kurtarışı gördün mü? Oldukça etkileyici, değil mi?"

Geçen gün biraz itaatkar davrandım diye ne olmuş? Ve onun göz bebeklerinin de büyüdüğünü inkar edemezsin.

Her özelliği kontrol edemezsin, en azından bana karşı. O iki farklı renkli irislerle bakarken olmaz.

Siktir.

Bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Koruyucu giyip sertleşmek, şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici şey.

"Antrenmana odaklan, Novotny," aptal kaleci koçum bağıyor.

Tamam, o aptal değil. Elbette, doğuştan yetenekliyim, ama Rinne beni daha iyi hale getirdi. Ve sağ tarafa fazla eğilme gibi aptalca bir alışkanlığım üzerinde çalışmaya devam ediyoruz.

Ama lanet olası Beckett Harper tam bir duvar gibi. Bana neredeyse hiç bakmıyor. Sanki görünmezmişim gibi, makinenin bir dişlisiymişim gibi.

Ve bu beni sinirlendirmeye başlıyor.

Yani, hadi ama. Ben Viktor Novotny'im. Benim gibi kaleciler ağaçta yetişmiyor. Ben nesilde bir kez görülen bir yetenek, dikkate alınması gereken bir güçüm. Bana biraz ilgi gösterse ölür mü? Onaylayıcı bir baş sallama? "İyi kurtardın, Novotny" demek?

Hatta şu anda bir homurtuyla bile yetinirdim.

Ama hayır. Diğer oyunculara, özellikle de çaylaklara odaklanmakla çok meşgul.

Onun dikkatini çekmek için ne yapmam gerekiyor? Çıplak soyunup buz pistinin ortasında dans mı etmeliyim?

Aslında...

"Novotny!" Koç Nieminen'in sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Dikkatini ver. Önemli bir maçımız var ve senin zinde olmana ihtiyacım var."

Elimde tuttuğum pakı fırlatıp, sanki futbol topuymuş gibi tekmeliyorum. Ne zamandan beri bu kadar kolay görmezden gelinebilir oldum?

Çekişme devam ederken, sanki gerçek bir maçmış gibi tüm gücümü ortaya koyarak çalışma ahlakımı sergiliyorum. Belki bu, yeni yardımcı koçumun dikkatini çeker. Kale alanımı savunmaya devam ediyorum, her kurtarışım bir öncekinden daha etkileyici, her biri Beckett'in beni fark etmesi için sessiz bir yalvarış.

Ama o, Alexei'nin yerini alan çaylak oyuncuya odaklanmış, ona ipuçları ve tavsiyeler verirken ağzını hareket ettiriyor.

Sopamı buza vurup hırlıyorum.

Sonunda antrenman biter ve duş almaya gittiğimizde, ruh halim beni buzdolabının unutulmuş bir köşesindeki solmuş marul yaprağı gibi hissettirir, yavaş yavaş yapışkan, iştah kapatan bir üzüntü ve umutsuzluk yığına dönüşürüm.

"Yine neye surat asıyorsun? Cidden, Eli'yi aramak istememe neden oluyorsun." Jackson, duştan sonra bankın üzerine düşerken bana bakıyor.

Zaten boxerımı giymiştim — duşta giyerim ki kimse kıkımdaki yaraları görmesin — giyinirken somurtarak, etrafımdaki soyunma odası sohbetlerini yarım kulakla dinliyorum.

Zach sweatshirt'ünü giyer, sonra bana kaşlarını kaldırır. "Son takıntın hala seni görmezden geliyor galiba."

Ona parmak hareketi yapıyorum. "Sadece zor elde edileni oynuyor. Er ya da geç bana aşık olacak."

Connor kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Yanlış ağaca havladığını hiç düşündün mü? Bilirsin... o heteroseksüel olabilir."

Jackson kıkırdar ve ben gözlerimi deviririm. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama limandaki tüm etkileşimimiz bir şeyi doğruladı: benden hoşlanıyor. Ve önemli olan tek şey bu."

Omzuyla bana çarptı. "Eli ile daha sonra sinemaya gitme planımız hala geçerli mi?"

"Grup sohbetimize katılmış olsaydın bilirdin. Sizin gibi pisliklerin vers olduğuna inanamıyorum."

Göğsüme vurur. "İkimizi de ekle demiştim."

Yüzünü avuçlarımla itip onu uzaklaştırırım. "Öyle olmaz. Her çiftten sadece bir kişi olabilir ve ikiniz de seçim yapmak istemiyorsunuz. Bir avuç ezik."

Jackson inleyerek giyinmeye devam etmek için arkasını dönerken, soyunma odası boşalır ve geriye sadece ikimiz kalırız. Her zamanki gibi, sanki yurt odamıza dönmek yerine podyuma çıkacakmış gibi aynada saçlarıyla oynayarak vakit geçiriyor.

Ona acele etmesini söylemek üzereyken, Beckett yanımdan geçer. Jackson kaskatı kesilir, eli havada donar ve ben içgüdüsel olarak ona doğru yürür, kendimi onunla Beckett'in arasına yerleştiririm.

Arkadaşımla, ne kadar önemsizmiş gibi davranmaya çalışsa da, geçen yıl olanlardan dolayı hala çok üzgün olduğunu biliyorum. O pislik ona çok kötü davrandı ve ben orada olup onu durduramadığım için kendimi çok kötü hissediyorum.

Ama bir daha asla.

Onu 24 saat gözetim altında tuttuğum sürece olmaz. "Gözetim" derken, boynuna ve omzuna yerleştirdiğim takip cihazını kastediyorum. Onu takip etmek imkansızdı. Ama sonra o pislik bir gün bana gelip bir sürü paintball mermisini dondurmamı istedi

—Tanrı bilir neden—ve sonunda ağrı kesicilerden bayıldı.

Bu sadece... bir önlem. Sevdiğim insanların güvenliği benim için bir takıntı, özellikle ikiz kardeşimle olanlardan sonra, elimde değil.

Meğer kaçırılmak aile işinin bir parçasıymış. Ama onun nerede olduğunu, iyi olup olmadığını bilmemek beni mahvetti.

Neyse ki, ailem biz bebekken bize takip cihazı takmış. Görünüşe göre ben garip değilim, bu ailemizde yaygın bir uygulama.

Alexei bile Eli'ye takip cihazı takmış. İlk bir araya geldiklerinde ona bir takip cihazı yerleştirmiş. Benim bunu bilmediğimi sanıyor ama lütfen. Ben de bilgilere sahibim. Ne olur ne olmaz diye.

Connor'a takip cihazı takmak en kolayıydı. Teyzem de Alexei'nin bilgilerini verdi, tıpkı onun benimkileri aldığı gibi.

Zach ise biraz zorluydu. Küçük oyun seansımızdan sonra onu etiketlediğimi bilseydi beni öldürürdü. Ama Zach'in bilmediği şey ona zarar vermez.

Ya da
bana.

Umarım.

Beckett'in bakışları bana takılır, sonra yumuşar ve ben bir anlık bir şey hissederim. Saygı mı, belki? Takdir mi? Emin değilim, ama hoşuma gitti.

"Bugün iyi antrenman yaptınız," diyor, sonra yoluna devam ediyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Ama aniden duruyor, sonra eğilip yerden bir şey alıyor. "Ne..."

Şanslı kartım.

Öne atılıp, yanmış maça asını elinden kapıyorum, parmaklarımız kısa bir süre birbirine değiyor ve cildimde elektrik akımı hissediyorum. "O benim."

Kartlara bakar ve sırtarak gülümser. Tüm hokey oyuncuları batıl inançlıdır ve bazılarımızın uğurlu tılsımları vardır.

Beckett ayrıldığında Jackson öne doğru eğilir, elleri tezgahın üzerinde durur ve kibirli tavrı bir anlığına kaybolur.

"İyi misin?" Kartı cüzdanıma koyarken sesimi alçaltıyorum.

Gözlerime tam olarak bakmadan başını sallar. "Evet, evet. İyiyim. Sadece... Bilirsin."

"Hadi buradan gidelim."

Eşyalarımızı toplayıp birlikte pistten çıkıyoruz, ama sonra ayrı yollara gidiyoruz. O Young Hall'daki odamıza gidiyor, ben de

çirkin siyah minivanımın park edildiği arka bahçeye gidip gece rutinimi başlatıyorum ve sonra biraz dondurma alıyorum.

Bu arabayı kimse bilmiyor. Bu benim küçük sırrım, Viktor Novotny, hokey ve kimya dahisi ve okulun baş belası olmanın baskısından kaçmak istediğimde sığındığım yer.

Tamam, bu saçmalık.

Minivan benim takip aracım, kimsenin benim sürdüğümü asla tahmin edemeyeceği bir araç. Chrysler Pacifica, Rosewood Bay'e de uyum sağlıyor, dadılar ve au pairler arasında en sevilen araçlardan biri. Ama o kadar yaygın ki, bizim köyümüzün dışındaki durumlarda da göze çarpmıyor.

Ve bir ya da iki ceset taşımamız gerektiğinde yeterince geniş bir alana sahip. Koç Buckland'ınki gibi.

Sürücü koltuğuna oturup, kontağı çevirip, park yerinden çıkıp Beckett'in dairesine doğru yola koyuluyorum.

Birkaç gün önce limanda yaşadığımız küçük karşılaşmadan sonra eve gideceğimi mi sandı, emin değilim. Ama ben sabırlı biriyimdir. Yani, çoğunlukla sabırlıyım. O da pek gizli davranmadı, sadece yirmi dakika bekledikten sonra eve döndü.

Kahve dükkanının üstündeki dairelerden birinde yaşıyor ve şanslıyım ki, denize bakan dairelerden biri değil.

Yol nispeten kısıydı. Kim işinden uzak bir yerde yaşamak ister ki? Koçum pencereden dışarı bakarsa yakalanma riskini göze almak istemediğim için, Beckett'in evinden birkaç sokak öteye park ettim.

Psikopat rahibe maskem ve dürbünümü aldıktan sonra minibüsten atladım ve Beckett'in evinin karşısındaki binaya doğru yola çıktım. Burası mükemmel bir gözetleme noktası.

Arkaya doğru kayarak paslı eski yangın merdivenine ulaştım, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktım, kalbim adrenalin ve heyecanın karışımıyla çarpıyordu. Yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi yapmanın verdiği heyecan var. Bu bir uyuşturucu gibi ve ben umutsuz bir bağımlıyım.

Maskeni taktıktan sonra, sweatshirt'ümün kapüşonunu çekip, karanlığa karışarak çatının kenarına sürünürüm, gözlerim ise caddenin karşısındaki binanın pencerelerini taramaya başlar.

Bu benim ilk denemem değil. Bu küçük oyunu yaklaşık üç kez yaptım. Beckett Harper'ın yatmadan önce çoğu zamanını kitap okuyarak veya sudoku oynayarak geçirdiğini bu şekilde biliyorum. Ve hiç dışarı çıkmadığını.

Sıkıcı.

Ama kimseyi eve getirmiyor ve orada yaşayan başka kimseyi de görmedim. Bu da bir artı.

Onun penceresine odaklanıyorum. En azından bugün ışıkları açık ve perdeler kalkık. Ben parapete oturduktan hemen sonra, Beckett beline bir havlu sarılmış halde görünüyor. Cildinde parıldayan damlalar, göğsü ve karın kaslarının hatlarını takip ederek baştan çıkarıcı izler bırakıyor. Kalın, koyu kahverengi saçları dağınık ve nemli.

Pencereye sırtını dönerek şifonyere doğru yürüdü, ben de daha iyi görebilmek için öne eğildim. Geniş omuzları, ince beline doğru daralıyor, her yeri kaslı ve gergin bir cilde sahipti. Ama orada, kalçasının yanındaki havlunun altından görünen...

Bir yara izi.

Pürüzlü ve gümüşü, bronzlaşmış cildinde belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Eski, uzun zaman önce iyileşmiş gibi görünüyor, ama yine de şaşırtıcı.

Spor yaralanması olabilir mi? Ama daha fazla düşünmeden Beckett dönüyor.

Ve vay canına...

Onu henüz çıplak görmedim. Yani, gerçek hayatta değil, sadece fantezilerimde. Ama benim çılgın hayal gücüm bile onun sahip olduğu şeyin büyüklüğünü tam olarak yansıtamadı.

Havlu, kalçalarından dışarı çıkıntı yapan ve kumaşı müstehcen bir şekilde şişiren devasa ereksiyonu gizlemeye yetmiyor. O canavarın beni ikiye ayırıp, başka kimseye ait olamayacak hale getireceği düşüncesiyle kendimi dudaklarımı yalarken buluyorum.

Yatağa doğru ilerliyor ve havluyu çözüp yere düşürerek muhteşem çıplak vücudunu ortaya çıkarırken, ben zorlukla yutkunuyorum. Muhteşem derken, gerçekten öyle demek istiyorum. Bu adam, sert hatları ve dalgalı kaslarıyla tam bir Adonis.

Ama boxer şortunu giymek yerine, onu bir kenara atıyor ve yatağın kenarına oturuyor, penisi dik duruyor. Bir an için, sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi ona bakıyor. Elleri yumruk oluyor ve ben ne yapacağını görmek için nefesimi tutuyorum.

Çenem düşüyor ve biraz fazla öne eğiliyorum, o kendini okşamaya başladığında, sanki kenardan düşmeden önce kendimi tutuyorum, sadece penisini yukarı aşağı tembelce okşuyor.

Ve başını okşamaya başladığında, başparmağını yarık üzerinde gezdirmeye başladığında, ben bittim. Acele etmiyor, her anın tadını çıkarıyor ve ben gözlerimi ayıramıyorum. Sanki gözlerimin önünde bir sanat eseri ortaya çıkıyor gibi.

Kısa süre sonra hızını artırıyor, yumruğu penisinin üzerinde uçuyor. Geriye yaslanıyor, bir eliyle yatağa tutunuyor, kalçalarını kaldırarak hareketlerine uyum sağlıyor. Baş geriye doğru eğiliyor, uzun boynunu ortaya çıkarıyor.

Tanrım, onunla o odada olmak için neler vermezdim. Dizlerimin üzerine çöküp, o muhteşem sikini boğazıma kadar almak için. Bana istediği her şeyi yapmasına izin verirdim, beni istediği gibi kullanmasına izin verirdim.

Zaten fermuarımı yumruklayan, kurtulmak isteyen kendi uzunluğumu yakalarım. Lanet olası bir kaya kadar sertim, lanet olası bir ergen gibi boxerime sızıyorum.

Ter cildinde parıldıyor, göğsünde kızarıklık yayılıyor ve sonra sırtını yataktan kaldırarak boşalıyor, karnını ve göğsünü beyaz damlalarla boyuyor.

Ben kot pantolonumun içine boşalırken, çaresiz inlemem geceyi yırtıyor. Ama bundan utanamıyorum bile. Beckett aniden oturup, komodinden cep telefonunu alıp, yüzü saf öfkeye büründüğünde değil.

Telefonu sadece bir kenara atmaz. Odaya fırlatır. Telefon duvara çarpar ve yere düşer, o ise ayağa kalkar, kafeslenmiş bir hayvan gibi odada volta atar ve sonra gözden kaybolur.

Yerde, cihaz lanet bir Noel ağacı gibi yanmaya devam ediyor. Kim onun telefonunu böyle patlatıyor? Ama kim olursa olsun, siktirip gitseler iyi olur.

Çünkü Beckett Harper benim.

O bunu henüz bilmiyor olsa bile...

Bölüm 5

Beckett

İki gün. O gecedan bu yana iki gün geçti, ama hala aklımdan çıkaramıyorum.

Mastürbasyon yaparken aklımlı Novotny'ye vermemeliydim. O benim oyuncum, Tanrı aşkına.

Sınırların dışındadır.

Tiksinerek başımı sallıyorum. Burada sorumlu olan benim. Yetişkin olan. Onun hakkında bu tür düşünceler besleyemem. Sanki benim ilgimi çekmek için elinden geleni yapsa bile.

Ve evet, ne kadar mesafeli davranmaya çalışsam da, buz üzerindeyken dikkatleri üzerine çektiği inkar edilemez, çünkü o çok iyi.

Gerçekten iyi.

Neden henüz Islanders ile sözleşme imzalamadığını bilmiyorum. Tabii, olgunlaşması gerektiği gerçeği dışında. Gerçi, olgunlaşması gereken ilk NHL oyuncusu o olmazdı.

Ama Novotny'de başka bir şey var, sanki kendini tutamıyor gibi. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Onun hem büyüleyici hem de endişe verici, ham ve dizginlenmemiş bir enerjisi var. Sanki sürekli kontrol ve kaosun sınırında gidip geliyor ve bir parçam onu dizginlemek istiyor.

Siktir. Böyle düşünmemeliyim. Bu uygunsuz ve profesyonelce değil.

Elimi yüzüme götürüp sakalların kaşındığını hissediyorum, sonra dikkatimi tekrar takıma çevirip spor salonunun kenarında, kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturarak dolaşıyorum.

Onlar buz dışı antrenmanlarını yaparken, yeni görevimde işlerin nasıl gittiğini düşünüyorum. Hokey dünyasına geri dönmek, koçluk tarafında olsa bile, hem canlandırıcı hem de zorlu oldu.

Beklediğimden daha çok keyif aldığımı fark ediyorum. Takımla çalışmak, becerilerini ve stratejilerini geliştirmelerine yardımcı olmak, şaşırtıcı derecede tatmin edici. Ara sıra baş ağrıtan durumlar olsa da (Novotny gibi), burada iyi bir ritim yakaladığımı hissediyorum.

Yaramaz kaleciden bahsetmişken, Reed'i bench press yaparken destekliyor. Arkadaşının üzerinde duruşunda ciddiyet ve koruyuculuk var. Birkaç gün önce soyunma odasında Reed gerginleştğinde olduğu gibi. Novotny anında yanına yaklaşıp, bir kalkan gibi aramıza girdi.

Onun hakkında başka neler bilmiyorum? O gösterişli, flörtöz görünüşünün altında başka neler gizli?

Telefonum yine titremeye başladı.

Noah'la işimin bittiğini sanıyordum, ama numaramı değiştirmek işe yaramadı çünkü eski sevgilim sandığımdan daha becerikliymiş.

Onun mesajlarını okumadan siliyorum, tıpkı geçen seferki gibi. Ve ondan önceki seferki gibi. Başa çıkabilmemin tek yolu bu.

"Hey, Becks, neden normalden daha huysuzsun?"

Novotny'nin küstahlığına tahammülüm kalmadığı için dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu sorun devam edecek mi? Bana saygısızlık etmeye devam ettiğin için idareye gitmem mi gerekiyor?"

Reed ıslık çalarak arkadaşını kışkırtıyor, ama ben sadece kollarımı kavuşturup Titans'ın kalecisine bakıyorum.

Novotny, sanki tehdidim onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi leg press makinesine doğru yürüdü.

Takımın geri kalanına dönüp, onlar antrenmanlarını yaparken spor salonunda bir ileri bir geri yürüyorum. "Hızlanın beyler! Her birinizin

bu sezon en iyi formda olmalısınız."

Knight ve Walsh antrenmanlarına odaklanmış, Reed ise antrenmanına ve bana göz kulak olmaya yarı yarıya odaklanmış durumda. Onun ihtiyaç duyduğu geniş kişisel alanına saygı göstermeye özen gösteriyorum.

"Zach, squatlarına dikkat et. Çok fazla öne eğiliyorsun. Dizlerin ayak parmaklarının üzerine çıkıyor."

Bana attığı bakış tüylerimi diken diken ediyor. Ya da daha doğrusu, gözlerindeki boşluk. Sonra arkasını dönüp beni görmezden geliyor.

Nieminen ona yerleşik psikopat diyor.

Tamamen katıldığımı söyleyemem. Bazen robot gibi, hatta soğuk görünüyor, ama diğer zamanlarda, başka bir şeyin kısa bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Yine de, şu an olduğu gibi, "uzak dur" enerjisi yaydığı zamanlar oluyor.

"Bitti mi?" Novotny ellerini beline koyar ve çenesini duvardaki saate doğru uzatır. "Bazılarımızın yapacak işleri var. Bilirsin, Soduko ile ilgisi olmayan hayatlar."

Omurgam düzelir ve gözlerim kısılr. "Otuz dakikanız daha var."

O sadece gözlerini devirir, o sinir bozucu küçük sırtış hala ağzının köşelerinde belirir, bir dizi serbest ağırlığa uzanır, belirgin kasları, bir dizi bicep curl yapmaya başlarken gerilir.

Gözlerimi bir an fazla onun etkileyici üst vücudunda gezdiriyorum —geniş göğsünü saran gergin tişörtü, ön kollarındaki damarlar, çekici kıvrımları olan dik poposu...

"Beğendiğin bir şey mi gördün, *Koç*?" Aynadan beni izliyor, bir kaşı kalkık, sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünde bilmiş bir gülümseme var.

Siktir.

Çenemi sıkıp arkamı dönüyorum, takımın geri kalanına emirler yağdırıyorum, o gergin an hiç yaşanmamış gibi davranmaya kararlıyım. Ve şanslıyım ki, velet seansın geri kalanında kendine saklanıyor.

Takımı dağıttıktan sonra ofisime gidip sandalyeye çöküyorum. Ama nefesimi toparladığım anda, buz mavisli gözlü sarışın kaos şeytani ofise giriyor, yüzünde tam anlamıyla şeytani bir sırıtışla. Sanki burası onunmuş gibi içeri giriyor, masamın kenarına oturuyor, kişisel alanımı ihlal ediyor.

Sandalyeye yaslanıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hadi ama Becks. Ne istediğimi biliyorsun. Ben de senin ne istediğini biliyorum."

"Sözlerine dikkat et, velet." Sesim derin bir gürültü gibi çıkıyor, geçen sefer buna tepki vermişti.

Boynuna kızarıklık yayılmaya başlar, ama yine de kaşlarını kaldırarak bana meydan okur. "Ne yapacaksın *koç*? Beni yerime oturtacak mısın?"

Ayağa kalkıp yüzüne yaklaşıyorum, kollarımı onun iki yanına koyarak onu köşeye sıkıştırıyorum. "Dilediğine dikkat et Viktor. Dilediğin şey gerçekleşebilir."

"Söz mü?"

"Beni idare edemezsin."

Yaklaşır, dudakları kulağımın kepeklerine değecek kadar yaklaşır. "Bahse girerim yapabilirim."

Beni kışkırtıyor ve geri çekilmem gerekiyor, ama hayal kırıklığı ve tahrik karışımı damarlarımı ateşliyor ve bir şey yapmazsam patlayacağım.

Hızla kapıya yürüdüm, kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim, sonra ona döndüm. "Dizlerinin üzerine çök ve bana doğru emekle. Hemen."

Bir dakika tereddüt etti, sonra yere çöktü ve lanet bir kedi gibi sürünerek geldi. Kedi derken, yüzündeki o yaramaz ifadeyi kastediyorum. Eğer üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Novotny tam önümde durur, topuklarının üzerine oturur ve başını kaldırır, kalın kirpiklerinin arasından mavi gözleri benimkilerle buluşur.

Eğilip dalgalı sarı saçlarını yumruklarken, diğer elimle sikimi çıkarıp onun yüzüne tokat atıyorum. "Bu kadar sürtük olduğunu bilmiyordum."

Cevap vermek yerine, dili dışarı çıkıp sikimi yalıyor. Parmaklarım saçlarını sıkıca kavrarken, kendimi ağzına sokuyorum, o boğulana kadar derine itiyorum. Bu sesle kalbim hızla atmaya başlıyor ve o salya akıtana kadar ağzını sikmeye başlıyorum. "Hala benimle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun, Chaos?"

Elleri uyluklarımdan yukarı kaymaya başladığında, sonuna kadar içeri girip, sonra iki elimle başının arkasını tutup onu orada tutuyorum. Boğazı etrafımda sıkışıyor ve testislerim geriliyor.

Ama orgazmımı erteliyorum. Bu veledede dersini vermedim henüz.

Bacaklarımı tokatlamaya başladığında onu çekiyorum, ama hemen değil, sonra gülüyorum. "Ne oldu? Benimle başa çıkabileceğini söylememiş miydin?"

Nefes nefese, çenesi tükürükle kaplı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. "Evet..." Sesi kısık.

Ağızına geri giriyorum ve sertçe sikiyorum, taşaklarım çenesine çarpıyor. Saçlarını kaldıraç olarak kullanarak, ona girmeye devam ediyorum, homurtularım onun ıslak, dağınık öğürme sesleriyle karışıyor. Orgazmım yaklaşıyor, vücudum geriliyor ve boğazına boşalmak istemediğim için çekiliyorum.

Bunu hak etmedi.

"Saçmalamayı kesmelisin. Saygısızlığından bıktım." Kendimi pompalamaya başlıyorum ve o eğildiğinde, hala saçını tutan elimle onu geri çekiyorum. "Verilmeyen şeyi almaya kalkışma."

Birkaç vuruş daha yaptıktan sonra, vücudumdaki gerginlik birdenbire kaybolur ve orgazmım şiddetli bir şekilde gelir. İşimi bitirip orgazm sonrası mutluluk hissi kaybolmaya başladığında, onu itiyorum ve o da kıcının üstüne düşüyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık, yüzü benim spermimle kaplı.

Dili üst dudağını yalıyor, tadına bakıyor. Beni tadıyor.

Nefesim boğazımda takılır, omurgamdan bir titreme geçer.

Siktir, işler daha da kontrolden çıkmadan buradan çıkmam lazım. "Kendini temizle ve evine git, Viktor."

Şortumu giyip masama gidiyorum, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum, onun cevap vermesini beklemeden. Onun yanından geçip gidiyorum, her adımında kalbimin çarpıntısı yankılanıyor ve kapıdan dışarı fırlıyorum.

Ne halt ettim ben?

Bölüm 6

Viktor

Patenlerim buza değdiği anda, kalabalığın uğultusu bir tsunami gibi üzerime çöküyor. Elektrikli, sarhoş edici bir duygu — sezonun ilk resmi maçı ve tüm gözler üzerimizde.

Bana.

Quinnipiac'ın yeni bir çaylak oyuncusu var, onu çok iyi buluyorlar. Lütfen ama.

Çocuğu oynarken gördüm. Hızlı, ama hızının onu burada ezilmekten kurtaramayacağını çabucak öğrenecek. Cehenneme hoş geldin, taze et.

Ama kaleye doğru kayarken her şey farklı. Alexei'siz ilk maçımız. Gözlerim hemen arkamdaki koltuklara kayıyor ve tabii ki en yakın arkadaşım iki arkadaşıyla birlikte orada oturuyor.

Eli, Alexei'nin numarasının yazılı olduğu özel tişörtünü giymiş, aptal bir gülümsemeyle el sallıyor.

Ne salak.

Gülümser ve el sallayarak karşılık veririm, sonra kaskımı okşayarak, içine sıkıştırdığım yanmış pik as kartının tanıdık kırıışıklığını hissederim. Uğurlu tılsımım. Alexei ve benim votka içip sarhoş olduğumuz ve poker oynarken neredeyse kendimizi ateşe verdiğimiz zamanı hatırlatıyor.

Annem beni neredeyse öldürüyordu, ama buna değdi. Ertesi gün kaskımın içindeki o yanmış kartla bir oyun oynadım ve ilk shutout'umu yaptım. O günden beri kaskımın içinde o kartla oynuyorum.

Esneme hareketlerinden sonra, kale önündeki buzları parçalamaya başlıyorum, ama yedek kulübesine bakmadan edemiyorum. *Koç Harper*, o pislik. Ofisinde beni dizlerimin üzerine çöktürüp sikini ağzıma soktuğundan beri beni görmezden geliyor.

Beni kullanması, bana hakim olması... Kahretsin, çok tahrik ediciydi. Bu adam kesinlikle erkeklerden hoşlanıyor. Sikini ağzıma sokarken gözünü bile kırpmadı.

Ve bana Kaos dedi. Bir takma ad. Bu anı hatırladıkça midem kıpır kıpır oluyor.

Sonunda onu kazanacağımı sanmıştım, ama sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti.

Siktiğimin tipik hali.

Dikkatin merkezinde olmaya alışkınım. Buna can atıyorum, nefes almaya ihtiyaç duyduğum gibi buna da ihtiyacım var. Ama geride bırakılmaya da alışkınım. Reddedilmeye. Terk edilmeye. Her zaman çok fazla, çok çılgın, çok yoğunum, kimse bana yetişemiyor. Lanet olası hayatımın hikayesi.

Peki ya Beckett?

O da bana bu hissi veren en son pislik.

Jackson kayarak yanıma geldi ve sopasıyla pedlerime vurdu. "Neden bu kadar sinirlisin?"

"Siktir git."

Dikleşir, kaşlarını çatıp dudaklarını sıkıca kapatır. "Novy, iyi misin?"

Connor ve Zach kayarak yanımıza gelirler ve Connor Jackson'a bakar. "Ne oluyor?"

"O... karamsar."

Üçü bana bakarken, ben yanlara doğru kayarak bacaklarımı ısıtıyorum ve onları görmezden geliyorum. Normalde cinsel maceralarımı insanların hava durumunu konuşur gibi paylaşırım, ama bu sefer paylaşmıyorum.

Nedenini de bilmiyorum. Yeni koçumuza karşı bir şey hissettiğimi zaten biliyorlar. Belki de ilk kez biri benim kendi oyunumda benden daha iyi oynadı. Bu hem sinir bozucu hem de baş döndürücü.

Özellikle onu tattıktan, ellerini saçlarımda, sikini boğazımda hissettikten sonra. Siktir, sadece düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Daha
fazlasını
istiyorum.

Daha
fazlasına
ihtiyacım
var.

Koç Nieminen bizi moral konuşması için çağırıyor ve beni yaklaşan sorgulamadan kurtarıyor. Bankete doğru kayıyoruz, ama ben arkada kalıyorum, sadece yarı dinliyorum, gözlerim yardımcı koçumuza kilitlenmiş durumda. Piç kurusu bana bakmıyor bile.

Ama sorun değil. Zorlukları severim.

Jackson kolunu omzuma atıyor, kaskını benimkine vuruyor. "Her şeyi mahvetmeye hazır mısın?"

"Her zaman."

İki takım da sıralanırken, ritüelimi yapıyorum. Direklere dokunuyorum, kaskıma dokunuyorum ve şanslı kartın saçlarıma süründüğünü hissediyorum. Ben ve o kart, maçlarımızın en değerli oyuncularımız. En değerli ve en güçlü.

Puck düşer ve maç başlar. Lanet olası bir duvar gibi şutları engelliyorum. Alexei'nin yerine gelen çaylak her şeyi mahvettiği için başka seçeneğim yok. Zach çocuğu öldürmeye hazır.

"Henneman, kafanı kışından çıkar," diye bağıryorum, o da bankta otururken.

Connor ve Jackson gol atıyor ve ilk periyotun sonunda iki sayı öne geçiyoruz. Connor, buz pistinden çıkarken bana doğru kayıyor. "Hala neden Islanders ile sözleşme imzalamadığını anlamıyorum."

Burun kıvrıyorum. "Ve tüm bunları kaçırmak mı? Hayatta olmaz."

Ama dürüst olmak gerekirse, özellikle Alexei profesyonel olduktan sonra bu konuyu daha fazla düşünmeye başladım. Islanders beni seçti, beni istedi. Ama ben bilim okumak istiyordum.

İnsanlar hep benim aptal olduğumu düşünür, ama daha fazla yanılmaları mümkün değil. Ben kimya ve moleküler mühendisliği okuyan, sınıfımın en iyisiyim.

Bu benim diğer tutkum.

Ama buna aşk diyemem. Hayır, benim motivasyonum tamamen büyük ilaç şirketlerinden nefret etmekten geliyor. Bu yüzden Islanders'ın teklif ettiği sözleşmeyi reddettim ve Crestwood'a geldim.

Zach bize katılır. "Henneman kendini toparlamazsa onu bizzat tahtaya yapıştıracağım."

İkinci periyot biraz daha iyi. Zach tehdidini yerine getirir ve aptal savunmacımız beni engellediğinde onu tahtaya çarparak puck'ın beş delikten geçmesine neden olur.

Üçüncü periyot çok çekişmeli geçiyor, özellikle de sadece bir sayı önde olduğumuz için. Koç Nieminen, Henneman'ı kenara alıyor. Onun yerine giren oyuncu Zach ile iyi uyum sağlayamıyor, ama en azından yetenekli bir çocuk. Quinpiac bir kaçış yakalıyor ve oyuncu çalım atmaya çalışıyor, ama ben puck'ı uzaklaştırıyorum.

Kale önü tam bir tımarhaneye dönüyor. Ben, yapabileceğimi bilmediğim şekilde bacak açıp, uzanıp, eğiliyorum. Bir şut daha. Bu sefer, puck eldivenime çarpıyor ve ben onu göğsüme sıkıştırıyorum.

Bitiş düdüğü çalıyor. Maç bitti. Kazandık.

Puku alıp Eli'ye camın ötesine atıyorum, sonra el sıkışma sırasına giriyorum. O salak o kadar geniş gülümsüyor ki, yüzü ikiye ayrılacak sanırım. Alexei ona ilk kez puku attığında çıldıracağına bahse girerim.

Diğer takımların koçlarıyla el sıkıştıktan sonra, buz pistinden çıkıyorum. Ama Koç Harper'ın yanından geçerken, bana gururlu bir gülümsemeyle bakma cüretini gösteriyor. Sanki artık aramız iyiymiş gibi.

Lütfen.

Onu geçip, uzattığı elini görmezden geldim. Gözlerinin sırtımda olduğunu hissettim, ama Viktor Novotny'nin yenilgiye uğramayacağını bildiğim için ona bu zevki tattırmadım.

Beckett Harper oyun oynamak mı istiyor? Peki.

Ona ne kadar küçük, şımarık ve hak iddia eden biri olabileceğimi göstereceğim.

Bölüm 7

Beckett

Pub loş ışıkla aydınlatılmış, düşük sesli konuşmalar ve bardakların tıkırtıları havayı dolduruyor. Bir arkadaşımın içki içmek için böyle dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu. Ama Rinne ısrar etti, dairemde çıkıp normal bir insan gibi sosyalleşmem gerektiğini söyledi.

Haksız değil. Birkaç hafta önce Rosewood Bay'e taşındığımdan beri evimde tıkalı kalmıştım. Sadece huzurlu bir ortamın tadını çıkarmak ve koçluğa odaklanmak için zaman ayırmak istedim. Ara sıra konuşmak için zahmet ettiğim tek kişi kardeşim.

"Ee, nasıl buluyorsun? Takımı çalıştırmayı?" Rinne, bir yudum bira içip gözlerini bana dikerek sordu.

Sandalyeye yaslanıp soruyu düşünürüm. "Farklı. Çoğunlukla iyi anlamda farklı. Çocuklar yetenekli, hırslı. Bazen ele avuca sığmazlar."

Rinne gülerek başını salladı. "Ben seçildiğimden beri işler değişti. Gittikçe daha fazla çocuk önce üniversiteye gitmek istiyor gibi görünüyor. En azından eskisine göre daha fazla.

. Novotny gibi. Çocuk kalede bir duvar gibi. Ama
. . . notlarını gördün mü?"

Viktor'un adı geçince gerginleşiyorum, dizlerinin üzerinde, ağzında benim sikim olan görüntüleri zihnimde canlanıyor. Anıları bastırmak için biramdan uzun bir yudum alıyorum. "Hayır. Kötü mü?"

"Tam tersi. Sinir bozucu herif bir dahi gibi. Her dönem dekanın listesinde. Kimya ve Moleküler Mühendislik bölümü, hem de."

"Siktir." Bunu duyduğuma şaşırdığım için kendimden nefret ediyorum, sanki davranışlarından dolayı onun zeki olmadığını düşünmüşüm gibi. "Yine de Novotny davranışlarını kontrol altına almalı."

"O dördü başka bir şey. Petrov'un artık burada olmadığına şükret. Ve Reed'in sakinleştiğine."

Kaşlarımı kaldırıp dirseklerimi masaya dayayarak öne eğildim. "O kadar mı kötüler? Yani, Nieminen bana onlardan uzak durmamı söyledi."

Rinne ılık çaldı. "Hepsinin avukatları hızlı arama listesinde ve aileleri, takım sahipleri dahil, tanıdığım herkesten daha zengin. Ama Reed, Killian Blackwell ile çıkıyor, bu yüzden Serpents ile ilgili birçok sorun yatışmış görünüyor."

Killian Blackwell, birkaç yıl önce draftta en çok tercih edilen oyunculardan biriydi.

Olağanüstü bir oyuncuydu.

Birayı bitirdikten sonra, patates kızartmalarımın kalanını yiyip, konuşmayı işten başka bir konuya çeviriyorum. "Üçüncü senende Bruins'e karşı oynadığınız maçı hatırlıyor musun? Uzatmalarda o inanılmaz eldiven kurtarışını yapmıştın. Seyirciler isyan çıkaracak sandım."

Rinne gülüyor, gözleri parlıyor. "Ah, dostum. Lucic beni öldürecek sandım. Yüzündeki ifade..."

"Tampa Bay'deydin, değil mi? Yaralanmadan önce?" Rinne, temkinli bir ses tonuyla sorar.

Yüzümü buruşturup pencereden dışarıya bakıyorum, caddenin karşısındaki minibüse odaklanıyorum, o anın hatırası, psoas kasımın yırtıldığında hissettiğim yakıcı acı, zihnimde canlanıyor. "Evet. Bir sezon. Psoas kasım yırtılmadan önce playoffların üçüncü turuna kadar çıktık. Kariyerim bir anda sona erdi."

"Hay aksi dostum. Çok kötü," diyor Rinne, gözlerinde samimi bir sempatiyle. "Psoas sakatlıkları şaka değil. Bir takım arkadaşım da bir kez yaşamıştı. İyileşmesi aylar sürdü."

Başımı sallayıp bir yudum daha bira içiyorum. "Evet, ameliyat ve rehabilitasyon çok zordu. Orada kapalı kalınca aklımı kaçıracağımı sandım. Ama olan oldu. Bununla barışmak biraz zamanımı aldı. Bir süre oldukça moralim bozuktu, faturaları ödemek için nefret ettiğim bir işe girdim. Ama planladığım gibi olmasa da hokey'e geri döndüğüme seviniyorum."

Kafasını salladı, sonra bana bir patates kızartması fırlattı. "Senin çaylak kığın bir maçta beni kandırdı."

"Sadece senin aptal herif sürekli baldırlarımın arkasını yumrukladığın için." O maçı hatırlayarak gülüyorum. Dostum, oynamayı gerçekten özledim.

"Kale alanımı korumam lazım, aptal."

Oyun günlerimizi anarak hikayelerimizi paylaşıyoruz. Aynı şeyleri yaşamış, beni anlayan birinin olması çok güzel. Rinne ile konuşmak kolay, rahat tavırları beni rahatlatıyor.

"Tamam, sormam lazım... Senin olayın ne?"

Kaşları çatılır, sonra gülerek kalkar. "Batıl inancımı mı soruyorsun? Çok çılgınca bir şey yok. Her maçta aynı çorapları giyerdim, üzerinde domuz pastırması desenleri vardı. Ama galibiyet serisi yakaladığımızda onları yıkamazdım."

"Ciddi misin lan?" Kafamı sallıyorum, gülmekten burnumdan soluyorum. "O iğrenç şeyleri maçlar arasında nerede saklıyordun?"

"Plastik bir poşette. Kaleciler, dostum. Biz farklı bir türüz." Rinne geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Peki, pislik. Seninki neydi?"

"Bir kutu Lucky Charms yerdim ama tüm mısır gevreklerini ayırıp sadece marshmallowları yerdim."

Rinne gülüyor, sonra bana son balık tutma gezilerinin hikayelerini anlatıyor. Beni bir ara ona katılmaya davet ediyor, buradan çok uzak olmayan harika bir yer bildiğini söylüyor.

"Bu teklifi kabul edebilirim," diyorum, bunu gerçekten kastettiğimi fark edince şaşıyorum.

Uzun zamandır bir arkadaşım yoktu, sadece sohbet edebileceğim biri. Bu, uzun zamandır hayatımda olmayan bir şekilde iyi ve normal hissettiriyor.

Yemeğimizi bitirip hesabı öderiz, Rinne ısrarla ödemeyi üstlenir. "Ben ısmarlıyorum Beckett. Rosewood Bay'e hoş geldin hediyesi olarak düşün."

Kafamı sallıyorum ama gülümsüyorum. "Tamam, ama bir dahaki sefere ben ısmarlarım." "Anlaştık."

Rinne arabasına doğru yürürken, ben de R1'ime doğru yöneldim. Motosikletin şık hatları sokak lambalarının altında parıldıyordu ve bacağını koltuğun üzerinden geçirirken heyecanla beklediğim an geldi. Kaskımı taktıktan sonra anahtarı çevirdim ve tanıdık motor sesi altımda canlandı.

İşte bu, benim özgürlüğüm. Açık yol, vücudumda titreyen motosikletin titreşimleri. Kafamı boşaltan, yeniden nefes alabildiğimi hissettiren tek şey bu.

Eve giderken uzun yolu seçiyorum, virajlı yolları ve serin gece havasını tadını çıkarıyorum. Rosewood Bay'e döndüğümde, daha da sakinleşmiş, kendime gelmiş oluyorum.

Apartmanımın bulunduğu sokağa döndüğümde, pub'ın önünde park etmiş olanla aynı görünen bir minibüsün yanından geçiyorum. Ama bu yaygın bir model.

Eğer dünya çirkin bir araba modeli yaratmış olsaydı, bu minivan olurdu. Bana iğrenç geliyorlar.

Bisikletimi binanın arkasındaki park yerine park ettikten sonra, yukarı çıkıp kapının kilidini açtım. Işığı açtığım anda, kanepenin altına doğru kayan beyaz bir şey gözüme çarptı.

Yine saklanıyor. Benden. Bundan nefret ediyorum.

Şimdiye kadar alışmış olacağını düşünmüştüm. Tatlı kızımı özlüyorum. Yatmadan önce kitap okurken bana sarılmasını özlüyorum.

Lanet olası Noah.

Ellerimle saçlarımı tararken, gece için perdeleri kapatmak için pencereye yöneldim. Ama kordonu tutmaya uzandığımda donakaldım. Karşı caddedeki binanın çatısında biri vardı. Ve doğrudan bana bakıyordu.

En azından öyle olduğunu düşünüyorum.

Yüzünde taktığı maske nedeniyle tam olarak anlayamıyorum — kristal bir maske, şeytani bir rahibe gibi süslenmiş, siyah, ruhsuz gözleri beni delip geçiyor gibi.

Kişi bana el salladığında, her parmağını yavaşça kıvrarak, soğuk ve keskin bir korku içimi kaplar.

Beni buldu.

Ama korku, derin ve yakıcı bir öfkeyle hızla yerini değiştirir. Perdeleri sertçe kapatır, ışıkları söndürür ve dairemden çıkıp kapıyı arkamdan çarparak kapatırım.

Öyle ya da böyle, bu gece her şey sona erecek.

Bölüm 8

Viktor

Ağzımın köşesi sırtarak kıvrıldı. Evet, Becks'in beni görmesini istedim, özellikle de oturup onun ve Rinne'nin birbirlerine yaklaşmasını izlemek zorunda kaldıktan sonra. Konuşmak için birbirlerine yaklaşıp çok rahat görünüyorlardı. Sonra Becks gülmeye başladı. Ve gülümsedi.

Cildim ısındı, çenem sıkıştı.

Koç Rinne'nin mutlu bir evliliği olduğunu biliyorum, ama onları birlikte, dostça davranırken görmek beni rahatsız etti.

Minibüste zar zor kendimi tutarak, oraya gidip hakkımı aramak için duyduğum dürtüyle mücadele ettim. Beckett'in kucağına oturup Rinne'ye onun kime ait olduğunu göstermek için.

Beckett benim. Onu istemek benim hakkım, ona takıntılı olmak benim hakkım. Ve ben paylaşmam.

Bu yüzden, huysuz koçumun beni onu izlerken yakalamasına izin vereyim dedim. Perdeleri kapatmasına şaşırmadım. Muhtemelen çok korkmuştur. Anlamadığım şey, neden ışıkları kapattığı.

Her halükarda, bu gecenin geri kalanında bir şey görebileceğimi sanmıyorum. Eve gidip onu kazanmak için yeni bir plan yapayım bari.

Yangın merdivenine geri dönüyorum, serin gece havası etrafımda esiyor, maskem sıkıca yerinde duruyor. Uzaktan bakıldığında, herkes bunun kristalden yapıldığını düşünüyor ve ilk satın aldığımda öyleydi. Ama sonra onları elmaslarla değiştirdim. Çünkü yapabilirim.

Önce tabanını su geçirmez hale getirdim. Üzerindeki kanı kaç kez yıkamak zorunda kaldığımı düşününce, bunu yaptığımı memnunum.

Yangın merdiveninin altına indiğimde, kapüşonumun arkası çekildi ve yüzümle karşı duvara çarptım, büyük bir vücut beni sıkıştırdı.

"Burada ne halt ediyorsun Noah?" Beckett'ın sesi alçak, tehlikeli, sıcak nefesi kulağımın üzerinde kayıyor.

Noah mı?

Noah da kim?

Ama bir kelime bile söyleyemeden, Beckett beni döndürüp sırtımı duvara dayadı. Kafam tuğlaya çarptı, yüzümü buruşturacak kadar sert bir çarpma oldu.

Eli boğazımı kavrar ve sıkar, nefesim kesilir.

Bu temas, vücudunun benimkine bastırıldığı hissi, içimi heyecanlandırıyor. İşte bu, o gece onun ofisinde yaşadığımdan beri arzuladığım, hayalini kurduğum şeydi.

Kızgın, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta, ama korkmuyorum. Aksine, meraklandım. Noah denen adam, Beckett'in telefonunu bombardımana tutan kişi mi?

"Beni nasıl buldun?" diye hırlıyor, ön kolunu göğsüme bastırarak beni yerinde sabitliyor.

Serbest eliyle maskeyi çıkarıyor. Soğuk hava kızarmış cildime iyi geliyor ve gülümsemeden edemiyorum. "İyi akşamlar, Becks." "Novotny?" Birkaç kez gözlerini kırıyor, boğazımı sıkıan eli gevşiyor.

"Burada ne işin var?"

"Belli değil mi?" Öne eğilip dudaklarımla onun dudaklarına hafifçe dokunuyorum, sadece alaycı bir tat.

O, boğazımı sıkarak, nefes almamı engelleyerek homurdanıyor. "Sınırlara saygı duymayı öğrenmelisin. Bu boktan şey kabul edilemez."

Gözümün önü kararmış olsa da, gülmekten kendimi alamıyorum ve onun kucağına atlayıp ona göz kırpyorum. "Hadi ama. İkimiz de beni istediğini biliyoruz."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

"Yani, boğazımı kullanmaktan zevk alıp, işini bitirdikten sonra beni çöp gibi bir kenara atıyorsun, öyle mi?"

"Ne?" Beckett'in gözleri büyüdü ve aniden boğazımı bıraktı ve geri çekildi. "Bu... bu... Sen çöp değilsin."

"Oh, o zaman Noah yüzünden mi?"

"Ne dediğini bilmiyorsun." Elini saçlarına geçirip, köklerinden çekerek volta atmaya başladı. "Ben batırdığım için gittim. Ben senin koçunum, Viktor. Sınırı aştım. Sen benim için yasak bölgedin."

Gözlerimi devirip, elimi sallayarak reddederim. "Oh, lütfen. Bana güç dengesi konuşması yapma."

"Bu bir konuşma değil, bu..."

Onu keserim, dinlemek istemiyorum. "Crestwood'daki hiçbir personel gerçekten güce sahip değil, Becks. Güç, öğrencilerin ailelerine ait. Tabii, burslu öğrenciler hariç."

Beckett'in çenesi sıkılır. "Fark etmez. Bunu yapamayız."

"Bana dürüst ol. Drafttan sonra Islanders ile sözleşme imzalasaydım ve bir barda karşılaştığımızda benimle yatmak ister miydin?"

Çenesi titrer.

"Peki, yapar mıydın?"

"Evet." Başını sallar. "Ama bu gerçek değil, bu yüzden aramızda bir daha hiçbir şey olamaz."

Elimi göğsünden aşağı, karın kaslarına doğru kaydırmaya başlarım, gömleğinin üzerinden cildinin sıcaklığını hissediyorum. "O gemi, beni dizlerimin üzerine çöktürdüğün anda yola çıktı, *Koç*. Yüzümü siktiğin anda."

Bileğimi tutarak keşifimi durdurur. Gözleri karanlık ve hakimdir. "Söylediğimi unutma, Chaos. Verilmeyen şeyi almaya kalkışma."

Yine o takma ad. Bunu söylediğinin farkında mı acaba? İçimi kıpır kıpır ediyor, sanki özelmişim gibi hissettiriyor.

Sınırı zorluyorum, vücudumu bir kez daha ona bastırıyorum, kalçamda sertleşmiş ereksiyonunu hissediyorum. "Ama bana vermek istiyorsun, değil mi, *Koç*? Tekrar kontrolünü kaybetmek istiyorsun."

Beckett'in eli yükseldi ve yanağıma tokat attı. Gerçekten acıtacak kadar sert değildi, ama beni inlemeye ve kalçalarımı sallamaya itti, zonklayan sikim onun kash uyluğuna sürtündü.

Dişlerinin arasından tıslayarak öne doğru adım atar ve beni göğsüyle tuğla duvar arasında sıkıştırır.

"Beni cezalandıracak mısın, Becks?" diye soruyorum, sesim nefes nefese, muhtaç.

Cevap vermez, sadece beni bacağına daha sert ve daha hızlı sürtünmeye yönlendirir. Kollarını kavrar, utanmadan ona binerim. "Beckett... Ohhhh, lanet olsun."

Nefes nefeseyim ve inliyorum, vücudum çaresiz ve gergin, sürtünme beni çıldırtıyor. Her şey kıvrılıyor ve ben tam orada, tam sınırdayım.

Beckett'in ağzı kulağımın kabuğuna yaklaşıyor. "Eve git, Viktor. Ve bu takipçilik saçmalığını bırak."

Geri adım atıyor, aramıza mesafe koyuyor, sonra uzaklaşıyor.

Gidemez. Yine gidemez.

"Bekle!" diye bağıryorum, sesimin çaresizliğinden nefret ediyorum. "Becks, lütfen."

Ama dönmüyor. Durmuyor bile. Yürümeye devam ediyor, beni yalnız, hayal kırıklığına uğramış ve acı içinde bırakıyor.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Anlamıyorum. Kendimi ona altın tepside sunuyorum. Neden istediğini almıyor?

Noah denen adam yüzünden mi? Güç dinamikleri hakkında saçma sapan bir fikir yüzünden mi?

Yoksa... beni istemediği için mi? "Chaos, hemen buraya gel. Hemen."

Gözlerimi açıp başımı çeviriyorum. Beckett kaldırımında durmuş, kollarını kavuşturmuş. Maskeyi yerden alıp ona doğru koşuyorum.

"Sınırları zorlamak ve bana itaatsizlik etmeye devam etmek istediğine göre, ellerini sikinden uzak tut."

Kaşlarım kalkar, ağzım açık kalır. "Ne?"

Yüz hatları gerginleşir. "Duydun beni. Sikişmek yok."

Omurgamdan bir titreme geçer, heyecan ve reddedilmenin acısı karışır. "Ne kadar süreliliğine?"

Yaklaşıyor, çenemi tutup gözlerime bakmamı sağlıyor. "Ben söyleyene kadar, velet. Ve bana itaatsizlik edersen, buna dokunmayı bile düşünürsen..." Diğer eli sikimin üzerinde dolaşıyor, neredeyse hiç dokunmuyor, ama bu beni inlemeye zorluyor. "Anlarım. Ve sonuçları ağır olur. Anladın mı?"

Ağzım kurumuş, kalbim çarpıyor, başımı sallıyorum.

"Evet, Koç." "Aferin oğlum."

Beni bırakıp caddeyi geçerek binasına geri döndü. Yüzümde bir gülümseme yayıldı, göğsümde baş döndürücü, pervasız bir neşe kabardı ve neredeyse zıplayarak stalker arabama doğru koşup eve gittim.

Onun beni akılsızca sikmesini tercih etsem de, bunu bir zafer olarak kabul edeceğim.

Bölüm 9

Beckett

Soyunma odasından çıkıp ellerimi ceplerime sokarak bankta yerimi alırken, buz pistinin soğuğu yün paltoğumdan içeri sızıyor. Rinne'ye başımı sallayarak selam veriyorum. Havadaki gerginlik hissedilir derecede, Serpents taraftarları gürültülü ve coşkulu, alay ve yuhalamaları arka planda sürekli bir uğultu oluşturuyor.

Rinne eğilip alçak sesle konuşuyor. "Maç kanlı geçecek." Nieminen burnunu çekiyor. "Kalabalığı coşturmak için biraz kanlı bir maçtan daha iyisi yoktur."

Rinne ve ben birbirimize sırtıyoruz. Nieminen, oyuncu olduğu günlerde bir efsaneydi, buz üzerinde bir canavardı. Fazla kan döküyordu, ama bunu her zaman puanlarla telafi ediyordu.

Bakışlarım buzun üzerinde dolaşır, oyuncularımızın antrenmanlarını yaparken onları izlerim. Odaklanmışlar, gerginler, en büyük rakibiyle düşman sahasında oynamanın ağırlığı üzerlerinde.

Ve sonra gözlerim Viktor'u bulur.

Ağda, uzanmış, uzun, ince vücudu tam bir bacak açma pozisyonuna bükülmüş durumda. Yutkunuyorum, parmaklarım cebimde yumruk haline geliyor.

Kaleci oyuncuların esnek olması alışılmadık bir şey değil, ama onu öyle, uzanmış ve açık bir şekilde görmek... içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor, bastıramadığım bir arzu duyuyorum.

Üç gece önce, ara sokakta yaşadığımız etkileşimden sonra, duşa girer girmez sikimi yumruklamaya başladım. Ve ertesi sabah yine, sertleşmiş ve ağrılı bir şekilde uyandım.

Beni azarlarken, saçmalıklarımı yüzüme vururken haklıydı, çünkü gerçek şu ki, onu en vahşi şekilde istiyorum. Ve o ne kadar zorlarsa, ona direnmek o kadar zorlaşıyor. Sanki kendi evimde beni gözetlediği için öfkelenmem gerekmiş gibi.

Ama ne gördüğünü merak etmeden duramıyorum. Beni çıplak mı gördü? Eğer öyleyse, hoşuna gitti mi?

"İyi misin?" Rinne'nin sesi beni düşüncelerimden koparıyor, kaşları soru işareti şeklinde kalkmış.

Boğazımı temizleyip, bakışlarımı Viktor'dan uzaklaştırıyorum. "Evet, sadece ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Umarım Henneman buna hazırdır."

"Bu maç, onun Titan olmaya hazır olup olmadığını, ne kadar güçlü olduğunu test edecek. Takım da onu izleyecek."

Titanlar'ın oyuncuları sert, ama dayanamayanları elediklerini de öğrendim. Kazalar olduğu söylentileri var, ama anladığım kadarıyla çoğunlukla, istedikleri oyuncuyu takımdan atana kadar zorbalık yapıyorlar.

Henneman'ı izleyen Knight'a bakıyorum. Knight, antrenmanlarda bile birkaç kez bu çaylağı tahtaya yapıştırdı. Hem de tüm gücüyle.

Henneman sessiz kalıyor, ama geri adım atmıyor. Bana göre bu karakterini gösteriyor.

Rinne aniden gülümser ve buz pistine doğru başını sallar. "Görünüşe göre bir hayranın var."

Onun bakışını takip ediyorum ve Serpents'ın kaptanı Killian Blackwell'in buz pistinin diğer ucundan bana dik dik baktığını görüyorum. Gözleri sert, çenesi sıkı, duruşunda açık bir meydan okuma var.

"Neyin var onun?" diye mırıldanıyorum, onun bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık veriyorum. "Muhtemelen Reed'i fazla koruyor."

Reed, Walsh'ın yanında esneme yapıyor. Benim yanımda daha rahat, daha az ürkek görünüyor. Hatta bana puck kullanımı konusunda tavsiye almaya geldi. Hâlâ

iyileşme sürecinde ve bazı şeyleri eskisi gibi yapabilmek için yeniden öğreniyor.

Nieminen takımı çağırıyor, stratejiyi gözden geçiriyor ve Serpents'ın peşlerine düşeceğini hatırlatıyor. Sonra Reed'e dönüyor. "Orada partnerine fazla yüklenme, yoksa seni o kadar hızlı yedek kulübesine gönderirim ki başın döner."

"Çok sert oynadığı için onu kenara almak gerekebilir. Kavga onlar için ön sevişme gibidir," diyor Viktor ve takımın yarısı kıkırdıyor.

"Yeni kolyesini takan pislik böyle diyor." Reed, Viktor'un boğazındaki morlukları gösterir.

O morlukları ben yaptım.

Midem burkudur, ağzımda ekşi bir tat hissederim. Onu incitmek, iz bırakmak istememiştim. Onu Noah sandım ve bir an için kontrolümü kaybettim.

Ama Viktor o anın tadını çıkarıyor, çenesini yukarı kaldırıp gözlerinde gururlu bir ışıltıyla, sanki morlukları sergiliyor gibi. "Ne diyebilirim ki? Sert seviyorum."

Ofisimdeki o gece, bir bakıma ona da iz bırakmışım. Yüzünü spermimle boyamışım.

Ama bu... bu farklı. Acı çektirmeyi sevmem, iz bırakmayı sevmem, zevklerim daha sert tarafa kayıyor olsa bile.

Rinne gülerek başını sallar. "Şaka yapmasına şaşırdım. Novotny son zamanlarda kaktüs gibi dikenli davranıyordu. Muhtemelen biraz stres atması gerekiyordu."

Dudaklarım gülümser. Vay canına. Velet sonunda dinledi mi? Kendine dokunmamaya kararlı mı kaldı?

Puck düşer, kalabalık coşar ve tüm dikkatimi çeker. Titans ve Serpents hemen çarpışır, vücutlar birbirine çarpar, sopalar kılıçlar gibi çarpışır.

Öne eğilip, buz üzerinde hızla ilerleyen puck'ı takip ediyorum. "Knight, sol tarafına dikkat et! Henneman, yukarı çık, oyunu destekle!"

Serpents acımasız, hücumları savunmamıza karşı bir koçbaşı gibi. İlerliyorlar, ilerliyorlar, bir çatlak, yararlanabilecekleri bir zayıflık arıyorlar. Sonra Blackwell kaçıyor, kaleye doğru hızla kayıyor. Şut için hazırlanırken kalbim ağzıma geliyor, puck sopasından bir mermi gibi çıkıyor.

Ama Viktor kararlılık ve beceri duvarı gibidir. Kale çizgisinde kayar, bacağına mükemmel bir şekilde uzatır. Puck, onun pedinden sekerek

zararsız bir şekilde uzaklaşır.

"Harika bir kurtarış," diyor yanımdaki Rinne, sesinde hayranlık dolu. "Bu çocuğun öğretilmeyecek bir içgüdüğü var."

"Kesinlikle öyle."

Oyun devam ediyor, dakikalar adrenalin ve terin sisinde geçiyor. Titanlar sert mücadele ediyor, ancak Yılanlar da onlara adım adım ayak uyduruyor.

Hücum bölgesinde Reed ve Blackwell birbirlerine kilitlenir, birbirlerine çalım atar ve birbirlerinden puck'ı çalarlar, ikisi de bir milim bile geri adım atmaya niyetli değildir.

"Bu ikisi her vardiya birbirlerini geçmeye çalışıyor," diyor Rinne oyunu izlerken. "Lanet Novotny haklı."

Reed kontrolü ele geçirir ve Walsh'a pas verir, Walsh sonunda golü atar.

Hat, yedek kulübesine geri dönerken, Reed Blackwell'e alaycı bir gülümseme atar. "Siktir git, ezik."

"Sen daha sonra yalayacaksın." Blackwell, tahtaların üzerinden atlamadan önce ona parmak gösterir.

Üçüncü periyotta oyun sertleşir, Serpents skoru eşitlemeye çalışır. Forvetlerinden biri Henneman ile kavga eder, burnunu kırar ve onu buz üzerinde yığılmış halde bırakır. Knight, Henneman'ın müdahale etmeye değer olup olmadığını değerlendirir gibi, soğuk bir bakışla izler.

Ama Viktor ateş gibidir, imkansız kurtarışlar yapar. İzlemesi muhteşemdir, refleksleri yıldırım hızındadır, konsantrasyonu mükemmeldir.

Rinne eğilir. "Islanders onu kadrosuna kattığı için çok şanslı olacak. Ama belki de hakları sona erene kadar beklemeli. Serbest oyuncu olarak piyasayı test etmeli. Muhtemelen daha iyi bir anlaşma, daha iyi bir takım bulabilir."

Bu düşünce midemi sıkıştırıyor, soğuk bir yumruk kalbimi sıkıyor.

Viktor, başka bir takımda oynuyor. Uzaklarda, ulaşamayacak bir yerde.

Bu beni rahatsız etmemeli, ama ediyor. Kabul etmek istemediğim kadar çok.

Bunun üzerinde durmaya fırsat bulamadan, son düdük çalar ve maçın bittiğini, takımımızın bir sayı farkla galip geldiğini bildirir.

Soyunma odasına giderken Viktor, Reed'in omzuna kolunu atıyor. "Sen ve Kill bu akşam Vortex'e geliyor musunuz?"

Reed omuz silkiyor, yüzünde hafif bir gülümseme var. "Duruma bağlı. Kill kaybeden birisi olacaksa, evde kalıp onu neşelendirmem gerekebilir."

Viktor güldü, ama sonra bana baktı. Gözlerinde bir meydan okuma, bir kıskırtma vardı. Arkadaşına döndü. "Biraz rahatlamaya ihtiyacı olan tek kişi o değil."

Biraz stres atması gereken tek kişi o değil. Bu gece deliğimi mahvedecek birini bulmam gerekebilir."

Lanet olası velet. Beni kızdırmaya çalışıyor, sinirime dokunmaya alışıyor.

Ve lanet olsun, işe yarıyor.

Çünkü onun bir kulüpte bir yabancıyla seviştiğini, başka bir adamın ellerinin vücudunda dolaştığını düşünmek... beni öfkelenendiriyor, yumruğumu duvara vurmak istiyorum.

Oyun oynamak istiyorsa, tamam. Ama sonuçlarına hazırlıklı olsa iyi olur.

Çünkü artık kendimi tutmayacağım.

Bölüm 10

Viktor

Eli ve ben kalabalığın arasında ilerlerken, alkol ve parfüm kokusu havada yoğunlaşırken, bas sesleri kalbimin atışlarıyla uyumlu olarak vücudumda yankılanıyor. Odayı tarayarak arkadaşlarımızı arıyorum ve onları her zamanki masamızda, köşede saklanmış olarak görüyorum.

Connor bir kızın boğazına dilini sokmuş. Sanırım o kız sezonun başında galada gördüğüm kızla aynı. Zach odayı tararken, tanımadığım bir adam onun aletini emiyor. Zavallı adam, eğer bu salak kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, kaçacaktır.

"Hey, bak kim gelmiş." Jackson yarı ayağa kalkar ve Eli'ye sarılır. "Hepimizi kaçındığını sanıyordum. Ya da sadece Petrov yüzünden bize tahammül ediyordun."

Alexei'nin adı geçince Eli kamburlaşıyor, ben de kolumu omuzlarına atıp onu yanıma çekiyorum. "Aptal kuzenim yokken nasıl idare ediyorsun?"

Eli'nin yüzü düşer, gözleri uzaklara dalar ve kırmızı deri kanepeye çöker. "Zor, yalan söylemeyeceğim. Onu deli gibi özlüyorum."

"Sen farkına bile varmadan geri dönecek. Ve yeniden bir araya geldiklerinde yapacağınız seksi düşün." Jackson'a sırtarak bakarım. "Belki de onun oda arkadaşının yatağına uzanıp uyuyormuş gibi yapabilirsin."

"Siktir git." Jackson Eli'yi işaret eder. "Neden erkek arkadaşına, sürekli beni dövmekle tehdit etmek yerine, bir dereceye kadar teşhircilik sevdiğini söylemiyorsun?"

Killian, üçümüzün arasında bakışlarını gezdirip erkek arkadaşına dönerek homurdanır. "Siktir git, Eli'nin evinde yatmayı aklından bile geçirme. Eğer yaparsan, kemerle kışını döveceğim."

Hepimiz gülüyoruz, Connor bile yüzünü emmekten vazgeçiyor. Eli'nin bile gülmesine seviniorum.

"O burada ne arıyor?" Zach çenesini odanın diğer ucundaki barın uzak ucuna doğru uzatır.

Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum, neredeyse kaçacak olan iniltiyi yutuyorum. Beckett. Barın önünde oturuyor, önünde kehribar rengi bir içki var. Ve bana bakıyor, gözleri karanlık ve yoğun.

Eli bana endişeli bir anne kuş ifadesi ile bakıyor. "O senin yardımcı koçun değil mi?"

"Evet."

"Hâlâ zavallı adamı taciz mi ediyorsun? Öğretim görevlilerinin öğrencilerle ilişki kurmasının yasak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kötü bir sırtış atmaktan kendimi alamıyorum. "Bunun için çok geç. Zaten sikini ağzıma almıştım."

"Neden şaşırmadım acaba?" Zach, açıkça sinirlenmiş bir şekilde içkisini yudumladı.

Sokakta geçirdiğimiz gecenin ardından, antrenman bittiğinde Beckett'a yaklaşıp neden boşalamadığımı sordum. Çoğunlukla onun benim için yapmasını umuyordum. O piç kurusu tek bir kelime söyledi.

Cezalandırma.

Bu yüzden, Serpents'le olan maç bittiğinde, huysuz koçumun duymasını istediğim için kasten gittiğim yere düştüm.

Onun ortaya çıkacağını beklemiyordum. Ama bu daha da iyi olabilir çünkü çok sinirliyim. Ayrıca onun aptal kuralına neden uyduğumu da bilmiyorum.

Masadan kalkıp bara gittim, gözüm bir hedefe kilitlendi. İri yarı, kaslı ve iri bir adamdı.

"Selam yakışıklı," diye mırıldanarak yanına kayıyorum. "Dans etmek ister misin?"

Adam dönüp beni baştan aşağı süzdükten sonra sırtarak elini kalçamdan belime kaydırıyor. "Sen önden git."

Omzunun üzerinden, çenesini sıkmış bir şekilde bizi izleyen Becks'e bakıyorum. O karanlık gözlerde bir fırtına kopmak üzere, zar zor bastırılmış bir öfke, omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor.

Dans pistinde müziğin ritmine göre hareket ediyoruz, vücutlarımız birbirine sürtünüyor. Bu adam bir tuğla duvar kadar sağlam, kasları sert, uylukları ağaç gövdesi gibi.

Ama benim gerçekten istediğim o değil.

Biri bana çarparak beni kaslı adama doğru iter. O da bu fırsatı değerlendirip kollarını belime dolamaya başlar, ama aptal elleri aşağıya doğru kaymaya devam eder ve sonunda popomu avuçlar.

Oh, hayır, olamaz.

Bu dans Beckett'i kıskandırmak için, düşük sınıf bir öküzün beni elle taciz etmesi için değil.

Onun ön kollarını tutup kaldırıyorum. "Sana sunulmayan şeyi alma."

Vücudum gerilir, gözlerim kırpışır. Kahretsin. Beckett'in bana söylediği aptalca şeyi mi söyledim?

Ugh.

"Hadi ama bebeğim. Bana neden dans etmeyi teklif ettin ki?" Ardından tekrar kıcımlı avuçlayıp, yüzümü buruşturacak kadar sertçe sıkıyor.

"Yanlış hamle pislik." Kafamı öne doğru vuruyorum, alnım burnuna çarpıyor ve iğrenç bir çıtırtı sesi geliyor. Geriye doğru sendeliyor, yüzünden kan akıyor, gözleri şok ve acıdan genişlemiş. "İzin almadan dokunma demiştim." Gülüyorum, sesim kendi kulaklarımda keskin ve çılgınca geliyor.

Ama bu anın tadını çıkaramadan, bana saldırır. "Siktiğimin orospusu."

Geri adım atıp ellerimi yüzümü korumak için kaldırdım ve bir yumruk attım, ama o pislik yana doğru uçtu.

"Git buradan." Beckett'in sesi derin ve boğuk.

Aptalın beyin hücreleri eksik olmalı ki, çılgınca yumruk atıyor. Beckett kaçıyor ve ben sadece gözlerimi deviriyorum. Birazcık eğitim almış olan herkes bu haymaker yumruklarından kaçabilir.

Sorun şu ki, o benim erkeğime yumruk attı. Ya da yakında benim erkeğim olacak kişiye. Ya da benim erkeğim olması için ikna edeceğim kişiye.

Aşağı eğilip adamın bacaklarını altından süpürürüm, adam sertçe yere düşer ve ben bileğini yakalar, bileğini kilitlerim. "Bir daha benim olan şeye dokunmaya kalkarsan, lanet elini keserim."

Amacımı anlatmak için, kemikleri kırılana kadar bileğini buruyorum.

Kalabalık etrafımızda ikiye ayrılmış, herkes şok ve hayranlıkla bakıyor. Dikkatimi tekrar Beckett'e verip, başımı yana eğerek ona küstahça sırtıtıyorum. "Seni burada görmek ne güzel. Artık beni takip mi ediyorsun?"

Cevap vermek yerine, üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatır, sonra belimden yakalar ve beni bir çuval patates gibi omzuna atar.

"Beni indir, seni mağara adamı!"

"Bu gece yeterince saçmaladın," diyor ve kalçalarımı daha sıkı kavrayarak kalabalığın içinden geçiyor.

"Bu çok utanç verici." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sol kalçamda bir acı hissediyorum. Az önce ne yaptı? Dönüp gözlerine bakmaya ve ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum, ama o sadece öne bakıyor ve bana tekrar şaplak atıyor.

Arkadaşlarımın oturduğu masaya baktığımda, Eli o kadar geniş gülümsüyor ki dişlerini buradan görebiliyorum. Ve bana iki parmağını da yukarı kaldırıyor. Jackson ve Killian gülmekten yerlere yatarken, Connor sadece başını sallıyor.

Ama Zach... kızgın görünüyor. Hala ona oral seks yapan ezik herifi bile itiyor.

Bu doğru olamaz.

Umarım hepsi, kuzenim Crestwood'a gelip hepimizi öldürmeden önce Eli'yi eve götürecek kadar akıllıdırlar.

Bölüm 11

Beckett

Daireme dönüş yolculuğu nispeten hızlı geçiyor, çünkü kendimi sakinleştirmek için motosikleti 100 milin üzerinde hızla sürüyorum. Viktor'un şımarık tarafı bazı sınırları ciddi şekilde zorlasa da, o ahmağın elleri ilk kez aşağıya doğru kaymaya başladığında geri çekildiğini de fark ettim.

Rahatsız edici olan, Viktor'un dikkat çekmek için ne kadar ileri gideceğini bilmemek. Benim dikkatimi çektiği inkar edilemez. Ama sonra ne olacak? Devam mı edecek?

Neden bunu düşünüyorum ki? Onunla ciddi bir ilişki istemiyorum. Hayatım yeniden rayına oturmaya başladığı bir dönemde değil.

Şu anda ona boyun eğerek ateşle oynadığımı biliyorum ama onun da belirttiği gibi, ben zaten sınırı aştım. Belki de onunla yatmak ikimizin de kafasından bu konuyu silip atmamızı sağlar. O yoluna devam eder ve dikkatini başka birine yöneltir.

Dairemin kapısını açarak onu içeri çekiyorum, sonra kapıyı çarpıp onu kapıya yaslıyorum. "Bir

Küçük bir boğaz sıkma yüzünden benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Pekala, başını neye bulaştırdığını birazdan göreceksin."

Ağzımı ağzına yapıştırıp, gömleğini yırtarak düğmelerini her yere saçarken onu yutarcasına öpüyorum. Dilim onun dilini domine ederken, kemerini ve pantolonunu çözüyorum. Fermuarı çekince yırtılıyor ve muhtemelen onun çok pahalı takım elbisesini mahvettiğimi anlıyorum.

Oh, neyse. Eminim yenisini alacak parası vardır.

Ağzıma inleyip sızlanıyor, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarırken bana doğru sallanıyor.

"Ne kadar muhtaç bir sürtük. Bu, birkaç gündür boşalmadığın için mi? Yoksa sen hep böyle misin?"

"Ben... seni... çok istiyorum."

Geri çekilip, ona sert bir bakış attım. "Onun gibi kokuyorsun." "Kim?"

"Dans ettiğin pislik." Kolunu tutup onu tuvalete doğru götürdüm. "O ucuz kolonyanın kokusunu yok etmek istiyorum."

"Kıskandın mı?"

Omzumun üzerinden ona baktığımda, lanet olası bir velet gibi sırtıyor. Oh, o ağzını iyi bir şekilde kullanacağım. Ama önce duş almam lazım çünkü o narenciye kokusu midemi bulandırıyor.

"Bana dokunulmaz olduğumu mu sanıyordun?"

"Şu anda hiçbir şey umurumda değil, Chaos."

Viktor'u banyoya iterek ışığı açtım, sonra onu lavaboya doğru ittim. Parmaklarımı boxerının beline geçirip aşağı çektim.

Beklemediğim şey, kibirli kalecinin donup kalmasıydı. Nedenini bilmiyorum. Çünkü, lanet olsun, sikini muhteşemdi — uzun, kalın ve ağız sulandıran bir sertlikte.

"Uh, biliyor musun. Haklısın. Belki de bunu iyice düşünmeliyiz. Kovulma riskini göze alamam." Sesinde titreme var ve etrafına bakınıyor.

Ayağa kalkıp bir adım geri çekildim, az önce ne olduğunu anlamadım. Ama başımı eğip saçlarımı elime alıp, sert ve aynı derecede kafası karışık bir şekilde, gözlerim kalçasının yanını bozan ince, pürüzlü gümüş çizgiye takıldı.

Kalçasına uzandığımda, olabildiğince geri çekildi. "Viktor..."

"Gitmeliyim."

Ancak, boxerını almak için eğildiğinde, poposunun daha büyük bir kısmı ortaya çıkıyor.

Daha fazla yara izi ortaya

çıktı. "Kaos mu?"

Yavaşça doğrulur, gözleri yere bakmaktadır.

Aramızdaki mesafeyi kapatırım. "Bunu sana kim yaptı?"

Viktor alt dudağını ısırır. "Önemli değil. Sadece eğlence kötü sonuçlandı."

Siktir git.

İşaret parmağımla çenesini kaldırarak, bakışlarımızın kilitlendiğinden emin olurum. "Beni takip ediyordun, benimle flört ediyordun, beni kışkırtıyordun ve şimdi istediğini elde etmek üzereyken, buradan kaçmaya çalışıyorsun. Yani, hayır Kaos, bu önemsiz bir şey değil. Güzel vücudunu böyle işaretleyen kim?"

Elini havaya kaldırarak, yüzündeki gülümseme sahte. Gözlerine ulaşmıyor ve çok gergin. "Önemli bir şey değil. Sadece biraz sapkın seks."

"Hoşuna gitti mi?" Sesim daha sakin, çünkü en son istediğim şey sapkınlık utandırmak.

"Seks harikaydı."

"Sana sorduğum bu değildi."

Omuzları biraz çöküyor. "Hayır."

"Güvenlik kelimeniz var mıydı? Neden o... ya da o durmadı?"

Kıkırdar. Yumuşak ve alçak bir sesle. "Ben geyim, yani kadın değildi. Ve bu yeni ve heyecan vericiydi ve ben kendimi kaptırdım ve Zach..."

"Knight!" Sesim gürler ve yemin ederim ki caddenin karşısındaki insanlar beni duyabiliyordur. "Lanet olası Zachary Knight sana bunu mu yaptı?"

Viktor'un dudağı titriyor, gözleri geniş ve ıslak. "Lütfen bunu büyütme. O sadece kendini kaptırdı. Bu geçmişte kaldı."

"Bunu söz veremem."

"O benim arkadaşım." Viktor öne doğru adım atar, neredeyse bana sarılır. "Öyle demek istememişti. Ben bunu aştım. Lütfen unut gitsin."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Şimdi duşa gir."

İsteksizce gider, daha sakin, aramızdaki gergin anlar geride kalır. Duş kabinine girerken vücudundaki izlere dikkatle bakarım. Bazıları kesinlikle bıçakla yapılmış, ama diğerleri kırbaçla yapılmış gibi görünüyor. Deneyimsiz ya da sarhoş ya da uyuşturucu etkisinde olanların yaptığı kötü kırbaç izlerini görmüşlüğüm vardır.

Knight'ın yaptığına uymuyor.

Bu da, Viktor'un derisini kasten kestiği anlamına gelebilir.

Yutkunarak Viktor'un arkasına geçtim, suyu açıp ısınmasını bekledikten sonra onu nazikçe sıcak suyun altına ittim.

Bu kadar kendine güvenen, bu kadar küstah birisi için, belki de görüldüğü kadar kendine güvenen biri olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Çok sıcak mı?"

Kafasını sallar. "Mükemmel. Beni yıkayacak mısın? Beni şımartacak mısın?"

Onun yanından geçip duvardaki sabunluktan, kolu basarak elimde zengin, kokulu bir vücut şampuanı dolduruyorum. "Aynen öyle yapacağım."

Lanet olsun, o bu durumdan keyif alıyor, gözleri yarı kapalı ve dudaklarında memnun bir gülümseme var.

Bir dizimin üzerine çöküp, diğer bacağımı duş zemini üzerine düz bir şekilde koyarak gülümsüyorum. Elimi uzatıp Viktor'un sağ ayak bileğini tutuyorum ve ayağını uyluğuma koyuyorum. Baldırından başlayarak, ince kaslarını yıkayıp masaj yapıyorum, ellerimin altında cildinin hissini zevkle tadını çıkarıyorum.

Yavaşça yukarı doğru ilerlerken, uyluk kaslarını yoğuruyorum ve onun vücut yapısının defans ve forvetlerden ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum.

Viktor zayıf, kasları hacimli değil, eşit olarak dağılmış. Ama gücünü, uzun uzuvlarındaki kıvrımlı gücü inkar etmek mümkün değil. Hız ve çeviklik için yaratılmış. Buzdaki rolü için mükemmelliğe ulaştırılmış bir vücut.

Ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey değilse ne olsun.

Sağ bacağını iyice yıkadıktan sonra, ayağını yere indirip diğer ayak bileğine dokunuyorum. "Diğer bacak, Chaos."

Tereddüt etmeden itaat eder, sol ayağını kaldırıp uyluğuma koyar. İşlemi tekrar başlatırım, baldırından uyluğuna kadar yıkar ve masaj yaparım.

Ellerim oyalanıyor, dokunuşum temizlemekten okşamaya geçiyor. Kaslarının hatlarını, kalça kemiğinin çıkıntısını, kıcının kıvrımlarını izliyorum.

Viktor'un başı duvara yaslanır, düşük bir inilti çıkar. "Beckett .
..."

Adımı söylediği şekilde, sert ve muhtaç, sikimi zonklatıyor. Onun bunu tekrar söylemesini, bağırmasını istiyorum.

Ayağa kalkıp, daha fazla sabun almak için onun yanından geçiyorum, sonra ellerimi gövdesinde gezdiriyorum, parmaklarımla karın kaslarının çıkıntılarını izliyorum, sonra kollarını yıkarken, derisinin altındaki damarlarının çıkıntılarını hayranlıkla izliyorum.

"Arkanı dön. Ellerini duvara koy."

O hemen itaat eder, omzunun üzerinden bana gözlerini kısarak bakar. Bakışlarımı sırtının genişliğine gezdiririm, onun görüntüsünü içime çekerim.

"Benden hoşlandığını biliyordum," der, bakışları benim penise düşerken kalçaları hafifçe sallanır. "O kalın canavarı benim deliğime sokmak için sabırsızlanıyorsun eminim."

delik içine sokmak için sabırsızlanıyorsun."

"Kapa çeneni." Sabunlu parmaklarımı kışının arasına soktum ve o kalçalarını geriye doğru itti, boğazının derinliklerinden bir inilti yankılandı. Sesini duyunca sikişim seğirdi.

Öne eğilip, parmağım onun sıkı deliğini daireler çizerek okşarken, kulağının kepeklerini ısıtırım. "Çok muhtaçsın. Dokunuşuma çok muhtaçsın."

Ama onu kızdırırken bile, her anın tadını çıkararak acele etmiyorum. Bu sadece onu temizlemekle ilgili değil. O ucuz kolonyanın izlerini silip, yerine benim kokumu yerleştirmekle ilgili.

Tamamen durulduğunda, arkasına diz çöküp ellerimle onu açıyorum. Omurganın tabanına ağzımı açarak öpücükler konduruyorum, dişlerim derisini okşuyor, dudaklarım her yara izini öpüyor.

Dilim onun deliğine doğru sıcak ve ıslak bir yol izliyor ve oraya ulaştığımda, kıvrılmış kasın üzerinde geniş bir şerit halinde yalayıp dalıyorum. Onun kokusu, misk kokulu ve erkeksi, dilimde patlıyor.

Viktor'un dizleri titrer ve kaygan fayanslara tutunur. "Siktir!"

Onun cildine karşı hırıldarım, titreşimler onu titretir. Dilim derine dalar, sert ve talepkar vuruşlarla onu siker.

"Beckett, siktir, evet!" Viktor, bana doğru iterek, yüksek ve nefes nefese bir sesle mırıldanır. "Durma, siktir, lütfen durma..."

"İşte böyle, Chaos. Ne kadar yaramaz bir çocuk olduğunu göster bana."

Ve o da öyle yapar, ben onun deliğini yalayıp emdiğimde, geniş, düz vuruşlar ve sivri darbeler arasında gidip gelirken inleyip sızlanır.

Bacakları titremeye başladığında durdum, sonra ayağa kalktım ve onu bana dönük hale getirdim. "Dizlerinin üzerine çok. O ahmakla dans ettiğin için özür dileme zamanı."

Viktor tereddüt etmeden duş zemini üzerine çöküyor, gözleri benim ağrıyan sikime kilitlenmiş. Eğiliyor, sert sikimi burnuyla okşuyor, yumuşak dudakları hassas deriyi okşuyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, elim onun ıslak saçlarını yumrukluyor. "Dalga geçmeyi bırak da em beni."

"Çok sabırsızsın Becks. Tadını çıkarmamı istemiyor musun?"

"İstediğim şey..." diye homurdanırım, elimi sıkılaştırırım. "...o yaramaz ağzını daha iyi bir şekilde kullanman."

Viktor sırtıyor, sonra dudaklarını ayırıyor ve sadece başını sıcak, ıslak ağzına alıyor.

İnliyorum, kalçalarım sallanıyor. "Daha derine. Ne kadar üzgün olduğunu göster bana."

Boğazını gevşeterek, burnu pelvisime değene kadar beni yutar. Onu orada tutarım, boğazının sıkı, titrek sıcaklığının tadını çıkarırım.

"Ağzın benim sikimle dolu halini asla unutmayacağım." Boğuk bir sesle, başparmağımla onun çukurlaşmış yanağını okşuyorum. "Çok. Lanet. Güzel."

Viktor inliyor, sesi benim etimin arasında boğuklaşıyor. Bana bakıyor, gözleri yaşarır.

"Ağzının benimle dolmasını seviyorsun, değil mi?" Kalçalarımı hafifçe ileri geri sallarım. "Başını salla, Chaos."

Ağzını olabildiğince genişleterek elinden geldiğince başını sallar. Bu manzara testislerimi sıkılaştırır, zevk bağırsaklarımda sıcak ve ağır bir şekilde kıvrılır. İki elimle kafasını tutup kendime doğru çekerim, ağzını istediğim gibi kullanarak sertçe içine girerim. O da bunu güzelce kabul eder, boğazı geçen seferki gibi etrafımda çalışır, parmakları uyluklarıma gömülür.

Orgazmım hızlı, çok hızlı geliyor ve aniden çekiliyorum. Viktor kaybından ağlıyor, dudakları şişmiş ve tükürükle ıslanmış. "Henüz değil. Boşaldığımda içinde olmak istiyorum. Sikimi sıkıtiğini hissetmek istiyorum."

"Sonunda. Sen kıcıımı mahvetmeye karar vermeden önce toz olup gideceğimi sanmıştım."

Gözlerimi devirerek onu kucaklayıp yatağa taşıyorum.

O, zengin, kendini beğenmiş bir sesle güldü. "Oh, prenses taşıma mı? Sanırım artık değerli bir yüküm."

Dudaklarımı ince bir çizgiye sıkıştırıp, sırtıtmamak için kendimi zor tutarak onu yatak odasına taşıyorum, sonra veledi yatağa atıyorum ve yatakta zıplarken çıkardığı küçük "oof" sesinden zevk alıyorum. Dirsekleriyle kendini destekliyor, bacakları açık bir davetkarlık içinde açılıyor.

"Hadi bakalım, koca oğlan," diye alay ediyor, gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Bana neyin var göster."

Uyluk içini tokatlayarak onu bağırıtıyorum. "Dizlerinin üzerine çök, yüzün cheval yer aynasına dönük olsun."

"Ooh, sapıkça. Beni parçalarken izlememi mi istiyorsun?" Göz kırpar, sonra yatakta pozisyonunu alır ve bana mükemmel kıcını gösterir.

"Her zaman ağzını açmak zorundasın, ha?" Kıcını, derisi pembeye dönecek kadar sertçe tokatlarım. "Ve hayır. Bana bakmanı istemiyorum."

ne kadar güzel olduğunu görmeni istiyorum. Sikişirken ne kadar iyi göründüğünü."

Gözlerinde bir şey parıltıyor. Viktor, oksijene ihtiyaç duyduğu kadar ilgiye de ihtiyaç duyuyor. Bunun için her şeyi yapar ve daha önce yaptığı itirafa dayanarak, gerçekten neyi sevdiğini biliyor mu diye merak etmeden edemiyorum.

Ya da arzuladığı ilgiyi garantilemek için partnerinin istediği her şeyi yapıp yapmadığını.

Komodinden kayganlaştırıcı ve prezervatif alıp hızlıca hazırlık yapıyorum, sonra arkasına diz çöküp hizalayıp tek bir yumuşak, amansız itmeyle içeri giriyorum.

Viktor'un ağzı açılır, içi doldurulurken boğuk bir inilti çıkar. Kolları titrer, kendini tutmakta zorlanır.

Elimi uzatıp saçlarını kavrayarak başını yukarı çekiyorum. "Kendine dikkat et, Chaos. Bu kıcı nasıl mahvettiğimi izle."

Gözleri, odada yankılanan tenin tenle çarpışmasının sesiyle, şehvetle genişlemiş ve kararmış bir şekilde kendi yansımasına kilitlenir. Her itişte vücudu sarsılır, penisi bacaklarının arasında ağır ve sert bir şekilde sallanır.

"Sikimi bu kadar iyi almana bak, sanki bunun için yaratılmışsın gibi."

Yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve açılmış, kalçalarını geriye doğru iterek benim itmelerime karşılık veriyor. Ellerinden biri göğsüne kayıyor, parmakları meme ucunu çekiştiriyor.

"İşte böyle. Sık, onlarla oyna. Nasıl hoşuna gittiğini göster bana."

O da öyle yapıyor, çimdikliyor, çekiyor ve farkında olsun ya da olmasın, kendi yansıması için bir gösteri yapıyor.

Ve lanet olsun. Ne gösteri ama.

Onun görüntüsünü, inlemelerini, etrafımda sıkı ve sıcak bedeninin hissini içime çekiyorum. Neredeyse fazla, neredeyse yoğunluğuyla ezici.

Ama ben yavaşlamıyorum, kendimi tutmuyorum. Yapamıyorum, o öyle bakarken, o kadar güzel bir şekilde parçalanırken yapamıyorum.

Bütün vücudu titriyor, boğazından kırık bir inilti kopuyor, eli damlayan sikine uçuyor. "Çok iyi, çok iyi..."

"İşte böyle. Penisinle oyna. Senin içine girerken boşaldığını görmek istiyorum."

Sert, hızlı ve acımasızca kendini okşuyor. "Siktir. Oh, siktir, Beckett! Ben... Siktir, boşalıyorum!"

Yumruğunun üzerine boşalırken kıcı beni sıkıca kavrar, tüm vücudu orgazmın gücüyle titrer. Bu his beni

sınırın ötesine itiyor ve ben kendimi sonuna kadar gömüyorum, prostatına sürtünerек kendimi prezervatife boşaltıyorum, boğazımdan boğuk bir inilti kopuyor.

Viktor inliyor, hala bana doğru sallanıyor, son damlasına kadar boşalıyor.

Nefes almaya çalışırken onun üzerine yığıldım, ikimiz de ter içinde, bitkin, kalplerimiz aynı hızda atıyordu.

"Siktir, bu...", diye başlar, kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi. Onun için nadir bir durum.

"İnanılmaz," diye bitiriyorum, dikkatlice çekip çıkardıktan sonra oturup prezervatifi çıkarıp bağlayarak. "Sen inanılmazdın."

Sırt üstü yuvarlanıp, yüzünde memnun bir gülümsemeyle mırıldanıyor.

"Biliyorum." "Yaramaz." Gözlerimi deviriyorum, ama göğsümde kabaran sevgiyi durduramıyorum

. Orgazm sonrası bile, o hala bir velet.

Benim

velet.

Siktir.

Yataktan kalkıp banyoya giderken başımı sallıyorum. Prezervatifi attıktan sonra dolaba doğru yürüyorum ve kapıyı açıp havlu almak için uzandığımda, beyaz bir tüy yumağı fırlıyor. "Lanet olsun, Mouse!"

Kalbim saatte bir milyon mil hızla atarken, mırıldanarak bezi ılık suyla ıslatıyorum. Kafamı sallayıp birkaç derin nefes aldıktan sonra yatak odasına geri dönüyorum ve Viktor'un derin uykuda olduğunu görüyorum.

Dikkatlice onu temizlerim, terini, kayganlaştırıcıyı ve spermi silerim. Sonra bezi bir kenara atar ve onu yatakta daha rahat bir pozisyona getirir, ardından arkasına kayarım. Onu kendime yaklaştırırım, sırtı göğsüme yaslanır, bana nasıl uyum sağladığını tadını çıkarırım.

Onun düzenli nefes alıp verme ritmini dinlerken, içimde bir farkındalık yerleşiyor.

Mahvoldum. Tamamen ve tamamen mahvoldum.

Bunun tek seferlik bir şey olması gerekiyordu, sinir bozucu kaleciden kurtulmanın bir yolu, kaşıntıyı giderip yoluma devam etmek, koç ve oyuncu rollerimize geri dönmek.

Ama şimdi, onun sıcaklığı tenime işliyor, kokusu ciğerlerimi dolduruyor ... bir kez asla yeterli olmayacağını biliyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Ve bu istek, bu kemiklerime işleyen ihtiyaç... Bana her şeyimi mal olabilir.

Bölüm 12

Viktor

Yüzümü ovuşturarak, sırt üstü yuvarlanırken bacaklarımı ve ayak parmaklarımı gererim. Vücudum hoş bir şekilde ağrıyor, tam da olması gereken yerlerde yanıyor. En son ne zaman böyle sikildiğimi hatırlayamıyorum. Aslında, hiç sikilmediğimi düşünüyorum.

Kullanıldım, evet.

Ama benim zevkim göz önünde bulundurulduğunda... Hayır, kimse hiç çaba göstermedi. Ya da belki de ben onlara izin vermedim, onları yanımda tutmak için onların istediklerini fazla önemsedim.

Göz kapaklarım açılırken ve beynim çalışmaya başlarken, karnımın üzerinde bir kolun ağırlığını ve uykulu bir homurtuyu fark ettim.

Oh, siktir.

Beckett.

Hâlâ onun evindeyim, yatağına kıvrılmış durumdayım. Seviştiğimizden sonra beni kovmadı. O... kalmama izin verdi.

Bu da hiç olmamış bir şey. Genelde terim kurumadan kapıdan çıkarım, giderken omzumun üzerinden aceleyle bir "Teşekkürler" atarım.

İlişkiler kurmayı denediğim birkaç sefer hariç.

Seks oyuncağı gibi atılmak, "fazla" ve "çok yoğun" olduğumun söylenmesiyle karşılaştırılamazdı.

Kaslarım gerildi.

Bana söylenen onca şeyin içinde, bu ikisi en çok canımı yakanlardı — eski terapistimin dediği gibi, tetikleyiciler.

Diğerleri — psikopat, dengesiz, deli, çılgın — benim, onları kimliğimin bir parçası yaptım.

Hızla gözlerimi kırıştıyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Becks'i bunaltıp onun gitmesi sadece an meselesi.

Ama o benim, bu yüzden kalmasını sağlamak, baş ağrısına değer olduğumu kabul ettirmek için bir yol bulmam gerekiyor.

Yataktan kayarak kalkarım, yerden boxerımı alırım. Bunlar, Beckett'in dün gece tamamen mahvetmediği tek giysiler. Gömleğimi yırtışını, gözlerindeki vahşi bakışı hatırlayınca... titriyorum, sikim seğiriyor ve daha fazlasını istiyor.

Sakin ol, evlat. Yapacak işlerimiz var.

Sessizce ön kapının yanındaki pantolonuma doğru yürüdüm, sonra telefonumu aldım. Erkek arkadaş olarak değerimi kanıtlamak için fikir bulmak için internetten arama yapmaktan daha iyi bir şey olamaz.

Bekle, erkek arkadaş mı?

Yavaş ol, Novotny. Bir gecelik akıllara durgunluk veren seks bir ilişki oluşturmaz.

Kanepeye uzanıp ekranın kilidini açtım. "Hay sıçayım."

Sesimin çok yüksek çıkmasından endişelenerek elimi ağzıma götürdüm. Kırk tane mesaj vardı.

Ne kaçırdım ben? Midem düğümlenir. Arkadaşlarımın bana ihtiyacı vardı ve ben orada değildim mi? Hızla Bottoms Up grup sohbetini açarım, özellikle bildirimlerin sayısını düşününce Eli'nin iyi olmasını umarım.

Feisty Mouse:

Eve vardım.

Jackson:
Novy, iyi olduğunu bize haber ver.

Feisty Mouse:
O iyi. Koçunun ona şaplak attığını gördün mü?

Jackson:
"Kırmızı Popo Sever" diye başlama.

Killian: Tek o değil.

Jackson: Kemerimi almadan önce çeneni kapat.

Feisty Mouse:
Durun. Bu adil değil. Özellikle de erkek arkadaşım yokken.

Feisty Mouse:
Viktor, bize iyi olduğunu söyle. Sana zarar vermediğini söyle.

Jackson:

□ □ □

Feisty Mouse:
Üzgünüm, Jackson. Ama endişeleniyorum.

Killian:
O iyi. Ama Jackson neden Alexei'den bir sürü mesaj alıyor?
Alexei'nin beni canlı canlı derisini yüzmesinden gerçekten

endişelenmem gerekiyor mu?

Feisty Mouse:
Aptal erkek arkadaşımı boş ver.

Oh, Eli öldü. İkisini de sohbete davet etti. Ve ikisi de, sadece birinin katılabileceği kuralını bilmesine rağmen kabul etti.

Aptallar.

Kuzenimin mesajlarına dokundum, şu anda öfkeli bir boğa gibi olduğunu biliyordum.

Alexei:

Onu kulüpte yalnız bıraktın. Sen öldün.

Alexei:

106 Cherry Hill Lane'de kim yaşıyor lan?

Alexei:

Tereyağı bıçağıyla sikini keseceğim.

O konuşmaya devam ediyor ama ben cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Anlıyorum, bir şey ters giderse çok uzakta olacak. Ve haklı. Eli'yi güvende tutmam için bana güvendi. Ama ben onun koruması değilim ve kuzenimin Feisty Mouse'un yurt odasına bir sürü kamera kurduğunu biliyorum.

Uygulamayı kapatıp web tarayıcısını açıyorum ve Beckett'e layık olduğumu kanıtlamak için fikirler aramaya başıyorum: kahvaltı hazırlamak, sürpriz piknikler düzenlemek, falan filan ve sıkıcı falan filan. Ama sonra dün gece bir fare hakkında bir şeyler bağırdığını hatırlıyorum.

şimdi, bu küçük kemirgen pisliği ortadan kaldırmak, yardımcı koçumun bana sıırıslıkam aşık olmasına kesinlikle yardımcı olacaktır.

Bu haşereyi nasıl yakalayabileceğimi araştırmaya başıyorum. Bazı popüler sitelere göre, en iyi başlangıç noktaları mutfak dolaplarının tabanları, büyük mutfak aletlerinin içindeki ve arkasındaki boşluklar ve ısı kaynaklarının yakınındaki boşluklar.

Kanepeden kalkıp mutfağa gidiyorum, çünkü bu tüylü küçük pisliği yakalayacağım, bu benim son işim olsa bile.

Radyatörün yakınında hiçbir şey yok, küçük bir delik bile yok. Sırada dolapların tabanları var. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp etrafta emeklerken inliyorum. Arkadaşlarım beni şimdi görebilselerdi.

şu ana kadar hiçbir kanıt yok.

Ama topuklarımın üzerine oturduğumda, bir çift uyumsuz göz bana bakıyor, biri yeşil, biri mavi. Tıpkı Beckett'inki gibi. "Tanrım, siktir!"

Beyaz tüylü top, tüm kızgın kedilerin annesi gibi miyavlamaya başlar.

Becks'in burada olmaması gereken bir evcil hayvanı olduğunu bilmiyordum. Bina sahibi, kurallara uyan, hayvanlardan nefret eden bir diktatör, bunu öğrenirse çılgına döner. Evet, bu yerin düzeninden kira sözleşmesinin bir kopyasını almaya kadar her ayrıntısını öğrenmeyi kendime görev edindim.

Ki kira sözleşmesinde evcil hayvan yasak.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bir dahaki sefere sesini çıkarır mısın?"

Tıslar, kuyruğunu sallayarak.

Oh, bu kedinin tavırları belli ki.

Daha yakına eğildim, burnumu buruşturdum. "Neden seni besliyor ki? Ne tür bir kedisin ki farenin etrafta dolaşmasına izin veriyorsun? Senin için yetiştirilme amacın bu değil mi?"

Kedi hırlar, sonra yüzüme üç kez vurur.

Kendime not: bir kediyle yüz yüze gelme. Bunu bilmeliydim, ama çoğu zaman dersleri zor yoldan öğrendim çünkü gerçekten de aptalca davranıp öğreniyorum.

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Ne avcısın sen, kemirgenlerin kira ödüyorlarmış gibi ortalıkta dolaşmalarına izin veriyorsun."

Beyaz tüylü top hiç etkilenmemiş görünüyor. Küçümseyen bir koklama ile bana sırtını dönüyor, kuyruğunu havaya kaldırıyor.

"Peki. Öyle ol. Ama fareler ortalığı ele geçirdiğinde bana ağlayarak gelme."

Yine aramaya devam ediyorum, içimden homurdanarak. Aptal kedi, aptal fare, aptal Beckett ve beynimi lapa yapan aptalca mükemmel penisi.

Birkaç sonuçsuz dakika geçtikten sonra, dolaplara yaslanıp iç çekiyorum. Kedi şimdi tezgahın üzerinde uzanmış, sıkılmış bir ifadeyle beni izliyor.

"Yardım edebilirdin, biliyorsun." Suçlayıcı bir parmakla işaret ettim. "Ama hayır, sen sadece orada oturup beni yargılamak istiyorsun. Tembel şey."

Esniyor, keskin küçük dişlerini gösteriyor. Yemin ederim bana gülüyor.

"Sanırım amir amirlik yapıyor, ha?"

Arkadan gelen bir homurtu sesiyle arkamı döndüm. Beckett kapı eşiğine yaslanmış, çıplak göğsünü kollarını kavuşturmuştu — çok kaslı, ısırılacak bir göğüs. "Ne yapıyorsun?"

"Ben, şey... fareyi arıyordum?" Bu bir soru olarak çıkıyor ağzımdan, onun bakışları altında özgüvenim soluyor.

Kaşları yukarı kalkıyor, dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Fare mi?"

Kafamı sallıyorum, ayağa kalkarken kediyi işaret ediyorum. "Evet, ama bu pek yardımcı olmuyor."

Beckett güldü, zengin, sıcak bir sesle, ayak parmaklarım kıvrıldı. Kapı çerçevesinden itti kendini, gelip kediyi kucağına aldı.

"Viktor, Mouse ile tanış." Kedinin çenesini okşadı. "Mouse, Viktor ile tanış."

Ona bakıyorum. Gözlerimi kırptıyorum. Biraz daha bakıyorum. "Pardon, ne? Kedinize... *Fare mi* ad verdiniz?"

Omuzlarını silkiyor, hala gülümsüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarım seğiriyor. "Ve bana deli diyorlar. Cidden, Beckett, senin neyin var?"

Mouse'u yere indirir, bana yaklaşır. Elleri kalçalarımı bulur, başparmakları cildimde küçük daireler çizer. "Biliyor musun, burada gerçekten bir kemirgen olsaydı, böcek ilaçlama şirketini arardım."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Beckett gülüyor ve başını sallıyor. "Bazen gerçekten çok abartıyorsun."

Vücudum gerilir, kaslarım gerilir ve kendime bile sahte gelen bir gülümseme zorlarım. "Övgülerden hoşlandığımı biliyorsun."

Ama numaram işe yaramıyor. Yüzümü incelerken kaşlarını çatıyor. "O da neydi? Ne oldu?"

Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken birkaç kez gözlerimi kırpttırırım, ama kelimeler ağzımdan çıkmaz.

"Viktor?"

"Önemli değil."

"Saçmalık." Beni mutfak masasına doğru itti, sonra beni kaldırıp masanın üzerine oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. "Konuş benimle."

Omuz silkiyorum, hiçbir şeye bakmadan aşağıya bakıyorum. "Sadece fazla olduğumu, çok yoğun olduğumu, çok *baskın olduğumu* söylemelerinden bıktım."

Gözlerimiz buluşana kadar çenemi yukarı kaldırır. "Chaos, sen çoğu insan için fazla parlak birisin. Onlar senin ışığını kaldıramıyor diye kendi ışığını söndürme."

Burun kıvrırım. "Evet, peki... Ya sen?"

"Ben güneş gözlüğü takmaktan gayet memnunum."

Beklediğim cevap bu değildi. Hiç de bile. Ve o, gözlerinin kenarları kırışacak kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsediğinde, benim akıllı ağzım araya giriyor. "Bu günlerde buna katarakt mı diyorlar?"

Beckett dizlerimin arkasını kavrar ve beni kendine doğru çeker. "Bana yaşlı mı diyorsun?"

Sırıtıyorum. "Eğer uyuyorsa."

Parmakları belime doğru kayıyor, sonra boxerımın bel kısmına dalıyor. "Bunları çıkar."

Kalçalarımı kaldırıp iç çamaşırlarımı çıkarıyorum, sikim çoktan sertleşmiş ve sızmaya başlamış.

"Şimdi dön, göğsünü ve dizlerini masaya koy. Kıçını kaldır."

Oh, bu eğlenceli olacak gibi. "Okula gitmeden önce beni sikmek mi istiyorsun, Becks? Beni o kadar acıtacak ki, tüm derslerim boyunca seni düşüneceğim?"

Cevap vermez, sadece sabit bir bakışla ve hafif bir sırıtışla orada durur, kolları yanlarında gevşemiş bir şekilde bekler, ben de pozisyonumu alırım. Yine de, beni bu şekilde nasıl sikmeyi planladığını bilmiyorum. Çok yüksektesin.

"Eriş ve kıçını benim için aç."

Sonunda patlayan inilti, tiz ve müstehcen. Kafamı yana çevirip zorlukla yutkunuyorum, sonra arkama uzanıp kıçımı tutup kendimi genişçe açıyorum.

"Çok güzel. Seni yiyip bitirmek ve seni tamamen ıslatmak için sabırsızlanıyorum."

Ben cevap veremeden, yüzünü bana gömüyor, sakalı hassas tenime sürtünüyor ve bu, deliğime bastırıldığı sıcak, ıslak dilinin yoğunluğunu daha da artırıyor.

"Tanrım, siktir. Oh, siktir." Sesim o kadar kirli ve muhtaç geliyor ki, parmaklarım derime o kadar sertçe batıyor ki, kendimi daha fazla açarken muhtemelen morluklar bırakacak.

Beckett, deliğimi yalamaya devam ederken kısık, yumuşak yalamalarla gülüyor, sonra dilinin ucuyla dalıyor, ben ona doğru itene kadar içeri dalıyor.

"Ne muhtaç bir velet." Geri çekiliyor, sonra taşaklarımı emiyor ve dilini tekrar çatlağıma doğru sürüklüyor. "Şu haline bak, şimdiden titriyorsun, masamı berbat ediyorsun."

"Daha fazla. Şimdi."

O da isteğimi yerine getirir, deliğimi emer ve sert dilini tekrar içeri daldırır, ben onun yüzüne karşı kıvranana kadar beni defalarca siker. Beckett beni sanki son yemeğiymişim gibi yiyor... ya da ilk yemeği.

"Boşalacağım. Beckett, oh, siktir. Boşalacağım."

Anında çekildi ve ben temasın kesilmesine haykırdım. Ama beni sırt üstü çevirdi, döndürdü, sonra masaya tırmandı ve yüzüme oturdu. Ne zaman pantolonunu çıkardığını bilmiyorum ama kırmızı, öfkeli başı aniden ağzıma giriyor.

Tereddüt etmeden ağzımı açtım, ön sıvısını tattım ve onu daha derine alırken inledim.

"İşte böyle, Chaos. Sikimi em. Hayatta kalmak için benim spermime ihtiyacın varmış gibi em."

Ve ben de öyle yapıyorum, yanaklarımı içe çekerek dilimi onun sert, sıcak penisinin etrafında döndürüyorum. Bana girmeye başlıyor ve ben öğürünce, düşük bir inilti çıkarıyor.

"Beni boğazlamanı seviyorum. Lanet olası ağzın cennet gibi. Al onu, bebeğim."

O boğazıma girerken, ben öğürürken ve etrafında tükürürken, ben onun uyluklarının arkasını tutuyorum. Beckett yavaşlamıyor, her saniye daha da sertleşiyor... ve ben bunu seviyorum.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, penisim ağrıyor ve acıyor, onun her homurtusu ve boğuk inlemesi ile daha da sertleşiyor, sessizce beni de boşaltması için yalvarıyorum.

Masa yere sürtünüyor, ses, her itişinde boğazımı gevşetmeye çalışırken çıkardığım ıslak gurultularla karışıyor.

"Ne pis bir çocuksun. Sikine bak, karnının her yerine salya akıyor." Pelvisi yüzüme değene kadar kendini içeri iterek dilini karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor. "İşte böyle, Chaos. Siktir, tekrar yut, boğazını sikimin etrafında kas. Evet, bebeğim. Aynen böyle."

Uyluklarını sıkıyorum, vücudum yanıyor, ama bilincim bulanıklaşıyor. Çekiliyor ve ben nefes alıyorum, dudaklarımla onun başını bir salya ipi bağlıyor.

"Daha fazla ister misin?"

Başımı sallıyorum, ağzımı genişçe açıyorum.

Bir kez daha ağzımı doldurur, ama bu sefer beni kendi ağzına alır. İtme kadar yoğun bir şekilde emer ve saniyeler sonra ağzını doldururum, tüm vücudum kasılırken ve boşalırken onun penisinin etrafında inlerim. Sıcak spermi dilime fişkıncaya kadar rahatlamaz.

Beckett, benim penisim hala ağzındayken orgazm olurken çıkardığı uzun inilti, tüm vücudumu titretir. Çekilir, sonra bana döner, çenemi kavrar ve ağzımı zorla açar.

Eğilip bana kendi spermimi yedirir, sonra geri çekilir ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Yut."

Yuttuktan sonra masadan atlar. "Derse hazırlanma zamanı."

Otururum, zihnim bulanık. "Ben... Kıyafetim yok."

Saçlarımı gözlerimden çekip alıp alnımı öper. "Benimkileri giyebilirsin."

Bölüm 13

Beckett

Viktor'un, onun fazla olduğunu söylediğimde solduğunu görmek, beklemediğim bir şekilde göğsümü acıttı. Elbette, insanların nasıl hissettiğini önemsiyorum, ama beni şaşırtan şey, tepkimin gücüydü.

Aynı şekilde, o yaralar dün gece kulübe geri dönüp Zachary Knight'ın boğazını parçalamak istememe neden oldu, özellikle de Viktor bundan hoşlanmadığını itiraf ettikten sonra. Bu da demek oluyor ki, ona karşı dikkatli olmalı, benim için yaptıklarından ziyade gerçekten hoşlandığı şeylere dikkat etmeliyim.

O, benim sweatshirt'üm ve jogger pantolonumla, ikisi de biraz büyük olan, buz pistine girerken dikkatim onun üzerinde kalıyor. Ama siktir. Benim kıyafetlerimle çok seksi görünüyor. Ve o sweatshirt'ü geri alamayacağımı zaten biliyorum, kolunu kaldırıp kolunu koklamaya devam ettiği sürece.

Ona vermeden önce üzerine biraz kolonyamdan sıkmış olabilirim. Birini fiziksel olarak işaretlemek benim tarzım değil, ama bu başka şekillerde yapmayacağım anlamına gelmez.

Derin bir nefes alıp başımı sallarken gözlerimi kapatıyorum.

Viktor ile olan bu ilişki birçok açıdan kötü bir fikir, ama ondan uzak durmak da bir seçenek değil, onu becerdikten, tadına baktıktan ve kollarımda uykuya daldıktan sonra.

Sorun şu ki, yaptığımız şeyi gizli tutmak istesem de, dün geceki davranışlarım onun arkadaşlarının gözü önünde oldu. Hepsi onu kulüpten taşıdığımı gördü. Hiçbir şey olmadı bahanesini yutacaklarını sanmıyorum, özellikle de Viktor'un sessiz kalması imkansız olduğu için.

Ve onun kendini aşağılık, kirli bir sır gibi hissetmesini istemiyorum.

İşimi kaybetme endişesini dile getirdiğimde, sanki beni kovmaya kalkışarlarsa lanet olası gezegeni yok edecekmiş gibi, resmen vahşileştiğinde gerginliğim biraz azaldı.

Evet, o çok yoğun biridir. Her zaman iyi anlamda değil, ama niyetinin şefkatten kaynaklandığı inkar edilemez. O sadece... bunu her zaman doğru şekilde ifade edemiyor.

"Neye dalmışsın?" Rinne bana bir fincan kahve uzattı. "Teşekkürler." Bir yudum aldım, sonra pistin etrafına göz gezdirdim. "Sadece ortamı izliyorum.

Bazıları sonunda beni koç olarak görüyor, diğerleri ise... pek emin değil. Sanki hala deneme sürecindeymişim gibi."

"Ne olursa olsun, bence harika iş çıkarıyorsun, özellikle Henneman ile. Çocuk düzeliyor. Sahada daha güvenli görünüyor."

"Peki ya Nieminen?"

Rinne kahkahayı bastırıyor. "Dalga mı geçiyorsun? O adam bu takımın ona verdiği migreni paylaşmaktan çok mutlu. Evet, huysuz. Ama daha çok, eve geldiğimde karımın bana bakıp 'Artık hepsi senin' dediği gibi, çünkü o artık bıktı."

Çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, ama eskiden bunu düşünürdüm.

Kahveden bir yudum daha alıp Rinne'ye bakıyorum. Anladığım kadarıyla iyi bir baba. Antrenmandan önce her zaman çocuklarını arıyor, bana bir sürü video gösteriyor. Viktor'la çalıştıktan sonra eve gidip, aynı derecede ilgi isteyen oğluna bakmaktan şikayet ettiğinde bunu daha iyi anlayabiliyorum.

"Henneman'a nasıl ulaştın ki?"

Fincanımı çevirirken gülümsüyorum. "İkimiz de şampiyonluk takımına yeni katılan oyuncular olduğumuz için bu kolay. Heyecanımız aynı. Beklentilerimiz aynı. Sadece rollerimiz farklı."

"Sormak zorundayım. Onun duşlarla ne alıp veremediği var?"

Ben de fark ettim. Herkes buz pistinde duş almıyor, ama o deplasman maçlarında bile duş almıyor. Hijyenik değil, özellikle de o kadar terledikten sonra. Bazı oyuncular bu konuda onunla dalga geçmeye başladı. "Emin değilim. Bu konuyu doğal bir şekilde gündeme getirmenin bir yolunu arıyorum."

"Dikkatli ol. Bir gün Knight onu duş kabinine sıkıştırdığında elinin titremeye başladığını gördüm. Takımın bazılarının nasıl olduğunu biliyorsun, bir grup lanet olası zorba."

"Knight onu incitti." Çenemi biraz fazla sıkıyorum.

"Öyle olduğunu söyleyemem. O olay dışında, Knight buz üzerinde onun peşine düşse bile Henneman'ın geri adım attığını görmedim."

Dikkatim buz pistine çıkan oyunculara, özellikle de yirmi yedi numaralı Knight'a kayıyor. Onun neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ve Viktor'un o adama doğru yavaşça yürüdüğünü görünce neredeyse çıldırıyorum.

"Isınmaya başlayın." Nieminen düdüğünü çalar, sonra bize doğru yürür. "Harper, daha sonra video incelemesi için her şeyi hazırladın mı?"

"Evet. Yeni oyunculardan bazılarıyla bire bir görüşmek istiyorum. Onları erken çıkarmamın sakıncası var mı?"

"Yapman gerekeni yap. Savunmamız gereken bir unvanımız var."

Rinne, Viktor ve yedek kalecimizle çalışmak için kaymaya başlarken, Nieminen hücumla çalışıyor ve beni savunmada bırakıyor. Knight, Henneman'a sanki o çaylak onun kişisel oyuncağıymış gibi saldırması beş dakikadan fazla sürmüyor.

"Zach, odaklan ya da buz pistimden defol." Sesim derin, sözlerim sert. "Kendi takım arkadaşlarından birinin sürekli arkasını kollaması halinde hiçbir şey öğrenemez."

Bana bakar, gözleri neredeyse boş, tek duygu belirtisi üst dudağının hafifçe kalkmasıdır. Ve iyice emin olmak için, Henneman'a çapraz vuruş yapar ve onu yere devirir.

"Hemen ofisime gel! Geri kalanlarınız Koç Nieminen'le gidin."

Takım ve koçlar hep birlikte bana bakıyor, ama Nieminen'in yüzündeki küçük sırtışı fark ediyorum. Knight çıkarken sopasını tahtaya vuruyor ve ben kaleye döndüğümde, Viktor'un gözleri benimle arkadaşı arasında gidip geliyor, ama kaleci kaskını kaldırmadığı için ifadesini okuyamıyorum.

Küçük ofise girer girmez kapıyı çarparak kapatır ve Knight'ı işaret ederim. "Senin sorunun ne lan! Neden Henneman'a böyle davranıyorsun?"

"O buraya ait değil." Sesi sakın, soğuk ve tamamen kontrollü. "Crestwood'un burslu bir öğrenciyi takıma alması, onun iyi olduğu anlamına gelmez."

"Dinle, seni kendini beğenmiş pislik, bir daha takım arkadaşlarına karşı ağzından böyle saçmalıklar çıkmasını istemiyorum. Anladın mı? Başkalarına ne söylediğini kontrol edemem, ama oyuncularımı korurum, o yüzden bu saçmalıkları kendine sakla."

Sadece bakıyor, vücudu sakın. Hiç pişmanlık belirtisi yok, hiç stres belirtisi yok. "Buraya ait değil, ama er ya da geç mesajı alacak."

Üniversite beni buradaki öğrenciler hakkında uyardı. Ailelerinin her şeyi yönettiğini söyledi. Nieminen de öyle yaptı, özellikle Viktor ve arkadaşlarından bahsetti. Ama yeter artık. Ailelerinin ne kadar zengin olduğu umurunda değil. Bu pisliğin insanlara zarar vermesine seyirci kalmayacağım.

Onun alanına giriyorum, yüzüm ondan birkaç santim uzakta. "Ona bir daha dokunursan işin biter. Anne ve baban sana yardım edemez."

Gözünün yanında bir kas seğirdi, burun delikleri genişledi. Galiba bir tür düğmeye bastım. İyi. Belki sonunda o kalın kafasına ulaşabiliyorum.

Ama sonra gözlerini kısarak sırtıyor. "Yakında senden sıkılacak." Geri çekilip gözlerimi kırıyorum.

Dudakları daha da zehirli bir sırıtışa dönüşür. "O zaman ona istediğim gibi dokunurum."

Viktor.

Viktor'dan bahsediyor.

Kalan azıcık nezaketim de uçup gider ve onun formasını tutup onu duvara yapıştırırım. "Novotny ya da Henneman'a bir daha parmağını sürersen, kollarını düzgün iyileşmeyecek şekilde kırarım. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın."

Sırıtış kaybolur, yerine sert bir bakış gelir.

"İzleri gördüm, Zach. Yara izlerini. O bunu istemedi, bundan zevk bile almadı. Ve sen umursamıyorsun bile. Sen..."

"Umurunda lan!"

Omzumun üzerinden bakıyor, yüz hatları buruşuyor. Viktor'u bulmayı umarak dönüp bakıyorum, ama onun yerine Reed'i görüyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü solgun.

Siktir.

Knight'ı bırakıp geri çekilirim, ellerimle saçlarımı tararım. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıyım."

"Gidebilir miyim?" Knight'ın sesi titriyor, bazı duygular sızıyor.

"Evet."

O ayrılır ve ben ofis koltuğuma çöküyorum, Reed'den uzak duruyorum. Bu, onun görmesi gereken son şeydi, onun önünde vermem gereken son tepkiydi.

"Jackson, üzgünüm. Gördüklerini rapor etmek istersen, seni tamamen anlarım."

Boğazını temizledi, sonra ofise girip kapıyı kapattı. "Knight bunu hak etti. Ve şey, onunla Novy arasında ne haltlar döndüğünü merak ediyorduk. Artık Knight'ın başına bela olacak bir şeyim var... Petrov'un hiçbir fikri yok ve muhtemelen onu öldürecek."

Gözlerim büyüdü ve inledim. "Tanrım, siktir. Neden gülümsüyorsun?"

"Zach'i bazen hizada tutmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Artık yardımcı olabilecek bir şeyim var." Jackson, Nieminen'in koltuğuna oturur. "Neyse, seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim diye merak ediyordum. Ama Koç Nieminen'in bilmesini istemiyorum. Hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum, ama senin fikrini almak istediğim bir şey var."

"Tabii, elbette."

Arkalarına yaslanıp, formalarının kolunu çekiştiriyor. "Ve merak etme. Sen sadece çocuğunu koruyorsun. Bana olanlara benzemiyor. Ben sadece... bazen bir tür flashback yaşıyorum. TSSB falan."

Sessiz kaldım, kısmen bana açıldığı için, kısmen de Viktor'a "oğlum" demesine takıldığım için.

İlk tepkim, onu "*velet*" olarak düzeltmek oldu.

Başka bir neden daha var, uzun zamandır ilk kez gülümsememe neden olan bir neden.

İlk kez, sadece antrenmanlar yapan ve oyunculara bağırıp çağıran yeni bir adam değil, gerçek bir koç gibi hissediyorum.

Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Bölüm 14

Viktor

Pacifica yerine McLaren'ı sürerek Beckett'ın dairesine gitmek tuhaf geliyor. Ama en son istediğim şey, kimsenin, özellikle de Becks'in benim takipçi arabamı öğrenmesi.

O adam çok kızar, belki de onu ortadan kaldırmamı ister.

Park edip motoru kapattıktan sonra, bileğimi burnuma götürüp, onun heather gri sweatshirtinden gelen kokuyu içime çekiyorum. Umarım onu geri vermemi istemez. Bu şey çok rahat, bu yüzden kendi kıyafetlerimi giymeye zahmet etmedim.

Antrenman bittiğinde, ödevlerimi yapmak ve Zach antrenmana geri dönmediği için Jackson'dan bilgi almak için yurda döndüm. Ama arkadaşım sessiz kaldı. Becks ile ne konuştuğunu bile söylemedi.

Ödevlerimin ortasında Becks mesaj attı ve gelmek isteyip istemediğimi sordu. Sanki gitmeyecekmişim gibi. Ben de hazırlanıp

bir duş daha aldım.

Yolcu koltuğuna uzanıp sırt çantamı aldım. Kalbim daha hızlı atıyor, şakaklarımda nabzım hızlanıyor, küçük ön cebi açıp içindekileri iki kez kontrol ediyorum: iki şırınga ve biraz Rohypnol.

Daha önce kimseyi etiketlemekten hiç endişe duymamıştım, ama işler yolunda gitmezse ve Beckett ne yaptığımı anlarsa, onu kesin kaybederim.

Cebi tekrar kapattıktan sonra arabadan indim ve onun binasına doğru yola çıktım, sonra ikinci kata çıktım ve merdivenleri çıkarken ona mesaj attım.

Tabii ki, kapıda bekliyor. "Kıyafetlerimi o kadar mı beğendin? Senin için çok ucuz olduklarını düşünđüm."

"Giysilerimi mi kastediyorsun? Benim giysilerimin hepsi marka değil." "Mesela?"

Sırt çantamı girişin yanına bırakıp ayakkabılarımı çıkararak ayağımı uzattım. "oraplarım. Bilinmeyen bir marka."

O sadece başını sallayıp kapıyı kapattı. Ben de dönüp kanepeye doğru yöneldim, ama o sırada beyaz tüylü top yanıma geldi ve ben de kediyi kucağıma aldım. Kedi miyavlayıp tısladı, ama ben yine de kafasını okşadım. "Mouse erkek mi, kız mı?"

"Kız."

Otururken onu kucağımda tutmaya devam ettim ve sesli olarak şikayet etse de bana karşı koymadı. "İki gözün de aynı ve o da çok huysuz, senin mini versiyonun gibi."

Beckett yanıma oturur, başını sallar ve kediyi benden alır, yanına koyar. Kafamın arkasını tutar ve beni kendine çeker, ağzıyla ağzımı kaplar. "*Benim kıyafetlerim sana yakışıyor.*"

"İyi ki öyle, çünkü erkek arkadaşımın sweatshirt'ünü saklayacağım."

Vücudu gerginleşir ve uzaklaşır, yüzü ciddileşir. "Viktor, ben... . . şey, aramızdaki bu şey . . . öyle değil. O kadar ciddi bir ilişkiye hazır değilim."

Boğazım düğümlenir ve sweatshirt'ün kolunu oynatırım.

Elini uyluğuma koyar. "Chaos, özür dilerim. Ben... Bak, birbirimizden hoşlanıyoruz. Sana direnmeye çalışsam da, yapamıyorum. Ama ciddi bir ilişki söz konusu olamaz."

Masadaki telefon titrer ve o telefona hızlıca baktığında çenesinin yanındaki kas seğirir. Beni durduramadan telefonu kapar ve yeşil tuşa basarım, o kadar sinirliyim ki ekrandaki ismi bile fark etmiyorum. "Kim bu lan?"

Bir erkek sesi cevap verir ama Beckett telefonu elimden alır ve kapatır. "Bu hareketinle sınırı aştın."

"Noah mıydı?"

"Hayır, kardeşimdi." Derin bir nefes aldı, sesi kesik kesikti. "Novotny, Noah'la olan işime karışma."

Novotny.

Şimdi ona geri dönelim.

Gözlerimi kısarak, ellerimi yumruk yapıyorum. "Demek benim arkadaşlarımdan birinin peşine düşmeye hakkın var, ama ben senin eski erkek arkadaşından bahsedince, ya da hala erkek arkadaşınsa, haksız olan ben mi oluyorum?"

O kadar hızlı ayağa fırlarım ki Mouse kaçır. "O buraya taşınana kadar ben sadece bir yer tutucu muyum?"

"Hayır." Beckett'ın sesi, yenilmiş bir fısıltı gibi sessiz, yere bakıyor. "O tehlikeli. Mouse'un sol kulağının bir kısmının eksik olduğunu fark etmiş olmalısın. Noah kıskançlıktan onu lanet olası bir makasla kesti. Kedimden kıskandı. İşimi mahvetti, neredeyse kovuluyordum. Beni takip etti." Başını kaldırıp bir anlığına bana sertçe baktıktan sonra devam etti. "Ona uzaklaştırma emri çıkarmak zorunda kaldım."

Yanına oturup kollarımı beline doladım ve başımı omzuna yasladım. "Neden o gece sokakta bana söylemedin?"

Vücudu gevşer ve o da bana sarılır. "Onun seni de hedef almasını istemiyorum."

Gülerek titriyorum. "Arkadaşlarımdan ve benim neler yapabileceğimizi bilemezsin. Senin yapman gereken son şey benim için endişelenmek."

"Hepiniz hakkında uyarıldım, ama ayrıntılar hiç belirtilmedi." Beni daha sıkı kucaklar, yanağını başımın yanına dayar. "İşleri rahat tutmak istememenizi anlıyorum. Ama benim ihtiyacım olan bu. Şu anda sizinle ciddi bir ilişkiye girmek... Bu çok fazla."

Çok fazla.

Vücudum gerilir, nabzım hızlanır ve sanki biri şakaklarımı sıkıyormuş gibi hissedirim.

Bu benim her zaman sorunum değil mi? Ve sakinleşmeye çalışsam da, içimden onun öyle demek istemediğini bilsem de, bu sözler kafamın içinde yankılanıp duruyor, o kadar şiddetli bir şekilde vuruyor ki, küçük parlak noktalar görüyorum.

"Eve gitsem iyi olacak."

Gerginleşir ve geri çekilerek bana bakar. "Viktor, ben öyle demek istemedim..."

"Yapma." Onu itip ayağa kalkarım, doğruca kapıya yönelirim, çantamı ve spor ayakkabılarımı alıp dışarı çıkarım ve kapıyı arkamdan çarparak kapatırım. Çıplak ayakla arabama doğru hızla yürürüm, sonra arabayla uzaklaşırim.

Beckett Harper'a lanet olsun, bana sonunda birinin beni olduğum gibi kabul edebileceği umudunu verdi.

Bölüm 15

Beckett

Viktor yaralı, benden çok önce yaralandı ve bana söylediği sözlerden birini dikkatsizce kullanarak onu incitmek, bıçağı daha da derine sokmak oldu. En kötüsü ne biliyor musun? Hepsi benim suçum. Viktor'u dizlerinin üzerine çöktürdüğüm anda sınırı aştım. Daha ileri gitmeye karar verdiğimde bunun geçici bir ilişki olduğunu açıkça belirtmeyen bendim.

İronik olarak, kendi saçmalıklarına inanmıyorum. Onun üzülmesine bu kadar güçlü tepki vermemle değil. Ya da o gece kulüpte başka bir erkeğin kokusunu taşımasından ne kadar nefret ettiğimle. Ya da iki gece önce onu görmek için sabırsızlanmamla, Noel sabahı ebeveynlerinin uyanmasını bekleyen bir çocuk gibi odada volta atmamla.

Ve bu seksle ilgili bile değil.

Ama hayatımdaki her şey gibi, işler çoğunlukla benim isteğimle ters gidiyor.

"Berbat görünüyorsun. Ne oluyor?" diye soruyor Rinne, beni kendi düşüncelerimden çıkarıyor.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Erkek sorunları mı?" Bana küçük bir paket Sour Patch Kids uzatıyor.

Onu kapıp şekerleri yırtarak açıyorum ve çiğnerken iç çekiyorum. Rinne yeni arkadaşlarımdan biri oldu ve benim eşcinsel olduğumu biliyor. Ama geçmişteki aşk hayatım hakkında açık konuşmadım ve Viktor ile aramızda olanları kesinlikle sır olarak saklıyorum.

Özellikle de Viktor beni dışladığı için. Mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermiyor, ayrılmadan önce antrenmanda benden kaçıyordu. Hatta bana Koç Harper diyor ve ben bundan nefret ediyorum.

Şekeri yutuyorum ve kiralık otobüsün penceresinden dışarı bakıyorum. "Öyle bir şey."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Çok yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. On yıldır bu işin dışındayım."

Ben burun kıvrırım. "Ne şanslısın. Hepimiz lise aşkımızla evlenebilecek kadar şanslı değiliz."

Bana inanmaz bir bakış atar. "O konuyu açma bile. Bizim ilişkimiz ikinci şans romantizmi seviyesinde bir şeydi. Televizyon dizisine konu olabilecek türden."

Başımı eğiyorum. "Gerçekten mi?"

Uzun bir nefes verir. "Evet, ailelerimiz ilişkimize karışıp mahvetti. Ama sonunda yoluna girdi. Neyse, sen nasılsın?"

"Psikopat bir eski sevgilim var ve hoşlandığım biriyle tanıştım, ama henüz ciddi bir ilişkiye hazır olduğumdan emin değilim."

"Çünkü evren sana sürprizler yaptığında bunu kontrol edebiliyorsun, değil mi? Öyle olsaydı, inan bana, çocukları doğumları daha iyi planlanmış olurdu."

Of, kardeşim gibi konuşuyor. Viktor gittikten sonra Tommy, Noah'ın başına bir şey gelmiş olmasından endişelenerek sürekli arıyordu. Kardeşim, ona olanları anlattığımda dinledi, sonra da bana hemen hemen aynı konuşmayı yaptı.

Otobüsün arka koltuğuna doğru bakıyorum, Viktor Knight'a yaslanmış oturuyor, tabii ki tam da onun yanına oturmak zorundaydı. Beni daha da rahatsız eden şey, kulaklıklarını takmış, şapkasının üzerine kapüşonunu geçirmiş, boş boş pencereden dışarıya bakıyor olması.

"Görünüşe göre erkek sorunları olan tek kişi sen değilsin."

Bu yorumla kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"O ara sıra böyle olur. Biriyle çıkmaya başladığı için heyecanlıyken, terk edildiği için içine kapanık ve üzgün hale gelir. Genelde bir gün sürer. Ama bu sefer bir şey farklı."

Midem burkuldu. Rinne'nin sözleri beklediğimden daha sert geldi, nefes almamı zorlaştırdı. Boğazımı temizleyerek sordum, "Terk edildiğini mi söyledi?"

"Hayır. Son üç yıldır bu durumu yeterince gördüm. Sanırım o ve Knight bir ara çıkmışlardı bile. Sorunlarını çözdüklerine sevindim."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki ağrımaya başlıyorlar. Ve tabii ki Knight bana dik dik bakıyor. Reed ve Walsh da öyle.

Rinne benimle aynı yöne bakıyor. "Onlara hakkını vermek lazım. Hepsi birbirlerini çok koruyorlar. Dürüst olmak gerekirse, biraz kıskanıyorum. Keşke benim de böyle bir arkadaş grubum olsaydı."

Yine öne dönüyorum. "Hak iddia eden bir grup zorba arkadaş mı istiyorsun?"

"Zengin arkadaşlar istemez miydin? Ama hayır, onların sadakati, birbirlerini aile gibi görmeleri. Birbirlerini olduğu gibi kabul ediyorlar. Yani, Novotny baş belası olsa da, Knight'ın onlar olmadan nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

Aniden bir kargaşa çıkar. "Siktir git dostum. Beni rahat bırak."

Knight önündeki sandalyenin arkasını tekmelediğinde dönüp bakarız. Henneman'ın sandalyesi. Rinne ve ben ayağa kalkarız, kavga çıkmadan koridorda ilerleriz.

"Kes şunu. Hemen!" Sesim düşük ve tehditkar bir şekilde yankılanır.

Ama Henneman beni görmezden gelir ve Knight'ın karşısına geçer.

"Geri ver!"

Rinne onu gömleğinden yakaladı ve otobüsün önüne doğru çekti, ama o direnmeye devam etti.

Knight'a bakıyorum, gözlerimi kısıyorum. "Ne aldın?"

"Hiçbir şey."

"Aldığın her neyse, bana ver."

"Ona ver," diyor Viktor, pencereden dışarı bakmaya devam ederek.

Knight, yıpranmış küçük bir oyuncak ayıyı uzatır. Onu alıp birkaç kez gözlerimi kırıştıtırım, sonra otobüsün önüne, Henneman'ın şimdi Rinne'nin yanında oturduğu koltuğuma geri dönerim. Ona oyuncak hayvanı uzatırım, o da onu alır ve ceketinin içine sokar.

"Bu benim uğurlu tılsımım." Gözleri etrafta dolaşıyor ve içimden bir ses bunun daha fazlası olabileceğini söylüyor, ama ısrar etmiyorum.

Rinne ayağa kalkar ve takımın geri kalanına döner. "Hepinizin küçük batıl inançlarınız var. Ayıcığa bir daha dokunursanız, yemin ederim Novotny'nin Pik As kartını yırtacağım."

Viktor sandalyesinden fırlar. "Ne yaptım ben? Sakın benim eşyalarım dokunma."

"O zaman arkadaşlarına Henneman'la uğraşmamalarını söyle. Kartına gelince, uğurlu tılsımını yok edersem, takımın en iyi kalecisi olduğun için takım da etkilenir. Yani o lanet ayıyı rahat bırakmak herkesin yararına olur. Anlaşıldı mı?"

Hepsi mırıldanır ve o tekrar oturur. Yanımızda Nieminen gülüyor. "Lanet olsun, Rinne. Novotny hakkındaki içeriden bilgileri kullanarak onları hizaya getiriyorsun. Gördün mü Harper, bazen bu küçük pisliklerle kuralların dışına çıkmak gerekir. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Bana attığı bakış beni rahatsız ediyor.

Henneman benim koltuğumda olduğu için, onun koltuğuna oturmaktan başka seçeneğim yok, bu da kafamı koparmak isteyen dört Titan'ın yanına oturmak anlamına geliyor. Aslında, üçü öyle. Viktor'un ne düşündüğünü bilmiyorum.

Penn State'e kadar olan yolculuğun geri kalanı, Tanrıya şükür, sessiz geçer. Hatta biraz kestirim bile. Buz pistine vardığımızda herkes iner ve içeri girer.

En azından öyle sanıyorum.

Çünkü bir sonraki hatırladığım şey, otobüsün arkasında sürüklenip, sonra otobüse çarpıldığım.

Knight, Walsh ve Reed etrafımı sarıyor, gözleri kısılmış ve dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş.

"Bana saldırmak mı istiyorsun, ona dokunursam beni tehdit etmek mi? Onu üzdün. Yemin ederim, gözyaşları bile gördüm. Onu ağlattın!" Knight'ın yumruğu ceketimi sıkıca kavrar.

"Tanrım, Koç. Ona ne yaptın?" Reed bana bakıyor, cevap bekliyor.

Kızgın, hatta korkmuş olmam gerekirken, tek düşünebildiğim Rinne'nin daha önce söylediği sözler ve bu kadar değer veren arkadaşların olması ne kadar güzel olurdu.

"Onu incittin mi? Yapmaman gereken bir şey mi yaptın? Seni de ortadan kaldırmamız mı gerekiyor?" Walsh bunu söylerken sırtıyor. "Eminim Buckland da arkadaşlık ister."

Gözlerim büyür ve keskin bir nefes alırım. Eski koçlarını öldürmüşler. Kahretsin.

Knight burnunu çeker. "Görünüşe göre sonunda programı anladı."

"Bırakın gitsin."

Kim olduğunu görmek için bakmama gerek yok. Ama o neredeyse duyulmayacak ses tonu, göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor. Dönüp baktığımda, Viktor'un gözleri yere bakıyor. "Viktor?"

Hâlâ bakışlarımdan kaçınıyor ve arkadaşlarına dönüyor. "Isınmamız lazım."

Dördü pistin yönüne doğru ilerlerken, ben onların, onun arkasından bakıyorum, dönmesini umuyorum. Ama dönmüyor.

Ellerimi saçlarımın arasına geçirip köklerinden çekerken, bizim ilişkimizin sıradan olduğunu söylediğim için pişman oluyorum, çünkü ne kadar mantıklı olursa olsun, öyle değiliz.

Şimdi bunu nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyor.

Bölüm 16

Viktor

Takıntılı bir kişiliğe sahip olmanın bir avantajı, yoğun olarak odaklandığım şeyi değiştirebilmemdir. Penn State'i bu şekilde yendik. Kalbim oyunda olmasa da, bazılarının dediği gibi daha olumsuz yönüme yöneldim.

Ama en iyi olmak konusundaki takıntım beni gerçekten en iyi yapıyorsa, bu nasıl bu kadar kötü olabilir ki? Bu benim narsist olduğumdan değil, istatistiklerim bunu kanıtıyor. Islanders'ın okuldan erken ayrılmayı yeniden düşünmemi istemeye devam etmesi de bunu kanıtıyor.

Cevabım her zaman hayır olacak.

Derecemi bitirmek istiyorum.

Galibiyetimiz sadece benim sayemde olmadı. Henneman bir adım öne çıktı, kabuğundan çıktı. Elbette, takımın geri kalanı gibi kavga etmiyor. Ama o çok iyi bir defans oyuncusu.

Titans onun için uygun bir rakip olmayabilir.

Ayrıca birkaç kez Rinne ile konuşurken gördüm, bu da aralarında bir tür konuşma olduğu anlamına geliyor. Yardıma ihtiyacım yok. Ben ve şanslı kartım kaleyi savunmak için gayet yeterliyiz.

Cüzdanımı çıkararak, yanmış maça asının kenarlarını başparmağımla okşadım, sonra cüzdanımı cebime geri koymadan önce güvenli bir şekilde saklandığından emin oldum. Keşke bu kart hayatımın her alanında bana şans getirse.

Telefonum çaldı ve onu çıkardım. E-postamı açtım ve aile avukatımızın imzalı sözleşmeleri aldığını onaylayan mesajına göz attım. İyi. En azından Mouse güvende olacak. Artık kimse o küçük prensesle uğraşamayacak.

Otoparktan McLaren'e doğru yürürken, soğuk havayı ciğerlerime çekiyorum. Hafta sonu ailemin yanına gidip onlarla vakit geçireceğim. Umarım ikiz kardeşim yine beni neşelendirecek aptalca bir şey yapmıştır, özellikle de babamı kızdıracak bir şeyse.

Ben baş belası olsam da, o birkaç yıl önce annemle babam akşam yemeğinden döndüklerinde eve yaşlı bir adam getirip onu yemek masasında becertmişti. Sonra babama bakıp ona parmak göstermişti. Annemin onu aile işini öğrenmesi için teyzemin yanına gönderdiğini öğrendikten sonra babamın onu savunmaması için intikam almıştı, onun deyimiyle.

Kaçırdığımı inanamıyorum, ama kalecilik kampında meşguldüm.

McLaren'ın yolcu tarafındaki kapısını açıp eşyalarımı içeri atmak üzereyken, tanıdık bir motorun gürültüsü dikkatimi çekti. Beckett yanıma yanaştı, motosikletinin motorunu çalıştırdı ve ses göğsümde yankılandı.

Kaskının vizörünü kaldırdı, iki farklı renkli gözleri benimkilere öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki kalbim bir an durdu. "Bin."

"Hayır."

O beni incitti. Benimle paylaştığım bilgileri, kendimin hassas bir yönüyle ilgili bilgileri kullandı ve beni incitti.

Beckett benimle bir ilişki kurmanın *çok zor olduğunu* söyledikten sonra eve geldiğimde, gözlerim yaşlı ve şişmişken Jackson bile endişelendi.

Eli'yi aradı, Eli de Alexei'nin gömleğini giyerek geldi. Kim bunu tahmin etmemişti ki?

Jackson, iki sarışın arkadaşının erkek arkadaşlarının kıyafetlerini giyip somurtmalarından rahatsız olunca biraz komik oldu.

Ama Beckett benim erkek arkadaşım değil.

"Hadi, bin artık." Beckett'in sesi alçak ve emredici, kolumu tutup beni kendine çekiyor. Ama ben kurtulup bir adım geri atıyorum.

"Beni rahat bırak."

Ayakta durup birbirimize bakıyoruz, aramızdaki gerginlik Ocak ayında bir fiçı melas kadar yoğun ve boğucu. Neden burada olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum.

Ama bir kez olsun onu benimle olmaya ikna etmekten vazgeçtiğimi biliyorum. Birinin beni ve tüm aşırılıklarımı kendi isteğiyle seçmesini istiyorum.

"Chaos, lütfen. Hatalıydım." Sesi yumuşar, neredeyse yalvarır gibi olur ve göğsümde bir şey sıkışır.

"Evet, yanıldın."

Ama ben de öyleydim, çünkü Beckett'in benim olmasını istesem de, o hiç öyle olduğunu söylemedi. Ben sadece öyle olduğunu varsaydım ve sonra gerçeklik yüzüme bir tokat attı.

"Lütfen, motosiklete bin." Sesi titriyor ve içimdeki bir şeyi sarsıyor.

"Tamam."

Eşyalarımı arabaya atıp kilitlerken, Beckett ayak dayamalarını yerine takıyor. Arabaya biniyorum, bir elimi depoya koyup diğer elimle bileğimi tutuyorum, vücudum içgüdüsel olarak ona yaslanıyor.

O vizörünü indirir ve yola çıkarız. Hava motosiklet sürmek için çok soğuktur ve bu sersemin neden normal bir arabası olmadığını ya da neden benim arabamla gittiğimiz yere gitmediğimizi hiç anlamıyorum.

Aslında önemli değil, çünkü ona bu kadar yakın olmayı özlemişim.

Onun dairesine vardığımızda rahatladım. Çoğunlukla titrememi durduramadığım için. Cidden, bu aptal normal bir araba almalı.

İçeri girince, spor ayakkabılarımı çıkarıp, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup öylece duruyorum.

Beckett başparmağıyla yanağımı okşadı. "Siktir, çok üşümüştün. Buraya gel."

Beni kendine doğru çeker, sonra kollarını bana dolayarak beni kaldırır ve kanepeye doğru yürür. Beni kucağında oturur, sonra battaniyeyi alır ve ikimizin üzerine örter.

"Ben çocuk
değilim." "Emin
misin?"

Gözlerimi kısarak oturuyorum. "Gerçekten mi? Sen..."

"Dur. Sadece şaka yapmaya çalışıyordum. Belli ki, çok kötü bir şakaydı."

"Hadi canım."

O iç çeker ve gözlerime bakar. "Özür dilerim."

"Hislerin için özür dilemene gerek yok. İstedigimi alamadığım için aşırı dramatik davrandım." Birkaç kez gözlerini kırpıp, ağzını aptal bir balık gibi açıp kapattığında, gözlerimi devirdim. "Nasıl davrandığımı bilecek kadar kendimin farkındayım, bunu yapmaya devam etmeyi seçsem bile."

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Bak, ben çok güzelim, son derece zekiyim ve çok zenginim." Ona en iyi flörtöz ve şeytani gülümsememi gösteririm. "Ama aynı zamanda deliyim, aşırı dramatik ve hak iddia ediyorum. Görünüşe göre kimse bu kombinasyonla başa çıkamıyor. Bu yeni bir keşif falan değil."

"Sen pek iyi dinlemediğin kısmı atladın. Bunların hiçbirisi seninle ilgili değildi. Aksi takdirde, galada o adamın yüzünü aynaya çarptıktan sonra senden uzak dururdum."

"Hayır. Ben senin şövalyenim, onurunu koruyan. O sana dokundu."

Beckett gülümser. "Hatırlıyorum."

Beni kendine doğru çektiğinde, isteyerek ona doğru gittim ve o battaniyeyi düzeltirken göğsüne yaslandım. "Yanılmışım. Rahat bir ilişkiye ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm ve yerleşene kadar bu mantıklı gelmişti. Ama o geceden beri uyuyamadım. Kendimi berbat hissediyorum."

Ona sokuluyorum, kalbim düzensiz atıyor, ama aynı zamanda sakın hissediyorum. "Ben de."

Şimdiye kadar olan tüm partnerlerimden hiçbirisi benimle sarılmamıştı. Elbette, bazıları bakım gibi saçmalıklar yapıyordu, ama bu çok teknik geliyordu. Ve bu çok iyi hissettiriyor, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Ama sonunda her şey
kafama dank ediyor.

Kahretsin.

Ondan uzaklaşıp gözlerine bakıyorum. "Benim erkek arkadaşım olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Beckett o kadar çok güldü ki, sesin gürültüsü içimde yankılandı ve odayı doldurdu. "Vay canına, bu kadar zeki biri için bunu anlamak çok uzun sürdü."

"Ne kadar zeki olduğumu nereden biliyorsun?"

"Transkriptini okudum. Summa cum laude mezun olacaksın."

"Haklısın. Şimdi erkek arkadaş konusuna dönelim. İşin varken bu nasıl yürüyecek?"

Eğilip burnumun ucuna hafifçe bir öpücük kondurur. "Bu sezonu atlatalım, bunu aramızda saklayalım, yazın bir çözüm buluruz. Mezuniyete sadece bir yıl kaldı."

"Yani... gizli bir ilişki mi?"

Bana bakar, kaşlarını çatarak. "İdeal değil, ama şimdilik, evet."

Yüksek sesle inledim. "Jackson'ın daha iyi bir gizli ilişki hikayesi olmasaydı, bu çok harika olurdu."

Beckett başını boynuma gömüp beni ısırıp öpüyor. "Arkadaşının kiminle çıktığını saklama konusunda daha iyi bir hikayesi olduğu için kıskanıyor musun? Saçmalıyorsun."

"Daha önce kimse bana böyle dememişti. Ama bunu her söylediğinde beni öpersen, sonunda hoşuma gidebilir."

O gülümser, sonra çenemi tutar ve ciddi bir bakışla beni sabitler. "Bir şey daha var. Bunu yaparsak, artık başkasıyla flört etmek yok, benim önümde olsun ya da olmasın. O güzel mavi gözlerini başkasına diktiğini görürsem, pişman olacağını garanti ederim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Vay canına, Becks. Bu kadar sahiplenici olduğunu bilmiyordum." "Hiç bilmiyorsun." Popomu okşuyor. "Şimdi kalk. Duş zamanı." "Ne? Neden? Pennsylvania'dan ayrılmadan önce duş aldım."

"Çünkü artık benim kokumu taşımıyorsun." Oh.

Tüm işaretlerin fiziksel olmak zorunda olmadığı derken bunu kastetmiş. Sinsi herif. Bana koku izi bırakıyormuş.

Bölüm 17

Beckett

Viktor yatağının kenarında durmuş, şilte üzerindeki oyuncaklara bakıyor. Her hareketini, ne kadar küçük olursa olsun, dikkatle izleyerek tepkilerini ölçmeye çalışıyorum.

"Bu tür şeylerden hoşlandığını bilmiyordum Becks. Sırada ne var, beni zindana mı götüreceksin?"

"Artık o tür şeylerle ilgilenmiyorum."

Başını kaldırıp gözlerini kocaman açar. "Bekle, sen..."

Ben başımı sallarım. "Yaralanmamdan sonra bir süre yaşadım, ondan önce de denedim. Ama sonunda, çok şey öğrendim, ama evde oynayacak birinin olmasını tercih ederim. Ve her zaman değil."

Alt dudaklarını ısırır, sonra derin bir nefes alır. "Noah da bu tür şeylere meraklı mıydı?"

Eski sevgilimi tekrar gündeme getirmesini bekliyordum. Onun takıntılı kişiliğini bildiğim için bu kadar uzun sürmesine biraz şaşırdım, ama aynı zamanda

kendi başına ne yapabileceği konusunda endişeleniyordum.

"Evet, bu şekilde tanıştık." Oturup yanımdaki yeri okşuyorum ve o oturduğunda devam ediyorum. "Noah tam zamanlı bir alt. Sırt kasımı yırttıktan ve NHL'ye dönemediğimden hayatımdan nefret ediyordum, sıkıcı işimden nefret ediyordum, bu yüzden başlangıçta her şey heyecan vericiydi."

Viktor sessiz kalıyor, bu garip, ama omuzları gevşemiş, dikkatini bana vermiş. Rahatsızlık belirtisi yok, daha çok ilgileniyor gibi.

"Sonunda bunun bana göre olmadığını anladım. Noah bunu pek iyi karşılamadı. Fikrimi değiştirmem için beni manipüle etmeye çalıştı. Ayrıldığımızda çılgına döndü. Bunu evimde değil, halka açık bir yerde yapmalıydım. O zaman Mouse'u incitti. Gerisini biliyorsun."

Dudakları ince, sert bir çizgiye dönüşüyor. "O aptal herif, benim küçük prensesime yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Çenem düşer ve sonra gülerim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi tutamıyorum. "Yani, Mouse artık senin mi?"

"Tabii ki, ben sadece..."

O durduğunda gözlerim kısıılır. "Ne yapmadın, Viktor?" O homurdanır. "Büyütme ve çıldırma, tamam mı?"

Vücudum tamamen hareketsiz hale gelir ve yavaşça ve bilinçli bir şekilde nefes alıp veririm, içimden bir kasırga sireni çalmış gibi hissettiğim için sakin kalmaya çalışırım. "Ne yaptın?"

Kafasını kaşıyarak sırtıyor. "Binayı satın aldım sayılır." "Hangi binayı?"

"Bu."

Onun cevabı, beni odanın diğer ucuna fırlatan bir hava patlaması gibidir. Aklım başımdan gider, tek bir kelime dışında hiçbir şey söyleyemem. "Neden?"

"Çünkü evcil hayvanların yasak olduğu bir binaya gizlice kedi soktun, aptal. Ve benim prensesim güvende olmayı hak ediyor." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Onu korumak için en iyi işi senin yapacağını düşünmüştüm."

Lanet olsun.

"Ve artık senin yeni ev sahibin olduğum için, güç dinamikleri hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Evet, bunu sadece bir kez söyledin, ama bil bakalım ne oldu. Yaşadığın yerin sahibi benim. Bu nedenle, senden çok daha fazla kozum var, Koç Erkek Arkadaş."

Ne kadar direnirsem direnin, yanaklarım ağrıyacak kadar geniş gülümsüyorum. Bu kaotik şeytan, kedimi korumak için bir bina satın aldı. "Lütfen bana tekrar Koç

Erkek Arkadaşım deme lütfen."

Kucağıma otururken yüzünde beliren şeytani sırıtış beni endişelendiriyor. "O zaman belki de konuşmayı bırakıp bu oyuncakları kullanmaya başlayabiliriz."

Dudaklarım dudaklarına bastırıyor, dilim ağzına giriyor, hakimiyet için mücadele ediyor. "Bana tam olarak ne istediğini söyle, Kaos."

"Beni yarın bile hissedebileceğim kadar sert sik."

Gömleğini başının üzerinden çıkarıp yere atıyorum, sonra meme uçlarını parmaklayıp çimdiklerken öpücüğü derinleştiriyorum. Göğsünden aşağı doğru öpüyorum ve sert tomurcukları ısıyorum, dişlerimle sıkıştırırken dilimi her birinin üzerinde gezdiriyorum.

Viktor inleyerek saçlarını tutar, kalçalarını bana doğru iter.

Birkaç saniye sonra, geri çekilip yatağın diğer tarafına uzanarak ilk oyuncağı aldım ve zincirine bağlı kelepçeleri yukarı doğru tuttum. "Evet mi, hayır mı?"

"Tabii ki evet. Evet, şimdi. Klipsleri şimdi tak. Becks, lütfen."

"Tanrı aşkına." Eminim ki meme kelepçelerini benden koparıp kendine takmak üzere. "Çok muhtaçsın, Chaos."

İlki taktığımda tıslar, ama hemen ardından inilti gelir. İkincisi de aynıdır ve zinciri nazıkçe çektiğimde gözleri geriye döner ve vücudu titrer.

"Ayağa kalk ve pantolonunu çıkar. İç çamaşırını da."

O da öyle yapar ve jogging pantolonu düştüğünde, mavi boxerının üzerinde saniye saniye büyüyen kocaman ıslak lekeyi görünce inlerim, sikim zonklar. Tamamen çıplak kaldığında, sikini biraz kayganlaştırıcıyla yağlarım, sonra sik halkasını takarım ve hemen ardından bir kez okşarım.

Deri kelepçeleri alıp ayağa kalktım, sonra arkasına geçtim. "Ellerini ve ayak bileklerini bağlayacağım, sonra penisim artık ağrımayana kadar seni sikeceğim."

"Yap. Beni unutulacak kadar sik."

Diz çöküp sol uyluğunun arkasını öptükten sonra deri uyluğun kelepçesini takıp sıkıştırıyorum. Diğer bacağına da aynısını yapıyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Çok sıkı mı?"

"İyi hissettiriyor," diyor, sesi nefes nefese.

Sonra ayak bileği kelepçelerini takarım. Onları taktıktan sonra ayağa kalkar ve sırtını öpücüklerle doldururum, sonra deri bilek kelepçelerini takarım.

Bana bakar, buz mavisi gözleri çoktan bulanıklaşmıştır. "Çok sertleşmişim, Becks."

Kafasını nazikçe aynaya doğru çeviriyorum. "Sikinin ne kadar müstehcen göründüğüne bak. Ne kadar kırmızı ve şişmiş. Ne kadar çok akıyor."

O sızlanınca, meme kelepçelerini birbirine bağlayan zinciri çekerim ve kalçaları sıçrar, sikinden salya akar. Nefes nefese inliyor, kendi yansıması onu tahrik ediyor.

"Yatağın ortasına, yüzüstü, dizlerini göğsüne çek, bileklerini ayak bileklerine koy."

Yatağa sürünerek girip pozisyonunu alır. Çift uçlu karabinaları takarak sağ ayak bileğini ve bileğini sağ uyluk kelepçesinin D halkasına bağlarım, sonra aynısını sol taraf için de yaparım. Sonra yayma çubuğunu alıp ayak bileklerine takarım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Boşalmak üzereymişim gibi."

Kıçına bir tokat atıyorum ve o inliyor. "Bu pozisyonda bağlı kalmak senin için sorun değil mi, ukala? Dizlerin iyi mi?"

"Evet, ama lanet kıcımin ilgilenilmesi lazım. Lütfen Becks. Hadi sik beni."

Bu sefer daha sert bir şekilde tekrar kıçına vuruyorum ve tüm vücudu sarsılıyor. Elimi kıçına koyup pembeye dönmüş eti sıkıyorum.

"Hepsi bu mu, Becks?"

Oh, velet oynamaya çıkıyor, bu yüzden şaplaklar daha hızlı, arka arkaya geliyor, her seferinde vücudu biraz öne doğru sallanıyor, sikinin başı çarşafılara sürtünüyor.

"Siktir, daha sert, Becks, lütfen. Siktir, daha fazla. Lütfen!"

Biraz gülüyorum ve duruyorum, onun altından uzanıp meme ucu kelepçesi zincirini çekiyorum. O inliyor ve kelepçeleri çekiyor, yüzünü yatağa sürtüyor.

"Viktor, durmamı ister misin?"

"Hayır!" Bana bakar, gözyaşları yanaklarını ıslatır. "Lütfen, durma."

Yavaşça soyunurken, onun kıvranıp kendi kendine mırıldandığını izledim. Komodinden bir prezervatif alıp, kendimi kayganlaştırmadan önce taktım.

"Hazır mısın?"

"E-evet. Beni sik. Beni sahiplen."

Eğilip omurgasını ve kızarmış yanaklarını öpüyorum, sonra deliğini yalayıp emerek onu gevşetmek için tadına bakıyorum. Hazır olduğunda kendimi hizalayıp sert bir hamle ile içeri giriyorum.

"Becks!" Hareket etmeye, kalçalarını çevirmeye çalışıyor ama yapamıyor. Viktor tamamen benim merhametime kalmış durumda.

O kadar derine giriyorum ki, dokunmadığım bir yer kalmıyor. Onu o kadar sert sikmek istiyorum ki, kime ait olduğu ruhuna kazınsın.

"Benim sikim seni açarken çok güzel görünüyorsun. Ve çok iyi hissettiriyorsun. Çok sıkı ve sıcak." Vücudum terden kayganlaşmış, oda düzensiz nefeslerimizin sesleri ve derinin deriye ritmik çarpışının sesleriyle dolmuş.

Aynada Viktor'un yansımasını görüyorum. Yüzü saf bir coşkuyla çarpılmış, gözyaşları yanaklarından akıyor.

"Becks, lütfen, boşalmam lazım."

"Henüz değil." Eğilip göğsümü sırtına dayadım ve onu daha sert bir şekilde becerdim, elimi aşağıya uzatıp meme ucu kelepçesinin zincirini çektim. "Sen benimsin Viktor. Söyle."

O inliyor, vücudu titriyor. "Seninim." "Daha yüksek sesle. Bağırarak söylemeni istiyorum."

"Seninim! Sadece seninim!"

Vücudum yanıyor, ama bundan daha fazlası var. Beni ele geçirme şekli, bana güvenmesi... Başka kimseyi istemiyorum.

Asla.

Isı beni içten dışa yakıyor, ona tekrar tekrar vururken hareketlerim düzensizleşiyor. Elimi aşağıya uzatıp, onun uzunluğunu sıkıca kavıyorum, hızlı ve sert bir şekilde okşuyorum.

"Gel benimle, bebeğim. Gel benimle," diyorum, sesim arzuyla kısılmış.

Viktor'un vücudu gerginleşir ve son bir güçlü itişle ikimiz de parçalanırız. Onun çığlıkları benimkilerle karışır, yoğun boşalmamız ikimizi de nefes nefese ve bitkin bırakır.

Yavaşça, ona zarar vermemeye dikkat ederek içinden çıkıyorum. Viktor'un vücudu gevşemiş, nefesi düzenli ve gözleri kapalı. Elimi uzatıp alnındaki bir tutam saçı çekiyorum, o da dokunuşuma yaslanırken yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Seni bunlardan kurtarayım," diye mırıldanıyorum, kelepçelere uzanıyorum.

Her bir karabina kancasını dikkatlice açtım ve o rahat bir nefes aldı, tüm deri kelepçeleri çıkardıkça vücudu daha da gevşedi.

"İyi misin?" diye soruyorum, sesim nazik, yüzünde herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye bakıyorum.

Gözleri hala kapalıyken başını salladı. "Evet. İyiden de öteyim. Her zaman böyle mi oynarsın?"

Alnına, sonra burnuna ve son olarak dudaklarına birer öpücük konduruyorum. "Her zaman değil. Sen iyi idare ettin."

Temizlendikten sonra, dolaptan bir sweatshirt alıp ona giydiriyorum, sonra yorganın altına girip onu kendime çekiyorum, tüm varlığımla her gecenin böyle bitmesi gerektiğini, onun benim sonum olduğunu biliyorum.

Bölüm 18

Beckett

Uber'den inerken serin sonbahar rüzgarı yanaklarımı ısıyor, soğukluğu arabanın iç kısmındaki sıcaklıkla keskin bir tezat oluşturuyor. Ceketimi daha sıkı çekerek soğuktan korunurken, kollarımdaki market poşetlerinin ağırlığını dengeleyerek daireme doğru yürüyorum.

Sadece bir kez antrenman yaptığımız günleri seviyorum. Bu, oyunculara dinlenmek için zaman tanıyor, ama aynı zamanda bana Viktor için akşam yemeği pişirmek gibi şeyler yapmak için zaman da tanıyor. İlişkimizi gizli tutmaya özen gösteriyoruz, ama yine de bunun sürekli sevişmekten daha fazlası olmasını istiyorum.

Ve onun da buna ihtiyacı var.

Kibirli, sinir bozucu, güzel veletimin özel olduğunu bilmesi gerekiyor.

Tabii ki ona aşık olduğumu da söylemeliyim. Hızlı ve şiddetli, sanki kafama bir hokey topu çarpmış gibi. Ve bu beni çok korkutuyor. Mouse'un onu sevmesi de yardımcı oluyor. Küstah kedi tıslayıp miyavlayabilir, ama o da bilerek onu arıyor.

Tommy bile bundan mutlu. Kardeşimin benim biriyle çıktığım için mi, Noah'ın artık hayatımı yönetmesine izin vermediğim için mi, yoksa kendisi birini bulmakta zorlandığı için benim hayatımı dolaylı olarak yaşadığı için mi mutlu olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Yukarı çıktığımda, çantalarla uğraşırken anahtarlarımı arıyorum. Viktor'un dersi bitene kadar yaklaşık iki saatim var. Ama mutfığa girdiğim anda, tüm neşem yok oluyor.

Mutfak masamda, bir kabus gibi oturmuş Noah var. Kollarında, kıvranıp hırlayan Mouse var.

Çantalar aniden uyuşan parmaklarımdan kayıyor, yiyecekler yere dökülüyor. Ama ayaklarımın dibindeki dağınıklığı neredeyse fark etmiyorum. Tek odaklanabildiğim şey, evimde, kedimi kucaklayan, dudaklarında acımasız bir alaycı gülümseme olan psikopat eski erkek arkadaşım.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sesim alçak ve öfkeli. "Buraya nasıl girdin?"

Noah sakın bir şekilde gülümsüyor, sanki bu hoş bir sosyal ziyaretmiş gibi, onu uzak tutmak için verilen mahkeme kararını ihlal etmiyormuş gibi. "Merhaba, Beckett. Beni özledin mi?"

Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor, keskin tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Odada zıplayıp onun yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için, hızla tükenmekte olan kontrolümü son damlasına kadar kullanmam gerekiyor.

Mouse'un miyavlaması şiddetlenir ve Noah onu daha sıkı tutar, bu da onu hırıltılı solumaya zorlar.

"Onu bırak."

Noah dilini şaklatır. "Sen bu şeyi kapmadan ve beni dünün çöpü gibi atmadan önce, sen ve ben çok yakındık."

"Onun kulağını kestim. Şimdi onu bırak ve dairemde defol git. Biz bittik. Bitti. Kabul et ve hayatına devam et."

O alaycı bir şekilde gözlerini devirir. "Hayatıma devam etmek mi? Sen benimsin Beckett. Her zaman benim oldun. Hiçbir kağıt parçası bunu değiştiremez."

Gözlerindeki çılgın ışıltı, gülümsemesinin manik kenarı tüylerimi diken diken etti. Takıntılı olduğunu biliyordum ama bu kadar mı?

"Yasaklama emrini ihlal ediyorsun. Anlıyor musun? Hemen gitmezsen polisi arayacağım."

Keskin bir kahkaha attı. "Oh, bu çok komik. Beni gerçekten hapse mi göndereceksin?"

Yaşadığımız onca şeyden sonra mı?"

"Hiç tereddüt etmeden."

Çirkin bir alaycı gülümseme dudaklarını kıvrır. "Oh, gideceğim. Ama sen de benimle geleceksin. Sana göstereceğim, anlamanı sağlayacağım. Biz birbirimize aidiz."

"Hayatta olmaz."

Noah bir şey söylemek için ağzını açar, ama ön kapının açılma sesi onu keser. İkimiz de hızla dönüp bakarız. Viktor, sanki evin sahibiymiş gibi daireme girer, sırt çantası bir elinde sallanmaktadır.

Bizi görünce aniden durur, kaşlarını çatarak. "Bu pislik de kim?"

Noah ayağa kalkar, Mouse'u hala sıkıca tutmaktadır. Viktor'u küçümseyen bir sırıtişla baştan aşağı süzer. "Ah, sen Beckett'in son günlerde takıldığı sürtük olmalısın. Söylemeliyim ki, pek etkilenmedim."

Viktor mutfığa girer, çantasını tezgahın üzerine koyar ve Noah'ın küçümseyen bakışlarına karşı koyar. "Sen de hakkında çok şey duyduğum, Robert Pattinson'ın ucuz taklidi eski sevgilisi olmalısın."

"Yeter!" Gürleyen sesim yükselen gerilimi keser, sonra titrek parmağımı Noah'a doğrulturum. "Çık dışarı. Hemen. Bir daha sormayacağım."

"Sen olmadan olmaz." Bir adım geri çekilir ve cebinden bir bıçak çıkarır, keskin bıçağı Mouse'un boğazına dayar. Mouse onun elinde çırpınır, küçük vücudu titrer.

"Noah, dur!" diye bağırırım, kalbim gırtlığımda. "Ona zarar veriyorsun!"

Gerginleşir, gözlerinde çılgın bir parıltı belirir. "Sen bu aptal hayvanı her zaman her şeyden çok sevdin."

Saldırmasına hazırlandım. Ama o yana doğru sıçradı ve kapıya doğru koştu, beni itip geçerek Mouse'u göğsüne sıkıca sarıp daireden fırladı.

Viktor onun peşinden koşar, ben de hemen arkasındayım. Merdivenlerden aşağı koşarız, ayakkabılarımız betona çarpar. Ön kapıdan dışarı fırlar, köşeyi döner ve tam zamanında Noah'ın caddenin karşısına koşarken, arabaların kornalarını çalarak ve lastiklerinin çığlık atarak onun arasından geçmesini yakalarız.

Ve sonra, kalp durduran, akıl almaz bir acımasızlık anında, bize dönüp Mouse'u yaklaşan trafiğin ortasına fırlatır ve koşarak uzaklaşır.

Viktor tereddüt etmez. Korna seslerini ve lastiklerin çığlıklarını atlatarak yola koşar. Bir teslimat kamyonu frenleri gıcırdayarak ona doğru hızla yaklaşmadan bir saniye önce Mouse'u yakaladığında kalbim durur.

"Viktor!"

Adrenalin beni ileriye itti ve onu kamyonun ızgarasından kıl payı uzaklıkta yoldan çekip çıkardım. Asfalta sertçe çarptık ve

kaldırırma yuvarlanırsınız, vücudum onu korumak için etrafına sarılır.

"İyi misin?" Ellerim çılgınca vücudunu tarayarak yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyorum. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Ama sen bizi ezip duruyorsun ve o da bana tırnaklarını geçiriyor. Kalkabilir misin?"

Ama ayağa kalkmaya çalıştığımda, sırtımdan beyaz sıcak bir acı geçiyor ve inleyerek bir dizimin üzerine çöküyorum.

Viktor'un altımdan çıkması için yeterli yer var. "Kahretsin, Becks. Sırtın."

"İyiyim," diye inatla söylüyorum, acıdan alnımda ter damlaları oluşsa da. "İbuprofen ve kas gevşetici ilaçlarla geçmeyecek bir şey yok. Hadi içeri girelim. Mouse'u muayene ettirelim."

Arabalarını kenara çeken birkaç kişi ayağa kalkmama yardım eder ve iyi olup olmadığımızı sorar. Biri 911'i aramasını isteyip istemediğini sorar, ama Viktor eliyle onu reddeder.

Kolunu belime dolayarak, dengesiz adımlarla daireme doğru yürürken ağırlığımı desteklemeye yardımcı oluyor.

Merdivenleri kullanmak yerine asansörü kullanıyoruz, yolculuk acı verici bir bulanıklık içinde geçiyor. Kapıdan zar zor geçebiliyoruz, sonra dizlerim tutmuyor ve kanepeye yığılıyorum.

Uzaklardan Viktor'un dolapları açıp kapattığını duyuyorum, sonra yanıma gelip elime bir bardak su ve birkaç hap tutuşturuyor. "Al şunu."

Hepsini birden yutuyorum, bardağı boşaltıyorum ve yastıklara yığılıyorum. Viktor yanıma oturuyor ve göğsümde kıvrılmış, hala yaprak gibi titreyen Mouse'u okşamaya başlıyor.

İlaçlar etkisini göstermeye başlayıp yorgunluk beni dibe çekmeye başladığında, başımı çevirip Viktor'un profilini inceliyorum. Saçları dağınık olsa bile, yine de nefes kesici. Pencereleden süzülen öğleden sonra ışığı, ince kemikli yüz hatlarını altın rengi bir hale büründürüyor, soluk saçları bir hale gibi parlıyor.

Siktir.

O gerçekten benim parlak zırhlı şövalyem.

"Seni seviyorum, Chaos."

Bana bir göz kaşını kaldırarak bakıyor, ama gözlerinin arkasında parlak ve kırılğan bir şey canlanıyor. "Sırf neredeyse ezilip ölecektim diye bunu söylemene gerek yok..."

"Öyle demedim." Ağır elimi kaldırıp yanağını avuçlarım. "O kamyonun sana doğru geldiğini görünce... Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Seni

seni kaybetme düşüncesi..." Boğazımı tıkayan duygularla, zorlukla yutkunuyorum. "Seni seviyorum. Sana o kadar aşığım ki, bu beni korkutuyor."

Gözleri büyüdü, dudakları titriyordu, sanki bana inanmaya korkuyormuş gibi. Ve sonra, ufukta güneşin doğuşu gibi, geniş, çarpıcı bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Seni bana aşık edebileceğimi biliyordum."

Ne lanet bir velet.

Ama o benim.

Benim güzel, cesur, kaotik velet.

Elime dönerek, ortasına şiddetli bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum, seni devasa, huysuz pislik."

Onu öpmek istesem de, uyanık kalmak için ne kadar mücadele edersem, dünya o kadar çok dönüyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Bayılmadan önce hissettiğim son şey, kulağıma dokunan dudakları ve "Merak etme, Becks. Noah'ı ben hallederim" dediği.

Bölüm 19

Viktor

McLaren'ımın kapısı arkamda tatmin edici bir sesle kapanır. Ailemizin terk edilmiş fabrikasının girişindeki güvenlik görevlilerinin yanından büyük adımlarla geçerim, saygılı selamlamaları neredeyse fark edilmez. Normalde, kendimi biraz gösterişli gösterirdim, belki de sadece onları utandırmak için bir iki öpücük gönderirdim.

Ama bugün değil.

İçeri girerken psikopat rahibe maskemizi takıyorum, pürüzsüz kristalimsi malzeme yüzüme ikinci bir deri gibi yapışıyor. Bu benim zırhım, pelerinim. Onu taktığımda, kendimi lanet olası cinayetlerin Batman'i gibi hissediyorum.

Elimdeki bandajı iki kez kontrol etmek için durdum, sonra deri eldivenleri giydim. Mouse, bugün onu etiketlediğimde beni ısırarak zorunda kalmıştı.

Onu suçlayamam, Beckett bile uyuşturucu etkisiyle uyurken, ona izleyiciyi enjekte ettiğimde yüzünü buruşturmuştu.

O kadar acı çekiyordu ki, acil servis ona ağrı kesici reçete etti. Kas gevşeticiyle birlikte aldığı anda, huysuz erkek arkadaşım

uykusunda neredeyse salya
akıtıyordu. Bu mükemmel bir
fırsattı.

Acıması bir inilti, dikkatimi beton zeminde kıvrılmış adamın üzerine çekti.
Noah.

O sperm lekesi kasabayı terk etmeliydi, ama bunun yerine kaldı, bu da onu bulmamı kolaylaştırdı, özellikle de Rosewood Bay'de göze batan biri olduğu için. Crestwood Üniversitesi'ndeki burslu öğrenciler gibi. Ve sakınler... Evet, buraya ait değilseniz, siktirin gidin.

Annem olaya karıştı. Meğer, o pislik Mouse'u yola attığında Bayan Knight yolun yukarısındaymış. Olan biteni görmüş ve annemi aramış.

Ailem zorunlu bir aile toplantısı düzenledi ve ben de onlara koçumla çıktığımı söyledim. Yüzleri soldu, babam hangi koç olduğunu sorarken homurdandı. Biraz tuhaftı, özellikle de Beckett olduğunu söylediğimde, dramatik bir şekilde nefes verdiler, omuzları sanki rahatlamış gibi çöktü.

Onlara Noah ve yaptıklarından bahsettim, sonra annem birkaç telefon görüşmesi yaptı ve işte buradayız.

Alexei onun üzerinde dikiliyor, dudaklarında tiksinti dolu bir alaycı gülümseme var. Ayağını geri çekip Noah'ın yan tarafına vuruyor, kaburgaların kırılmasının mide bulandırıcı sesi boşlukta yankılanıyor.

Noah, omurgasız bir solucan gibi kıvrılarak uluyor. Etkilenmemiş bir şekilde dilimi şaklatıyorum.

"Daha yeni başladık, kaltak çocuk. Henüz hiçbir şey görmedin." "Bu hızlı mı olacak, yoksa acı verici mi?" Alexei, ben onun yanında dururken soruyor.

Ona keskin bir gülümseme atarım, tüm dişlerimi göstererek. "Oh, çılgılık atacak. Bu kesin bir söz."

Şu anda, annemin tarafından miras aldığım kötü şöhretli Petrov kanı damarlarımda akıyor, içimdeki canavar Noah'ın kafasını lanet bir tepside istiyor.

Ve ben kimim ki bunu inkar edeyim?

"Bunu çok uzatma. Solnyshko'mla vakit geçirmek istiyorum."

"Bunu kendim halledebilirdim. Gelmen gerekmiyordu. Feisty Mouse'un seni görmek için heyecanlandığını biliyorum."

"Aile her zaman önce gelir, seni aptal herif."

Kıkırdayarak ona bakıyorum. "Evet, onu resmi olarak ailenin bir parçası yapman ne kadar sürer? İstedğini biliyorsun."

Dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim. Evet, kuzenim kesinlikle evliliği düşünüyor.

Yerden gelen acı dolu bir inilti, daha acil meselelerle ilgilenmem gerektiğini hatırlatıyor. Yani, Noah'ın yüzünü yol kenarında ezilmiş pizza gibi görününe kadar dövmek.

Onun yanına çömelirim, keskin sidik ve korku kokusuna burnumu buruştururum. Lanet olası zavallı.

"Uyan, uyan, sperm lekesi." Sözleri şarkı söyler gibi söyleyerek, morarmış yanağına pek de nazik olmayan bir şekilde vuruyorum. "Hesabını ödeme zamanı geldi."

"Siktir git," diye mırıldanıyor, kanı yarık dudaklarından taşıyor. "Seni deli piç kurusu. Bundan kurtulamayacaksın, ben..."

"Şşş, tatlım. Madem nasıl olsa öleceksin, sana bir seçenek sunacağım. Seni hangi elimle dövmeye başlayayım, sol mu, sağ mı?"

"L-lütfen," diye kekeledi Noah, yüzündeki kanla karışık gözyaşları ve sümüklerle. İğrenç. "Lütfen yapma. Özür dilerim. Çok özür dilerim..."

"Lanet olası bir monolog istememiştim." Dişlerimi gıcırdatarak, sabrım tükenirken elimi saçlarına geçirip kafasını geriye doğru çekiyorum. O da zayıf bir şekilde bileğimi tırmalayarak bağıyor. "Sol mu, lanet olası sağ mı, bok parçası? Bir daha sormayacağım."

"Sol! Sol, lütfen, Tanrım..."

"İşte. O kadar da zor değildi, değil mi?"

Yumruğum yüzüne çarptı, kıkırdakların çatlaması bir senfoni gibiydi, burnu yumruklarımın altında parçalandı. Yüksek ve ince bir çığlık attı, altımda debeleniyordu. İkinci yumruk yanağına, üçüncü yumruk göz çukuruna çarptı. Her darbe tatmin edici bir çıtırtı ile indi, bu ses acımasız saldırımı daha da körükledi.

"Tamam, oyun zamanı bitti çocuklar." Annemin soğukkanlı sesi şiddet bulutunu yarıp geçer, beni transımdan çıkarır. Başımı kaldırıyorum, göğsüm inip kalkarken o bize doğru yürür, botlarının topukları beton zeminde tıklattır.

"Anne." Yavaşça doğruluyorum, ağrıyan elimi sallıyorum. "Partiye katıldığın için teşekkürler."

Annem burnunun köprüsünü sıkıştırır, sabır için dua eder gibi gökyüzüne bakar. "İkiniz de amatörsünüz. Ne teknik, ne incelik var."

"Başlıyoruz."

Bu pisliği öldürmeme izin vermek yerine, bunu bir ders haline getirecek. Çünkü o böyle yapar. Öğretmek değil, öldürmek. Ve

O bu konuda çok iyi. En iyisi.

Kuzenim kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu pireyi vurmanın nesi yanlış?"

Alexei'nin göğsüne parmağını batırır. "Sen NHL'de oynuyorsun. Oğlum da oynayacak. Neden ellerini veya ayaklarını mahvedip, sebepsiz yere kemiklerini kırma riskine giriyorsun? Bu akıllıca değil. Takımın soru sormayacak mı?"

O haklı bir argüman öne sürdüğü için sinirleniyorum.

"Alexei'nin onu tekmelediğini nereden biliyorsun? Arabayı park ettiğimde seni görmedim?"

"İkinizin daha fazla antrenmana ihtiyacı olmasının bir başka nedeni." Annem açık odanın uzak ucunu işaret eder. Kirişin hemen yanında, görüş alanının dışında bir kamera vardır. "Sırf binanın sahibi biziz diye güvende olduğunuzu düşünmeyin. Her zaman dikkatli olmalısınız."

Kuzenim Rusça bir dizi küfür savurur.

"Tamam, tamam, mesaj alındı." Sinirlenmeye başlıyorum, parmak eklemlerim Noah'ın yüzünü yeniden düzenlemek için kaşınıyor. "Şimdi bu orospu çocuğunun kıcını tekmelemeye devam edebilir miyim?"

Kız gözlerini devirip bana devam etmem için işaret ediyor.

Tekrar çömelip, sweatshirt'ümün cebinden bir makas çıkarıyorum, sonra Noah'ın kafasını yana çeviriyorum. O direnmiyor, ama Alexei ayağıyla kafasını yerinde tutuyor.

"Yeter artık," diye boğuk bir sesle, zar zor anlaşılır bir şekilde söylüyor. "Lütfen, Tanrım. Yeter artık. Yalvarıyorum sana..."

"Erkek arkadaşımı incittin. Küçük prensesimi incittin ve yüzünü bozdun. Artık bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmenin zamanı geldi."

Makasla kulağının üst kısmını kestim. Kolay olmadı, çılglık attı ve kıvrandı, ama o da Mouse'a aynısını yapmıştı. Çömelip, parmaklarımın arasında kanlı eti çevirirken, kanın parıldamasını hayranlıkla izleyerek mırıldandım. İçgüdüsel bir şekilde, neredeyse güzeldi.

"Uzak durmalıydın. Ama yine de seni bulurdum. Ve kulağını keserdim. Belki de seni yaşattırdım." Kuzenime bakıyorum. "Ağzını aç."

Alexei eğilir, Noah'ın çenesini tutar ve zorla açar. Kulağının parçasını içine bırakırım.

"Yut."

Noah başını sallar, ama Alexei ağzını kapalı tutar ve burnunu sıkıştırarak, adem elması sallanana kadar nefes almasını engeller. Bir an daha bu pislikle aynı havayı solumak istemeyen

, makası bırakıp arka cebimden bıçağımı çıkarırım.

Noah'ın saçını avuçlayarak başını yukarı doğru çekerim ve bıçağı boynuna saplarım. Gözleri şişer, ağzı balık gibi açılıp kapanır, bıçağı çekip çıkarırım, sonra gözüne saplarım ve bıçağı göz çukurunda çeviririm. Saçını bıraktığımda, başı yere çarparak gürültülü bir ses çıkarır.

"Fena değil. Kendi kulağını yedirmen, kesinlikle babanın yapacağı bir şey," diyor annem, Alexei bana yardım ederken.

Vücudum titriyor, damarlarımdan akan adrenalin yüzünden bacaklarım biraz sallanıyor. Alexei benimle birlikte odanın köşesindeki çantasına doğru yürüyor. Giysilerimizi çıkarıp değiştiriyoruz, kanlı giysilerimizi ve ayakkabılarımızı çantaya atıyoruz.

İki gardiyan içeri girer ve kuzenim annemle birlikte çıkarken çantayı onlardan birine verir. Adamlar Noah'ın cesediyle ilgileneceklerdir.

"Bu yaz ikiniz Rusya'ya gideceksiniz. Bazı becerilerinizi geliştirmelisiniz."

İkimiz de başımızı sallıyoruz. Tartışmanın bir anlamı yok.

O ayrılırken Alexei ve ben arabalarımıza doğru yürüyoruz. Telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor, sonra bana bakıyor. "Akşam yemeğine geliyor musun yoksa erkek arkadaşına mı gidiyorsun?"

"Açıkçası, duş almak istiyorum," diyorum, arabamın kapısını açıp maskeyi içeri atarken. "Ama akşam yemeği iyi fikir. Sakinleşmem lazım."

Yarın nihayet hayatımızın başlangıcı. Beckett özgür. Artık endişelenecek hiçbir şeyi yok.

Bölüm 20

Beckett

Bunun olduğuna inanamıyorum. Hayatım gittikçe kötüye gidiyor gibi görünüyor. Öne eğilip başımı ellerimin üzerine koyuyorum, önümdeki sehpa yarısı boş bir viski şişesi duruyor.

Kovuldum. Lanet olasıca kovuldum.

Neden şok olduğumu bilmiyorum. Viktor'la çıkmak benim seçimimdi ve bunun ortaya çıkabileceğini hep biliyordum. Üniversitenin personel ve lisans öğrencileri arasındaki ilişkilere karşı tutumunu çok iyi biliyordum.

Beklemediğim şey, bu sabahki toplantımızda Rektör Ghoram'ın masasından kaydirdığı fotoğraflardı. Viktor'la kulüpte çekilmiş fotoğraflarımız. Sokakta çekilmiş fotoğraflarımız. Yatağımızda çekilmiş fotoğraflarımız.

Hepsi Noah tarafından üniversiteye gönderilmişti.

Rosewood Bay'de sandığımdan daha uzun süredir beni izliyordu. Viktor'u izliyordu. Parmaklarım saçlarımda yumruk haline geldi.

O iğrenç herif işimi, itibarımı, hokey dünyasında kalma şansımı elinden aldı. Ve neredeyse Viktor'u da benden alıyordu. O veledin trafiğe koşarak atladığı, kamyonun ona doğru geldiği görüntü beynime kazındı.

İnleyerek yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var. Yani, bir içkiye daha.

Şişeye uzanırken, telefonum yanımdaki yastığın üzerinde titriyor. Onu alıyorum, göğsümde umut parlıyor. Viktor beni görmezden geliyor, aramalarımı sesli mesaja yönlendiriyor, mesajlarımı okumadan bırakıyor.

Ama arayan sadece Rinne, dışarıda olduğunu haber vermek için.

Şu anda ziyaretçi kabul etmek istemiyorum ama o ısrarcı.

Onu binaya alıp kapıyı açtıktan sonra kanepeye geri uzandım.

"Selam Harper," diyor sessizce, ağırlığını garip bir şekilde değiştirerek. "Nasılsın?"

Ona bakarken kaşlarımı kaldırıyorum ve viski şişesini kaldırıyorum.

"O kadar mı kötü?" Karşımdaki koltuğa oturur, şişeyi alır ve bir yudum alır. "Siktir. Buna ihtiyacım vardı."

"Gerisini iç."

Rinne uzun bir süre beni izledi, bakışları rahatsız edici derecede keskin. "Sırtın nasıl?"

"Sanki biri omurgama paslı bir demir testeresi geçirmiş gibi. Ama bu yeni bir şey mi?" Viski şişesini geri alıp uzun bir yudum alıyorum. Yanma hissi, sırtımda yayılan zonklayan ağrıdan başka bir şeye odaklanmamı sağlıyor.

Rinne'nin kaşları çatıldı. "Fizik tedaviye başlamayı düşünüyor musun? Yardımı olabilir, biliyorsun. Kötüleştirmeden önce önlem al."

Acı ve kırılğan bir sesle güldüm. "Tabii, hemen başlayayım. Sanki işimle birlikte sigortamı da kaybetmişim gibi."

Ağzını sıkılaştırır, ama tuzağa düşmez. "Peki ya Viktor? Ona söyledin mi?"

Sadece erkek arkadaşımın adını duymak bile boğazımı düğümler. Kafamı sallarım, gözlerime ani bir acı saplanınca gözlerimi kuvvetlice kırıştırırım. "Aramalarım ve mesajlarım cevap vermiyor. Ben... Kahretsin, Rinne. Onun için endişeleniyorum." "Dün antrenmana gelmedi. Bugün de." Sesinde sesinde bir şey var, tereddütlü bir ton, midemi sıkıştırıyor. "Ne?"

İçini çekip, ensesini ovuşturdu. "Titans işlerini belli bir şekilde halleder. Viktor senin eski sevgilinin peşine düştü galiba."

Yemin ederim, olayın olduğu gün sorunu halledeceğinden bahsetmişti, ama ilaçlar beni çok etkilemişti. Hayal gördüğümü sandım.

Walsh, Reed'e saldırmış olan eski koçlarını öldürdüklerini açıkça belirtmişti.

"Ya ona bir şey olduysa? Ya Noah yüzünden cevap veremiyorsa..." Sözlerim boğazımda düğümleniyor.

Rinne omzumu tutup sıktı. "Öyle olduğunu düşünme, yoksa diğer üçü de kayıp olurdu. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Yukarı bakıp ona inanamayan gözlerle baktım. "Tabii ki onu seviyorum! Onun için kendimi kamyonun önüne atmam yeterince büyük bir ipucu değil miydi?"

Rinne kahkaha atar. "Sakin ol, kaplan. Sadece soruyordum."

"Onu o kadar çok seviyorum ki bazen kendimden korkuyorum. O lanet olası bir kasırga gibi. Hayatıma giriyor ve her şeyi alt üst ediyor. Ama artık onsuz bir dünya düşünemiyorum."

"Ne olursa olsun, bence birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Ama itiraf etmeliyim ki, onun... tuhaflıklarıyla nasıl başa çıktığını anlamıyorum. O takıntılı saçmalıkları ben kaldırabilir miyim, emin değilim."

Rinne benim arkadaşım olsa da, yumruğumu burnuna indirmek istiyorum. "O takıntılı kişiliği onu o yapan şey. Senin bunu fark edeceğini düşünmüştüm. O, nesilde bir kez görülen bir kaleci. Lanet olasıca harika. Ama biraz kaba saba."

Rinne dinliyor, parçaları bir araya getirmeye çalışır gibi yüzünü buruşturuyor. "Aynı takıntılılığı kaleci olarak mükemmelliğin peşinde koşarken de gördüğünü söyleme bana."

mükemmelliği kovalayan antrenmanlarında da aynı takıntıyı görmedin mi?"

Arkadaşımın kaşları yükselir, ağzı açılır. "Siktir. Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Lanet olası Kimya ve Moleküler Mühendislik bölümünde neredeyse mükemmel bir not ortalaması var." Yüzümde yayılan gururlu gülümsemeyi durduramıyorum. Benim velet sadece kalede değil, her alanda lanet olasıca zeki.

"Anlıyorum. Ama onu hayatın belirli alanlarında harika yapan şey, ilişkilerde işe yaramıyor."

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşür, burun deliklerim genişler. "O benim ve bu bizim için işe yarıyor. Biraz daha saçma sapan konuşursan, dudakların şişmiş olarak eve gidersin."

Rinne gülümser, ama gülümsemesi çabucak söner. "Cidden ama, sence bu haberi nasıl karşılayacak? Kovulduğun haberini? Bir şekilde intikam alacağını biliyorsun."

Yüzyılın en hafif tabiri.

Bir süre orada oturup konuşuyoruz, daha çok Rinne dinliyor, ben içimi döküyorum. Sonunda, sandalyesinden kalkıyor. "Eve gitmem lazım, ama yardım etmek için ne yapabileceğime bir bakayım. Eminim Reed'den bir şeyler koparabilirim."

"Teşekkürler."

Omzunun üzerinden el salladı ve kapı arkasında yumuşak bir sesle kapandı.

Yastığın üstünden telefonumu alıp, Viktor'u yüzüncü kez arıyorum.

Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Yine.

"Dinle, seni inatçı kaotik pislik. Beni geri ara ya da bir saat içinde daireme gel, yoksa yemin ederim Viktor, seni dizimin üzerine yatırıp tüm takımın önünde kışına şaplak atarım."

Mesajı kime bıraktığımı fark edince, çok çabuk sonlandırdım.

Her halükarda, şeytani velet beni geri aramayacak çünkü onu eğlenceli bir zamanla tehdit ettim.

Hayatım mahvoldu.

Bölüm 21

Viktor

Başkan Ghoram'ın masasının diğer tarafındaki sandalyelerden birinde otururken, tasarımcı kotumun üzerindeki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. Kapı açıldığında, annem sanki orası ona aitmiş gibi içeri girerken, dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Louboutin ayakkabıları parke zeminde tıklıyor, gri takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmiş.

Güneş gözlüklerini şık topuzunun üzerine koydu ve baş antrenörüne keskin bir gülümseme attı. "Uzun zaman oldu, Koç Nieminen. Giysilerinizi giydiğiniz için sizi neredeyse tanıyamıyordum."

Bir dakika, ne?

Başım o kadar hızlı döner ki neredeyse boynum incinecek, bakışlarım tenis maçı izler gibi annemle koç arasında gidip gelir. Onu ne zaman çıplak görmüş? Tabii ki... Hayır, olamaz!

Korkuluğumda ikiye katlanarak kahkahaya boğuluyorum. Yanımda duran Rinne, kafası karışmış bir pug gibi yüzünü buruşturuyor.

"Görünüşe göre Titanlar'ın koçları çocuklarıma sataşmaktan hoşlanıyor," diyor annem yanımdaki koltuğa otururken.

Oh, dostum. Bu harika. Babamın neden Nieminen'i boğmak üzereymiş gibi göründüğünü hep merak etmişimdir. Nieminen ise şu anda yerin onu yutmasını istiyor gibi görünüyor.

Ghoram yüksek sesle boğazını temizler, hamur gibi yüzünün her çizgisinde rahatsızlık belirir. "Lütfen elimizdeki meseleye odaklanabilir miyiz..."

Herkes yaşlı, iri yarısı adama döner. Sosis parmaklarını birleştirir, boncuk gibi gözlerini kısar. "Bayan Novotny, oğlunuz arabamı ateşe verdi. Bu sadece mülke zarar vermekle kalmadı, başkalarını da tehlikeye attı. Öğrenciler ve personel ciddi şekilde yaralanabilirdi. Halihazırda, olayın hemen yakınında bulunanlar solunum sorunları yaşıyor."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki acıyor. "Oh, lütfen. O sadece bir kamp ateşi gibiydi."

Annem beni görmezden gelir, her zamanki gibi sakın görünür. "Ne istiyorsunuz, Bay Ghoram? Polis onu tutuklamadı, neyin peşindesiniz?"

Yaşlı adam daha dik oturur, göğsünü şişirir. "Hepimiz biliyoruz ki, öğrenci nüfusunun yüzde sekseni söz konusu olduğunda, polise gitmek hiçbir işe yaramaz, özellikle de sizin emrinizde avukatlar varken. Benim istediğim Viktor'un gitmesi, üniversiteden ve hokey takımından atılması."

"Dur, dur, dur. Beni okuldan atmak mı?"

"Sen bir tehditsin. Okuluma ait olmayan bir tehdit."

Sandalyeye dik otururum, omurgamı düzeltirim ve o pisliğe gerçekçi bir gülümseme atarım. "Hepimiz açık olalım. Olabileceğim kadar çılgın değildim ve bunun için hepiniz minnettar olmalısınız. Onu arabayla birlikte yakabilirdim."

Rinne kafama bir tokat atar. "Bu durumuna yardımcı olmuyor, aptal."

"Şey, ateş etmemeliydi..."

Annem elini kaldırarak sözümü keser. "Viktor sonuçlarına katlanacak. Ama okuldan atılması söz konusu değil. Elbette bir anlaşmaya varabiliriz."

Nieminen boğazını temizler, sonra öne çıkar. "Ona takımda ihtiyacımız var. Geçen yıl bu üniversitenin şampiyonluğu kazanmasında önemli bir rol oynadı."

"Koç Nieminen, bu üniversite son zamanlarda hokey takımıyla yeterince sorun yaşadı. Koçlar ve oyuncular arasında, ve az önce duyduğum kadarıyla, siz de üniversite kurallarını çiğnemiş görünüyorsunuz."

"Yanlış, gerizekalı. Kız kardeşim buraya gitmiyor."

Elime su sıçrıyor, Rinne arkamda öksürüyor ve boğuluyor. "Kız kardeşin mi?"

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, evet. Çok ilginç bir hikaye. Sonra anlatırım."

Bu sefer annem kafamın arkasına bir tokat atar, bakışları intikam alacağına dair söz verir. "Sen. Çenenin kapat. Hemen."

Dudaklarımı kapatır gibi yaparım, ama sırtışıımı tam olarak söylemem.

Başkan Ghoram her saniye daha da öfkeli görünüyor, kırmızı yüzü morarmaya başlıyor. "Bayan Novotny, oğlunuz..."

Kan kırmızısı tırnaklarıyla kol dayanağına vuruyor, ritmik tıkırtı Ghoram'ı irkiliyor, buz gibi bakışlarıyla onu susturuyor. "Sizi burada durdurayım. Aldığınız o yüksek maaşı kimin ödediğini hatırlıyorsunuzdur. Eşiniz belirli bir yaşam tarzına alıştı. Bunların hepsinin bir anda yok olması çok yazık olur."

Oh, vay canına.

Ama Başkan Ghoram geri adım atmıyor. Öne eğiliyor ve parmağını ona doğru uzatıyor. "Ve kendimi açıkça ifade edeyim. Viktor'u kovmam konusunda bana karşı çıkarsanız, dava açarım. Onun tuhaflıklarını kamuoyuna, hatta NHL'ye bile duyururum. Hiçbir takımın böyle bir sorunlu oyuncuyu, özellikle de onun... dramatik eğilimlerini göz önünde bulundurarak, kadrosuna almak isteyeceğini sanmıyorum."

Derin bir nefes alıyorum. Bu pislik gerçekten benim geleceğimi tehdit mi ediyor? Oh, ona lanet olası bir baş belası ne demek olduğunu göstereceğim.

Annemin eli kol dayanağında hareketsiz kalır. Oh, oh. O bakışı tanıyorum, yıkımın habercisi olan bakışı.

Ghoram gözünü kırpmadan önce sandalyemden kalkıp odanın diğer tarafına geçtim, Rinne'yi de yanımda sürükleyerek nispeten güvenli olan uzak köşeye çekildim. Cesur piç Nieminen kıpırdamadı.

Onun cenazesi.

Ölümcül bir zarafetle koltuğundan kalkar, mahogany masanın üzerine eğilirken gözleri kan kokusunu alan bir köpekbalığı gibi Ghoram'a kilitlenir. "Çocuklarımı tehdit eden kimseye hoşgörü gösteremem. İşte olacaklar şunlar. Arabanla ilgili bu saçmalığı bırakacaksın. Ayrıca Beckett Harper'ın işine geri döneceksin. Hemen."

"O adam oğlunla cinsel ilişkiye giriyordu. Bu üniversite, öğretim üyesinin öğrenci üzerinde öğretim, değerlendirme veya başka bir denetim yetkisi olup olmadığına bakılmaksızın, öğretim üyeleri ile lisans öğrencileri arasındaki tüm rızaya dayalı ilişkileri yasaklamaktadır. Biz,

öğretim üyeleri ile lisans öğrencileri arasındaki ilişkilerin, her ikisi de yetişkin olsa bile, içsel güç farkı nedeniyle asla gerçek anlamda rızaya dayalı olamayacağına inanıyoruz. olduğuna inanıyoruz.

Koç Nieminen ceketinden bir iPad mini çıkarır, ekrana dokunur, masanın üzerine koyar ve bir adım geri çekilir.

İki kişinin sevişirken çıkardığı açık sesler odayı doldurur. Ghoram'ın gözleri ekrana bakarken şişer, yüzündeki tüm renk kaybolur.

Annem yavaşça, köpekbalığı gibi gülümser. "Beckett ve oğlum, ilişkide olan iki rıza gösteren yetişkin olsa da, yeğenini bu masanın üzerine eğmen tamamen başka bir mesele. Ensest, sanırım bu eyalette oldukça yasadışıdır."

Hay sıçayım.

Gözlerim kafatasımdan fırlayacak gibi ve Rinne de anevrizma geçirecekmiş gibi görünüyor.

"Bu karışıklığı düzeltin, Bay Ghoram. Beckett Harper'ı görevine iade edin ve o iğrenç araba kazasını örtbas edin, yoksa o video okul yönetim kuruluna ulaşır. Ve karınız," diyor, sesi sahte bir sempatiyle doludur.

Ghoram, konvülsif bir şekilde yutkunurken gırtlığı hareket ediyor, alnında bir damar atıyor. Ama gözlerinden anlayabiliyorum, yenildi ve bunun farkında.

İkisi ayrıntıları tartışırken, Rinne dirseğiyle bana çarptı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Onu araman lazım. Çıldırmak üzere."

Ağrıyı gidermek için avucumla göğsümün ortasını ovuşturuyorum. Beckett'in mesajlarını aldım ve sesindeki endişeyi duydum. Tabii, sonuncusu hariç.

O mesaj penisimi sertleştirmişti.

"Burada işimiz bittiğinde tam da oraya gideceğim."

Rinne önüme geçer, gözleri sert, çenesi sıkıdır. "Beni dinle. O seni seviyor. Seni gerçekten seviyor, Viktor. Yemin ederim ki, bu onu sonunda tavladığın için bir kenara attığın bir oyun olmasa iyi olur."

Gözlerimi kısarak tehditkar görünmeye çalışıyorum, ama sonunda o kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım ağrıyor. Çoğunlukla, başka biri Becks'in beni ne kadar sevdiğini onayladığı için ve o bana söylerken, başka birinin bunu söylemesi bunu gerçek kılıyor.

Diğer bir neden ise, erkek arkadaşımın onu korumak için benimle yüzleşmeye hazır bir arkadaşı olması beni mutlu ediyor.

"Park yerinde yaptığım Audi br    'yi görmedin mi? Muhte  şemdi. Paylaşanların videoları yüz binlerce kez izlendi." Omzuna yumruk attım. "Ben de onu seviyorum, Koç. Onu asla bırakmayacağım."

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama sonunda annem başını salladı ve ben de duvardan kalkıp onun peşinden dışarı   ıktım. Kapıda durup Ghoram'a son bir kez ha  şmetli bir bakış attı. "  ocuklarımı tehdit edenlere hoşgörü göstermeyeceğim dediğimde ciddiye aldın."

Telefonunu çıkarır ve ekrana birkaç kez tıklar. "  yi   anslar."

O ofisten çıkarken, onun peşinden ko  arım, ne yaptığını bilmek isterim, ama i  ten i  e zaten biliyorum. "Anne?"

"Gel, senin erkek arkadaşınla tanışma vaktim geldi."

Bölüm 22

Beckett

Biri kapıyı kırmaya çalışır gibi yumrukluyor. Bir anda koltuktan kalkıyorum, kalbim deli gibi atarken kapıyı açıyorum ve karşımda o duruyor. Benim güzel, sinir bozucu velet.

"Naber Becks," diyor, yanımdan geçip daireye girerken. "Beni özledin mi?"

O bir kelime daha söylemeden onu kollarıma alıp göğsüme sıkıştırıyorum, burnumu saçlarına gömüyorum. Şaşkınlıkla ciyaklıyor ama anında bana eriyor, kolları belime dolanıyor.

Rinne'ye Viktor'la birlikte olduğunu mesaj attığı için ne kadar teşekkür etsem azdır. Meğer kaotik iblis, üniversitenin beni kovması yüzünden öfkelenmiş. Ama şu anda bunun önemi yok, çünkü sonunda burada.

"Beni çok korkuttun," diye saçlarına fısıldıyorum, sesimdeki titremeyi saklamaya bile çalışmıyorum. "Düşündüm ki... Lanet olsun, Viktor. Bana cevap vermediğinde ne düşüneceğimi bilemedim."

"Özür dilerim, tamam mı? Halletmem gereken işler vardı."

Onun yaktığı araba ateşinden bahsedemeden, arkasında biri boğazını temizledi. Kafamı kaldırdığımda, sarışın bir kadın bana bakıyordu.

Viktor geri çekilip bana çarpık bir gülümseme attı. "Bu benim annem. Seninle tanışmak istedi."

Kahretsin.

Bugün annesiyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Yutkunarak, gömleğimi düzeltirken yüzümdeki şaşkın ifadeyi gizlemeye çalışıyorum.

"Bayan Novotny." Elimi uzattım. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Mükemmel manikürlü eli benimkini kavrar, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüdür. "Ben de, Bay Harper. Sizin hakkınızda... ilginç şeyler duydum."

Gözlerinde bir parıltı var, keskin bir bakış, tam olarak ne duyduğunu merak etmeme neden oluyor. Ve kimden duyduğunu. Ama yanımdan geçip daireye girerken gülümsemesi yeterince samimi görünüyor.

Kapıyı kapatıyorum ve döndüğümde, bir kaşını kaldırmış, daireyi inceliyor. "Güzel yer. Rahat. Çok potansiyeli var. Oğlumun bu binayı neden satın aldığını anlayabiliyorum."

Viktor'un gayrimenkul yatırımı düşündüğünü sanmıyorum. Ve onun sözlerinin övgü mü yoksa eleştiri mi olduğunu anlayamıyorum.

Kanepenin kenarına oturur, ayak bileklerini nazikçe çaprazlar. "Anladığım kadarıyla işinizde bazı... hoş olmayan durumlar olmuş, Bay Harper."

Gerginleşiyorum, midem ağrıyor. "Evet, hanımefendi. Ben... kovuldum."

Sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi elini sallayarak, "Endişelenme. O iş halloldu. Üniversite resmi bir özür mektubu göndererek seni tekrar okula kabul etti. Koç Nieminen yakında ayrıntıları sana iletcek" dedi.

Gözlerimi kırpiyorum. Bir kez. İki kez. Üç kez. Yanlış duymuş olmalıyım.

"Ben... Ne?" Viktor kıkırdıyor ve beni daha sıkı sarıyor. "Annem Ghoram'ı sözlü olarak hadım etti."

Efsanevi bir olaydı."

"Ben... Teşekkür ederim," diyorum, sesim duygudan boğuk çıkıyor.

"Gerçekten. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bakışları fark edilmeyecek kadar yumuşar. "Rica ederim. Viktor'u ne kadar mutlu ettiğini biliyorum. Bu benim için yeterli."

Aklıma birden bir düşünce gelir ve Viktor'a dönerek kaşlarımı çatırım.

"Rinne birkaç dakika önce bana mesaj attı. Ghoram'ın lanet arabasını ateşe mi verdin?"

Bana gözlerini kocaman açarak masumca bakar. "Şey, 'ateşe vermek' ne demek?"

"Kaos."

"Ugh, tamam! Evet, dekanın Audi'sini yaktım. Ne yapmam gerekiyordu, ona sert bir e-posta mı göndermem gerekiyordu?"

Onu boğazlamakla gülmek arasında kalmışım, burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Sinirlendiğin için insanların eşyalarını yakamazsın. İki yanlış bir doğru yapmaz."

O homurdanır. "Bebeğim, ben bir noktaya değiniyordum, doğruyu değil."

Tanrım, beni inatçı, kindar hokey oyuncularından kurtar. Ama kaçan kahkahayı tam olarak durduramıyorum. "Sen imkansızsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Pişmanlık duymadan sırtıttı. "Yine de beni seviyorsun." "Evet, seviyorum."

Viktor beni bırakıp annesinin yanındaki kanepeye oturur, sonra gözümün ucunda beyaz bir şey dikkatimi çeker. Mouse kanepenin arkasından bakıyor, mavi ve yeşil gözleri Viktor'a sabitlenmiş.

Viktor tam zamanında ona bakıyor ve onun çömelmiş, küçük poposunu salladığını görüyor.

Bir saniye sonra, güçlü bir savaş çığlığıyla ona saldırır. "Siktir!"

Fare, Viktor'un çenesine yapışır, dişlerini geçirir ve sonra agresif bir şekilde yüzünü yalamaya başlar, minik bir testere gibi gürültü çıkarır.

"Mouse, ne yapıyorsun sen!" Viktor, onu uzaklaştırmaya çalışırken, ama gülüyor, gözleri sevinçle parlıyor. "Ben de seni özledim, küçük şeytan."

"Benzerler birbirini tanır." Bayan Novotny, eğlence ve şaşkınlık arasında bir ifadeyle ikisini izlemeye devam etti. "Belki de ona büyürken bir kedi almalıydım."

Ona bir bakış attım. "Büyürken hiç evcil hayvanı olmadı mı?"

Bana sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bakar. "Oğlumu tanıyor musun? İkiz kardeşi daha da kötüdür. Emin ol, bu karmaşaya bir hayvan daha ekleyecek kapasitem yoktu."

Bir değil, iki Novotny veletinin ortalığı birbirine kattığı bir evin kaosunu hayal edebiliyorum. "İkiz kardeşi olduğunu bilmiyordum?"

Viktor sonunda Mouse'u kafasından ayırmayı başarır ve onu göğsüne sıkıca sarar. Küçük terörist, kendini beğenmiş bir şekilde mırıldanır. "O, Moskova'da teyzemle birlikte, aile işinin inceliklerini öğreniyor. O çılgın kızla tanıştığında çok eğleneceksin."

"Bu konuda," diye araya girer Bayan Novotny, bakışlarıyla beni sabitler. "Viktor bu yaz birkaç haftalığına Rusya'ya gitmesi gerekecek. Senin de

ona eşlik edeceksin, değil mi? Tabii, onunla ciddiysen."

Soru gibi ifade edilmiş ama daha çok emir gibi geliyor. Omurgamı düzeltip, onun bakışlarına doğrudan karşılık veriyorum. "Evet, hanımefendi. Orada olacağım. Ve uzun vadede buradayım. Oğlunuz... O benim için her şey demek."

Dudakları yukarı kıvrıldı, bakışlarında onay gibi bir şey belirdi. Ama Viktor alaycı bir şekilde gözlerini o kadar sert bir şekilde devirdi ki, bir şeyleri zorladı.

"Aile işinin ne olduğunu görene kadar bekle, Becks," diye mırıldanır, ağzında sinsî bir gülümsemeyle. "Fikrini çabucak değiştirebilirsin."

"Bu arada, gitmem gerek. Uçağıma yetişmem lazım." Ayağı kalkarken bana son bir kez bakar, gözleri söylenmemiş bir uyarı ile parıldar. "Ona iyi bakın, Bay Harper. Ve bir dahaki sefere oğlum tehlikeye girerse, beni hemen haber vermenizi bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle."

Viktor'un saçlarına bir öpücük kondurmak için eğilir ve Rusça bir şeyler mırıldanır. Viktor, alışılmadık bir ciddiyetle başını sallar. Ve sonra gider.

Yalnız kaldığımız anda Viktor'a atıldım ve onu minderlere yapıştırdım. Dudaklarım onun dudaklarına çarptı, ellerim çılgınca vücudunun her santimini dolaştı, onu hissetmeye, burada ve sağlam olduğuna kendimi ikna etmeye ihtiyacım vardı.

"Bir daha beni böyle korkutma." Boğazına dişlerimi geçirerek, atan nabzını ısıyorum. "Seni kaybettim sandım... Onun sana ulaştığını sandım."

"Sanki." Kafasını eğerek bana daha iyi erişim sağlar, bir bacağını uyluklarımın arkasına dolamıştır. "Artık sorun olmayacak."

Yavaşça nefes verip biraz geri çekildim. "Bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır."

"Yaptığın şey ortaya çıkarsa ailen benden nefret edecek. Beni suçlayacaklar."

"Annem oradaydı. O biliyor." Parlak, buz mavisi gözleri benimkileri arıyor, derinliklerinde belirsizlik parıldıyor. "Seni endişelendirdiğim için gerçekten üzgünüm. Onun hayatını daha fazla mahvetmesine izin veremezdim. Sen benim evimsin, Becks. Benim olanı korurum."

Ağzımızı bir kez daha birbirine yapıştırıyorum, onu o kadar sıkı sarıyorum ki, ciyaklıyor. "Becks." Viktor ağzıma iç çekiyor, "Biliyorum, başa çıkması zor biriyim, ama..." "Kapa çeneni. Sen mükemmelsin, duydun mu? Senin vahşi, kaotik, çılgın her şeyini seviyorum."

Ŗu anda gülümsemesi gneŖle yarıŖabilir. "O zaman parmağıma yüzük taksan iyi olur."

Kalbim neredeyse duruyor. Ama o çoktan altımdan kurtulmaya alıŖıyor, gülümsemesi Ŗeytani bir hal alıyor.

"Sesli mesajımda buz pistinin ortasında Ŗaplak atılacağına dair bir mesaj var galiba." O süslü mavi saatine bakıyor. "Evet, verdiğin süre sınırını *kesinlikle* aŖmıŖım."

"Lanet olası velet." Ama onu kaldırıp bacaklarını bana dolarken gülüyorum. "O akıllı ağzın baŖını belaya sokacak."

Kollarımı tokatlıyor. "Dur, dur! Sırtın!"

Onun poposunu imdikliyorum, o çığlık attığında gülüyorum. "Sırtım, bana verdiğin tüm gri sağlar için bu popoyu bronzlaŖtırmamı engellemeyecek."

"Sabırsızlıkla bekliyorum, *Koç Harper*."

Onu yatağa taŖırken, ikimiz de gülüyoruz, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bu, tam burada?

Sonsuza kadar sürecek.

Bölüm 23

Viktor

Beckett yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattığında gülmekten kendimi alamıyorum. Beni sertçe tutuşu, rahatça gösterdiği gücü, beni her zaman tahrik ediyor. Ama aynı zamanda, psoriasis kasının ağrıdığının bir işareti olan herhangi bir yüz buruşturma, herhangi bir acı belirtisi olup olmadığını da gözlemliyorum.

"Kendini çok sevimli buluyorsun, değil mi?" Bizi döndürüyor, sırtım duvara çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor, ama o bana sert ve ısrarla sürtünürken, bu nefes kesilme hızla iniltiye dönüşüyor.

"Düşünmüyorum. Ben çok sevimli olduğumu biliyorum. Ve sen de bunu seviyorsun."

O, boğazımın ortasına ısırık öpücükler kondurarak mırıldanır. "Bu kıcı ellerimde sevdiğim kesin." Sözlerini sert bir sıkışmayla vurgular ve beni kendine doğru çeker. "Derinlere girdiğimde çıkardığın sesleri daha da çok seviyorum."

Siktir.

Ona karşı kıvranıyorum, gömleğini çekiştiriyorum. "O zaman neden hala giyinikiz? Çabuk ol Becks. Soyun, hadi."

Kıkırdar, beni yere indirir, sonra tek bir hareketle gömleğini çıkarır. "Bana küstahlık etmeye devam edersen, hak ettiğini bulursun, velet."

"Oh, evet, lütfen."

Rekor sürede kıyafetlerimi çıkarıyorum, onun yoğun bakışları altında cildim karıncalanıyor, gözleri beni açgözlülükle yudumlarken içimde bir sıcaklık birikiyor.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Kalçamı yana kaydırarak sırtıtıyorum.

Çenesindeki bir kas seğirir ve elleri yanlarında gerilir, sanki beni yakalamamak için kendini fiziksel olarak zor tutuyormuş gibi. "Her zaman, Chaos. Lanet olsun, o kadar güzelsin ki, bilemezsin bile..."

Yanaklarım kızardı. Beni ne kadar arzuladığını duymak hiç eskimez.

"Beni sırt üstü yatırıp, büyük sakinle beni parçaladığını izlemek ister misin? Ya da belki de dizlerimin üzerine çöküp, boğazımı sikip dururken saçımı çekmemi ister misin?"

Beckett boğuk bir ses çıkarır, gözleri parlar. Bir anda üstüme çıkar, bir eliyle kıkırmı kavrar, diğer eliyle saçlarımı tarar, başımı geriye doğru çeker.

"Bu gece, açgözlü deliğin beni yutarken yüzünü görmek istiyorum."

Tüm vücudum titriyor, deliğim boşluğa sıkışıyor. "Kahretsin. Sanırım az önce..."

Beni bir öpücükle susturur, sanki beni yutmak istercesine ağzımı yalar.

Omuzlarına tutunur, dizleri yatağın kenarına değene ve oturana kadar onu

yatağa doğru iterim. Üzerine otururken öpüşmeyi kesmem, dizlerimle

kalçalarını kavrar, üzerine otururken nefesinin kesilmesini severim.

"Kayganlaştırıcı." Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda nefes nefese

kalırım. "Ve... ah, lanet olsun..."

kelepçeler. Becks, lütfen."

Yatağın yanındaki komodine uzanırken yüzündeki sırıtış tam bir günah gibidir. Yağı yatağın üzerine atar ama parlak gümüş kelepçeleri parmağında sallandırır. "İstedığın bu mu, Chaos? Onları güzel meme uçlarına takmamı, kızartmamı ve ağrıtmamı mı istiyorsun?"

Sadece çılginca başımı sallayabiliyorum, cildim beklentiyle titriyor. İlk kelepçe ısırınca çığlık atıyorum, sırtım kavisleniyor, parlak, sıcak acı doğrudan sikime yayılıyor.

İkincisi beni neredeyse ağlatıyor, yoğunluğu kovalarken kalçalarım akılsızca sallanıyor. Beckett düşük ve derin bir inilti çıkarır, elleri saygıyla yanlarımı okşar.

Yağlayıcının kapağının açılma sesi duyulur, ardından kaygan bir parmak deliğimi daireler çizerek okşar ve sonra içeri girer. Nefesimi tutarım, hevesle aşağı doğru bastırıyorum, tırnaklarım omuzlarına batar. Beni açar, parmaklarını tam da prostatımı okşayacak şekilde kıvrır.

Üç parmağına geldiğinde, ben nefes nefeseyim, uyluklarım titriyor, saç çizgimden ter damlıyor. "Siktir, Becks. İçime gir. Sik beni."

Prezervatifi alır, folyo ambalajı yırtarak açar. "Kalk."

Sarsılan uyluklarımla kalkıyorum, o da prezervatifi takıp kendini kayganlaştırıyor. Keskin başı deliğime bastırıyor ve ben aşağı çöküyorum. Gerilme, yanma ve doldurulmanın tatlı acısı çok fazla. Ama durmuyorum, onun kucağına tamamen oturana kadar onu sonuna kadar alıyorum, onun sikiyle tamamen dolduruluyorum.

"Siktir," diye dişlerini sıkarak, parmaklarını kalçalarımın geçirir Beckett. "Siktir, inanılmazsın, çok sıcak ve sıkı."

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum. O kadar derine giriyor ki, beni dolduruyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı itiyor. Bir dakikaya ihtiyacım var, ihtiyacım var...

Beckett acımasızca yukarı doğru itiyor, beni sikiinde zıplatıyor. O prostatımı tam isabetle vururken, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve ben inliyorum.

"Oh, siktir." Nefes nefese, başım geriye doğru eğilir. "Oh, siktir. Becks, evet, evet, evet."

Acımasız bir hızla hareket ediyor, sert ve derinden içime giriyor. Ve lanet olsun, o da benim kadar utanmaz, benim çığlıklarımın, inlemelerimle eşleşiyor. Bu, gördüğüm en ateşli şey.

Sonra meme kelepçelerini birbirine bağlayan zinciri keskin ve kasıtlı bir hareketle çeker. Beyaz sıcaklık hissi içimi yakar ve ben inlerim, sırtım kamburlaşır. Bunu tekrar yapar, özellikle acımasız bir itmeyle zamanlamasını ayarlar ve ben neredeyse parçalanırım.

"O güzel sikini elinle kavra ve bana yumruğunu ne kadar iyi sikebileceğini göster."

Elim omzundan ayrılır ve ağrıyan uzunluğumu kavrar. Parmaklarımla sıkı çemberine acilen sikiyorum. Zarif değil, özensiz ve siktiğimin mükemmel. "Siktir, boşalacağım. Siktir, siktir Becks. Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun."

"Benim için boşal, Chaos. Sikime boşal."

Ve ben de öyle yapıyorum. Orgazmım içimi sararken, bacaklarım titreyerek patlıyorum. Spermin Beckett'in göğsüne ve karın kaslarına sığıyor, elim de

titreyerek, onun etrafında kasılmalar ve sıkışmalarla parçalanıyorum.

Uzaklardan onun küfrettiğini duyuyorum, parmakları kalçalarımın gömülüyor. İki kez daha itiyor ve sonra o da boşalıyor.

Onun göğsüne yığıldım, kemiklerim gevşemiş ve bitkin. Beckett saçlarıma yumuşak öpücükler konduruyor, elleri sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor.

Ter cildimde soğuyor ve kığım ağrıyor, meme ucu kelepçeleri tatlı, zonklayan bir acı veriyor. Ve hiç bu kadar tamamen, tamamen mutlu hissetmemiştim.

Beckett beni yumuşayan penisinden indirip yatağa yatırıyor, meme kelepçelerini çıkarıyor ve banyoya giriyor. Nemli bir bezle geri dönüp beni temizliyor.

İşini bitirdiğinde, yanıma uzanıyor ve beni kollarına alıyor. Bacaklarımızı birbirine doluyorum, onun sıcaklığına gömüyorum. Parmakları saçlarımı tarıyor ve ben göğsüne başımı yaslıyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Ben de seni seviyorum, Chaos. Her zaman."

Neredeyse uykuya dalmışken aklıma bir şey gelir. Gözlerimi aralar ve onun huzurlu yüzüne sırtarak bakarım. "Oldukça gürültülüydük. Eminim porno yıldızları gibi ses çıkarmışsınız."

Gözlerini açmaya tenezzül etmeden burnunu çeker. "Ne, madalya mı istiyorsun?"

Onun göğsünü ısıırıyorum, o çığlık attığında sırtıyorum. "Aslında, başkanın ofisinde sevişmeliyiz diye düşünüyordum. Bir sonraki kişi için masayı kutsayalım." Annemle ilgili olan şey, o tehdit etmez, ikinci şans vermez. Eğer batırırsan, işin biter. Bu yüzden ofisten çıkar çıkmaz videoyu gönderdi. ofisten çıkar çıkmaz videoyu gönderdi.

Beckett inleyerek kığıma hafifçe vurur. "Sen lanet bir belasın, biliyor musun?"

"Ama ben senin belanım. Geri dönüş yok."

O gülerek, kollarını bana daha sıkı sarar. "Hayatta olmaz."

Bölüm 24

Viktor

Kaskımın içine sıkıştırdığım şanslı As kartımın tanıdık kırıksıklığıyla kıvrılırım. Cornell'in hücumu, cerrahi hassasiyetle puck'ı dolaştıran, iyi yağlanmış bir makine gibidir. Ama ben, seyircileri hayrete düşüren akrobatik kurtarışlarla şutları birer birer geri çeviriyorum. Kıskançlıktan çatla, Hašek.

Jackson savunma bölgesinde yüz yüze gelmeyi kazanır ve topu Henneman'a geri gönderir, Henneman da hemen geri pas atar ve Jackson fırlar. Buz üzerinde bir kaçışla hızla ilerler. Cornell'in savunma oyuncularını pis bir hareketle alt etmesinin güzelliği inanılmazdır.

Ama şutunu çektiğinde, Cornell'in kalecisi puck'ı havadan sanki hiçbir şey yokmuş gibi yakaladı.

"Siktir."

Takımlar yeniden pozisyon alırken, ben de yedek kulübesine bakıyorum. Becks, çenesini sıkıp kollarını kavuşturmuş izliyor. Gözlerimiz buluştuğunda, ifadesi yumuşuyor. Bana hafifçe başını sallıyor ve "*Devam et. Başarabilirsin.*" diyor.

Ve devam ediyorum.

Cornell sürekli kaleye saldırıyor, ama ben lanet bir kale gibiyim. Eldivenle kurtarılar, pedle kurtarılar, forvetlerini ağlamak üzereymiş gibi gösteren iki pedle yapılan müthiş bir kurtarı.

"Skor tahtası, kaltak!" diye bağıriyorum, o uzaklaşırken alaycı bir şekilde kaskımı tıklatıyorum.

Ama hokey kaprisli bir metrestir ve benim uzun süre kibirli davranmama izin vermez. İkinci periyodun başında, bir nokta atışı kalabalığın arasından geçip blokörümün üzerinden geçer.

Lanet olsun.

Onların savunma oyuncusu, yumruklanası yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yanımdan geçiyor. "Ne oldu, Novotny? Puck ağzındaki sikini mi çıkardı?"

Aniden yere düşer, inler ve hakem düdüğünü çalar.

Henneman onun üzerinde duruyor ama bana kısa bir baş selamı veriyor. O pisliğe tekrar baktığımda, kasık koruyucusunu tutuyor. Vay canına. Sessiz Henneman bu pisliğin hayalarına yüksek sopayla vurdu.

Defans oyuncumuz ceza kutusuna doğru ilerlerken, Zach onunla yumruklarını çarpıştırır. Arkadaşım nihayet bu çaylağı gerçek bir takım arkadaşı gibi davranmaya başladı.

Periyodun geri kalanı ateşli bir mücadeleye sahne olur, pucklar izli mermiler gibi bir uçtan diğer uca uçar. Ama iki takım da gol atmaya başaramaz. Üçüncü periyoda 1-1 berabere gireriz.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et, Novotny." Koç Nieminen homurdanıyor, sert sesi garip bir şekilde yatıştırıcı. "Bize bu lanet şeyi kazanma şansı ver."

Çenemi sıkıp başımı sallıyorum. Yapacağım. Kesinlikle yapacağım.

Üçüncü periyodun ortasında, Jackson rüzgar gibi kayarak orta sahayı kesiyor. Ama geçen sezon kaburgalarını kıran o lanet olası canavar, ona vurmak için pozisyon alıyor.

Iskalar, ama bir saniye sonra kavga başlar.

Connor da olaya karışınca, kavga tam anlamıyla bir kavgaya dönüşür.

Dışarıda kalmak istemeyen ben, merkez çizgisini geçip onların bölgesine girerken sopamı buza vuruyorum. "Hadi, orospu çocuğu."

Kaleci bana doğru kayıyor ve biz de yumruklaşmaya, küfürler ve hakaretler savurmaya başlıyoruz. Evet, takım arkadaşı Jackson'ın kaburgalarını kırdığında nasıl alkışladığını hatırlıyorum.

Biri benim adımı bağılıyor, biri de formamı çekiyor. Ama durmuyorum, bu pisliği dövmekle meşgulüm.

Sonunda, birbirimizden ayrılıyoruz.

Ağa geri dönerken, yedek kulübesine geniş bir gülümseme atıyorum. Becks sadece başını sallarken, Rinne yüzünü saklıyor ve omuzları titriyor. Evet, tabii ki gülüyor, çünkü kalecilerin kavga etmesi nadir bir durum. Eminim bu tür şeyleri özlüyordur.

Cezalar verildikten sonra, her takımdan dört oyuncu ceza sahasına girer ve oyun yeniden başlar.

Dakikalar geçiyor ve skor hala berabere. Bu maçın uzatmaya gitmesini gerçekten istemiyorum. Ve kesinlikle penaltı atışları olmasını da istemiyorum.

Henneman bir pası keser. Rakip takımın sahasında, uç bölgenin üstündeki yüzleşme dairesinin içinde. Bir slapshot atar.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kornalar çalar. "Evet, lanet olsun!"

Maç bitti.

Soyunma odasında kaos başlar. Bu, Henneman'ın takımdaki ilk golü ve hepimiz kutluyoruz. Bir kez olsun, vücudu gergin olsa da gülümsüyor.

Ona doğru gidip omzuna vuruyorum. "Aferin, Henny."

"Teşekkürler."

Koçlarımız içeri girer, kısa bir konuşma yapar ve sonra bize acele edip otobüse binmemizi söyler. Kesinlikle, ben en son çıkan kişi olacağım. Ama kimin umurunda?

Etrafıma bakıyorum. Belki Becks ve ben hızlıca bir kaçamak yapabiliriz. "Miami'yi koça söyledin mi?" diye soruyor Jackson.

"Üzerinde çalışıyorum. Becks'e birkaç gün şehir dışında olacağımı nasıl söyleyeceğimi bulmam lazım. Tamamen masum, cinayetle alakası olmayan bir erkekler tatili."

"Sen bittin," diyor Zach, sesinde en ufak bir sempati bile yok. Belki onu sikerken söylerim. Ya da onun sikini boğazıma kadar sokarken.

Soyunma odasının diğer ucunda Becks'in gözlerine bakıyorum ve o bana yavaşça ve ateşli bir şekilde gülümsüyor. Bu, içimi titretip dizlerimi titretmeye yetiyor.

Evet. Kesinlikle yatakta ona söyleyeceğim. Ve bu işe yaramazsa... şey. Onun dikkatini başka bir şekilde dağıtmanın bir yolunu bulabileceğime eminim.

Sonuçta, kaos yaratmada ustayım. Glerimi iyiye kullanabilirim.

Ya da en azından iyi bir seks için.

Ama hey, aşkta ve sakatlamada her şey mubahtır, değil mi?

Okuduğunuz için teşekkürler. Hikayeyi beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Titans hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? [**Buraya tıklayın ve Zach Knight'ın hikayesini okuyun: Forbidden Titan \(Kitap 4\)**](#)

Viktor ve Beckett'in ücretsiz bonus kısa öyküsünü de almayı unutmayın:

[**BURAYA TIKLAYIN**](#)

Yazar Hakkında

E. V. Olsen, sahiplenici ve eşlerine veya partnerlerine tamamen takıntılı olan aşırı alfa erkekleri hakkında yazmayı seven bir romantik yazar. Onların sahip olduklarını elde etmelerine hiçbir şey engel olamaz. Çağdaş dünyada, PNR dünyalarında ve hatta kıyamet sonrası dünyalarda karanlık veya endişeli türde romantik hikayeler yazmaktan hoşlanır.

E.V.Olsen ile çevrimiçi bağlantı kurun

Web sitesi: <https://evolsenbooks.weebly.com/>

Haber bülteni: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Tiktok: <https://www.tiktok.com/@evolsenbooks>

Instagram: <https://www.instagram.com/evolsenbooks> Facebook:

<http://www.facebook.com/evolsenbooks>

E.V. Olsen'in diğ er eserleri

Wasteland Temptations Serisi

[Mine to Claim \(Kitap 1\)](#)

[Mine to Protect \(Kitap 2\)](#)

[His to Break \(Kitap 3\)](#)

[His to Lead \(Kitap 4\)](#)

North Shore Titans Hokey Serisi

[Vahşı Titan](#)

[Acımasız Titan](#)

[Ç ılg ın Titan Yasak](#)

[Titan](#) Zalim Titan

İçindekiler

[1. Klişeler ve Tetikleyici Uyarılar](#)

[2. En İyi Arkadaş Olalım](#)

[3. Bölüm 1](#)

[4. Bölüm 2](#)

[5. Bölüm 3](#)

[6. Bölüm 4](#)

[7. Bölüm 5](#)

[8. Bölüm 6](#)

[9. Bölüm 7](#)

[10. Bölüm 8](#)

[11. Bölüm 9](#)

[12. Bölüm 10](#)

[13. Bölüm 11](#)

[14. Bölüm 12](#)

[15. Bölüm 13](#)

[16. Bölüm 14](#)

[17. Bölüm 15](#)

[18. Bölüm 16](#)

[19. Bölüm 17](#)

[20. Bölüm 18](#)

[21. Bölüm 19](#)

[22. Bölüm 20](#)

[23. Bölüm 21](#)

[24. Bölüm 22](#)

[25. Bölüm 23](#)

[26. Bölüm 24](#)

[Yazar Hakkında](#)

[E.V. Olsen'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

